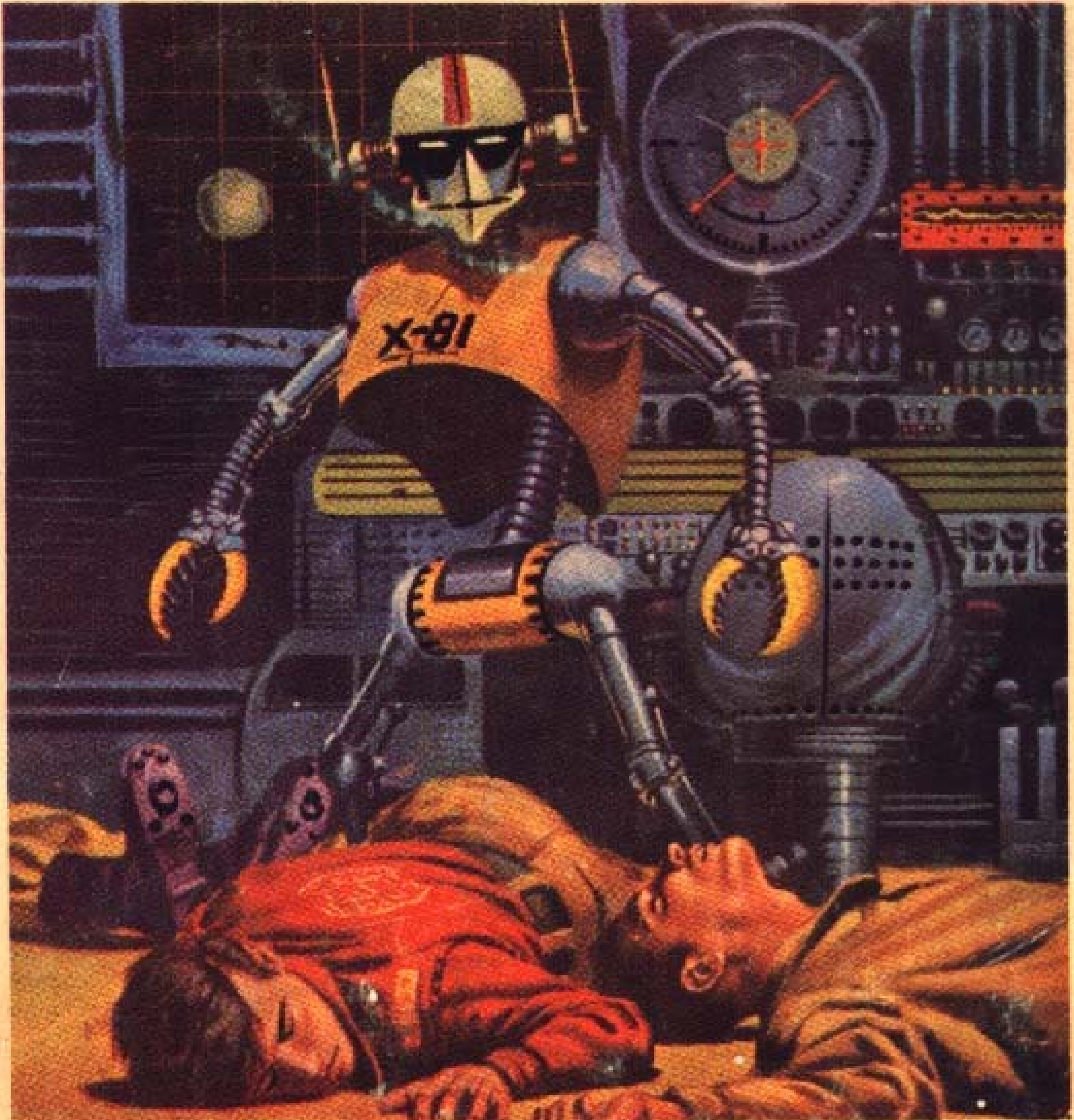
OKAT
YAYINEVİ

uzay serisi
6

A. R. MOORE

çeviri
reha pınar

ROBOT X.81

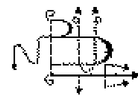

ROBOT X-81

A. R. Moore
Çeviri :
Reha Pınar

OKAT YAYINEVİ
Ankara Caddesi Güncer Han
45/5-6 P.K. 1017 — İSTANBUL Tel. : 27 65 22

Dizgi ve Baskı: OSMANBEY MATBAASI
1971

1.

Bütün evren, insanların uzay olarak nitelendirdikleri sonsuzluk denizinde yüzüyordu. Bu uzay denizinde, güneş sarı bir portakalı, gezegenler üzüm tanelerini ve uzaklardaki yıldız salkımları, dikkatsizce boşluğa serpiştirilmiş parlak elmas taşlarını andırıyordu.

İşte gemi bu sonsuzluk içinden çıktı.

Bir saniye önce, en yakın yıldızlara kadar uzanan gökyüzü bomboştu. Jed Ambro, Robot X-81'in Pluto üzerindeki bir çatlaktan kurtulabilmek için gerekli problemi çözmeye çalışmasını izliyordu. Bir saniye sonra uzay denizinin boşluğunda meydana çıkan gemiyi gördü. Şaşkınlığından çatlağın dibindeki Robot X-81'i unutmuştu.

Gemi dikkatini çekiyordu. Farkında olmadan, sağ elinin parmakları kocaman uzay elbisesinin eldivenine monte edilmiş olan devre kesici düğmeye bastı. Radyo ile kontrol edilen X-81 durdu ve hareketsiz kaldı. Yine farkında olmadan, sol elinin parmakları Pluto Üssüne ayarlanmış olan mikro-dalgalı radyo vericinin şalterini kapadı.

— Yabancı bir gemiyi rapor etmek istiyorum...

Birden sustu ve ne söylemesi gerektiğini düşündü. Hiç bir uzay gemisinin bulunmaması gereken bir yerde

görünen uzay aracının görünmesiyle öylesine şaşırmıştı ki, kimliğini ve bulunduğu yeri bildirmeyi unuttu.

Jed Ambro, gökyüzüne asılı gibi hareketsiz duran altın sarısı topa gözlerini dikerek baktı. Büyüklüğünü tahmin edemediği gibi, kendisinden ne kadar uzak olduğunu da söyleyemezdi. Bir mil kadar uzaklıkta ve küçük, on mil uzaklıkta ve büyük olabilirdi.

Altın sarısı rengin alevden meydana gelmesi mümkün değildi, çünkü, havanın olmadığı yerde yanma olamazdı. Jed'in tahminine göre altın sarısı parlaklık, atomik parçalanmalardan doğuyordu. İkinci tahmini ise böyle atomik parçalanmaların dünya bilginlerine yabancı olduğu üzerineydi. Gözlerini dikerek parlak cisme baktı.

İnsanlık dünyasının en iyi eğitilmiş bilginleri burada, Pluto Üssünde çalışıyordu. Fakat en usta bir bilgin bile her alanda usta olamazdı. Medyumların bazen kristal bir topa dikketle bakmalarını gerektiren eğitim hakkındaki bilgi ve kristal topa dikkatle bakıldığı takdirde trans haline geçilebileceği öğrenimine dahil değildi.

Böyle trans halindeki kişinin hipnotik emirleri kabul ettikten sonra yerine getirebileceğini bilmiyordu.

Ne de emirlerin sesli olarak verilmesinin gerekmediğini, sadece düşünce yoluyla da verilebileciğini, bir insan mantığının diğer bir insan tarafından, bugüne dek bilimsel bakımdan ölçülemeyecek yükseklikte bir frekans bantı üzerinden, kontrol edilmesinin mümkün olabileceğini biliyordu.

Boşlukta gördüğü uzay gemisinin aslında kristal bir top olduğunu ve ona bakmakla gerçekten de trans haline gelebileceğini kavrayamadı.

Pluto Üssü radyo masajına karşılık verdiği zaman kulaklıklarında bazı titreşimler oldu.

— Kim arıyor? Lütfen kimliğinizi açıklayın.

Kulaklıklarındaki sesi duymadı.

Radyodan yükselen seste hayret ifadesi vardı.

— Lütfen uzay elbisenizin numarasını söyleyin ki sizi tanıyabilelim!

Ambro, kulaklıklarından yükselen sesteki şaşkınlık ifadesini de fark etmedi.

Mesajı yayınlayan operatörün merakı iyice artmıştı.

— Jed! Bizi arayan sen misin? Nasıl bir gemiden söz ettin? Dünyadan birkaç aydan önce gemi gelmeyeceğini biliyorsun. Ne demek istedin? Cevap ver, lütfen.

Jed, dikkatle gemiye baktı. Altın sarısı rengi çok cazip buluyordu. Sanki özel bir frekanstan beyin hücrelerine anlayamadığı bir güç yayılıyordu.

Radyo operatörü son derece heyecanlanmıştı.

— Yabancı bir gemi gördüğünü rapor eden kimse derhal cevap versin, lütfen!

Radyo operatörü ve bu tesiste yaşayan herkes belirli bir bilgiyi ve gizli bir korkuyu paylaşıyorlardı. Paylaştıkların bilgi, uzay denizinin sahillerindeki insanlık keşfinin son derece önemli ucunda bulunmalarıydı.

Bu çorak dünyanın donmuş yüzeyindeki çatlağın yanında durmuş, yukarı doğru bakan uzay elbiseli adamın kulaklarında çınlayan radyo operatörünün sesi, bu korkuyla çalkalanıyordu.

Fakat Jed Ambro ne bu sesteki korkuyu fark etti ne de sesi duydu. Sanki zihninin bir kısmını saklayan bir çeşit perde yavaş yavaş beynine işliyordu. Bu, ne yabancı ne de tehlikeli göründü. Bütün duygusu, sonsuz bir rahatlık ve sükûnetti.

Sessizce oynaşan altın sarısı rengin görme sinirleri üzerindeki yatıştırıcı özelliğiyle dalgınlaşan Jed Ambro'nin radyo operatörünün sesini duyması mümkün olamazdı.

Tabiî, operatörün derhal Pluto Üssündeki bütün askerî harekatın komutanı olan Echoff'a durumu bildirdiğin-

den haberi yoktu. Komutan Echoff,hemen harekete geçiyor ve müşahede merkezindeki astronotlara gökyüzünde göründüğü haber verilen uzay gemisini aramalarını emrediyordu.

Şef astronom sordu.

— Bu cisim nerede?

— Bilmiyorum.

— Fakat bu cismin genel olarak yerini veremezseniz, teleskoplarımızı nereye ayarlayacağımızı bilemeyiz.

— Genel araştırma yapacak şekilde ayarlayın.

— Peki, efendim. Fakat şimdiki durumumuzu değiştirebilmemiz için en aşağı on dakikaya ihtiyacımız olacak.

Pluto'nun donmuş yüzünde, Jed Ambro birden derin bir nefes aldı. Uzay sonsuzluğunda yüzen yıldızlar dışında gökyüzü bomboştu. Boşlukta görünen altın sarısı renkli gemi yoktu. Plastik miğferinin iç yüzünde gümüş renkli incecik bir tabaka meydana gelmiş ve donmaya başlamıştı. Sırtındaki oksijen tankından gelen oksijenin fısıltısı kesilmişti.

Jed :

— Garip, diye mırıldandı.

Plastik miğferinin iç yüzünde beliren ani buz tabakasını ve oksijen akımının azalmasını düşünerek mırıldanıyordu. Radyo vericinin açık olduğunu ve kelimelerinin üsten alındığını fark etmemişti.

Birden kulaklarında beliren sesle şaşırdı.

— Jed? Sen misin , Ne oldu sana

Jed, radyo operatörünün sesini tanıdı.

— Ha? Neyin var. Al? Hiç bir şey olmadı.

— Şu gemi nerede?

— Hangi gemi?

Jed, kulaklarındaki alıcının sustuğunu hissedince

Al Woodson 'ın düşündüğünü hisseder gibi oldu. Radyo operatörüne ne olduğunu anlayamıyordu.

— Neden söz ediyorsun, Al? Pluto hastalığı seni de mi sardı?

Kendi düşüncesi billur kadar temizdi. Bu nokta da son derece emindi. Sadece iki gerçek kendisini şaşırtıyordu: Miğferinin camındaki buz tabakası ve oksijen tankındaki azalan basınç. Bu son gerçek çok önemliydi ve hemen üsse dönmesini gerektiriyordu. Belki de tank delinmiş kaçırıyordu.

Operatör sordu.

— Jed Ambro sen misin?

— Tabiî.

— Uzay elbisenin içindeki radyonun numarası kaç Numara, miğferin alt kenarında yazılıydı.

Jed, numarayı okudu.

— Beş AR üç beş yedi dokuz. Orada neler dönüyor? Neden kimliğimi öğrenmek istedin? Sesimi tanımıyor musun? Son oyunda bana olan on dolar borcunu ne çabuk unuttun?

— Bir dakika, lütfen, Jed. Seni bağlıyorum...

Operatörün sesi, cümlesini tamamlamadan kesildi. Kulaklıkta çıt sesi duyuldu. Sonra başka bir ses kulaklıklarından yükseldi. Seste otoriter bir hava vardı. Her zaman emretmeye alışık bir sesti. Jed, sesin sahibini hemen tanıdı: Komutan Echoff.

— Ambro, bu gemi hakkında tam bir rapor istiyorum. hem de derhal. Uçuş yönü, büyüklüğü, tahmini hızı, ilk olarak nerede ve ne zaman görüldüğü, son olarak nerede ve ne zaman görüldüğü çalışması hakkında bir tahmin. Bunlara ek olarak, görebildiğin her türlü silahların ayrıntılı raporu.

Jed :

— Emredersiniz, efendim, dedi. Yalnız bir sorum var, efendim.

— Nedir?

— Hangi gemi?

Echoff tam cevap verecekken vazgeçti.

— Radyo öperatörü!

Al Woodson'ın sesi duyuldu.

— Buyurun, efendim.

— Pluto üzerinde görünen gemiyi haber verdiğini söylediğin adam bu mu?

— Evet, efendim.

Jed lafa karıştı.

— Böyle bir şey yapmadım. Allahınızı severseniz üste neler dönüyor? Hiç bir şey anlayamadığımı söyleyebilirim.

Şaşkınlığı sesinden belli olan Komutan Echoff :

— Ben de anlayamadım, dedi.

Radyo öperatörü :

— Böyle bir mesaj gönderdi, dedi. Bildiğiniz gibi efendim hem alınan hem de gönderilen mesajları kaydediyoruz. Söylediklerimin doğruluğunu bu kayıtlarla ispat edebilirim.

— Anlıyorum.

— Raporu verdikten sonra devreden çıktı.

— On, on beş dakika kadar, efendim. Bu kısmı da kontrol edebiliriz.

— Jed, eğer dinliyorsan, seni yalancı çıkartmak istemem, ama senin için yalan söylemem benim için çok önemli olabilir.

Jed, dinliyordu, ama cevap vermeyecek kadar şaşkındı. Yabancı bir gemiyi haber vermekle suçlandırıyordu! Gözleri elinde olmayarak gökyüzüne doğru çevrildi. Uzay güneşleri ve yıldızları sonsuzluk denizi içinde pa-

rıldıyor, fakat aralarında yabancı olabilecek bir cisim göze çarpmıyordu.

Komutan Echof'un sesi yine duyuldu.

— Ambro, neredesin?

— Üsten takriben iki mil kuzeyde, efendim.

— Orada ne yapıyorsun

— Robot X - 81'in eğitimine nezaret ediyorum.

Komutanın sesinde yorgun bir ifade belirdi.

— Bu robot nerede?

— Yüzeydeki derin çatlaklardan birinde. Son defa baktığım zaman oradaydı.

— Yani. Böylesine değerli bir parçayı bir an için bile olsun gözünden ayırdın mı demek istiyorum?

— Şey... Önemli bir şey yok, efendim. X - 81, onunla bağıntıyı kestiğim yerde duruyor.

Echoff rahatlamış göründü.

— Ah, hareketsiz mi?

— Evet, efendim.

— İyi. Şimdi rapor ettiğin şu gemiye gelelim. Böyle bir gemi görmediğin hakkındaki iddianda ısrar ediyor musun?

— İddia etmekten başka çarem yok. Böyle bir rapor vermedim. Hiç bir gemi görmediğimi kesinlikle söyleyebilirim.

— Pekâlâ. Devriye gelene kadar yerinden ayrılma. Eğitimindeki robotu çalıştırma. Devriye gelir gelmez, robotu teslim edecek ve devriye arabasıyla üsse döneceksin Üsse dönünce de derhal beni göreceksin. Söylediklerim tamamen anlaşıldı mı?

Echoff'un sesinde öyle bir ifade vardı ki, insan söylenenleri anlamasa bile anlamadım diyemezdi.

— Anladım.

—İyi. Devriye yola çıktı bile. Birkaç dakika sonra

yanına geleceklerini tahmin ediyorum. Yerinden kımıldama. Hepsi bu kadar.

Kulaklıkta tekrar çıt sesi duyuldu ve Echoff'un sesi kesildi.

Jed :

— Al, neler dönüyor, Allahını seversen, diye sordu.

— Üzgünüm, Jed, fakat komutanı görmeni söylemekten başka bir şey söylemeye yetkili değilim.

— Komutan Echoff'un da öğrenmek istediği bu sanıyorum. Tamam.

Kulaklıklarda ikinci çıt sesi duyuldu.

Paletli tekerleklerinin üzerinde ağır hareketlerle çatlaklarla dolu arazide ilerleyen araç Jed'e doğru geldi. Aracın görünmesi, kafasında bazı hayallerin canlanmasına sebep oldu. Esrarengiz, çorak görünüşlü arazideki kayalar sanki bir düşmandan kaçmak istermiş gibi, kıvrılıp bükülerek oynaşıyordu.

Yoksa, donmuş dünyalarından insan ayağını kesmek için, mümkün olmayan kâbus yaratıkları saldırıya mı geçmişlerdi?

2.

Jed Ambro'nun içini buz gibi bir his kapladı. Bu his öylesine güçlüydü ki, Jed, uzay elbisesinde çatlak olduğunu ve boşluk soğukluğunun iliklerine kadar işlediğini düşündü.

Kafasında canlanan hayal aleminin dağılması uzun sürmedi. Soğukluk hissinin dağıtılması daha uzun sürdü. Dokunduğu yerde kendisine özgü iz bırakan soğuk sanki eline geçirmiş olduğu avını bırakmak istemiyordu. Bu hissin dağılmasından sonra bile, Jed Ambro, bu hissin gelecekteki bir zaman içinde kendisini beklediğini ve yine kendisini saracağını düşünüyordu.

Lunar aracında uzay elbiseli iki kişi vardı. Biri şöfördü; diğerinin, çukurun dibindeki rotobun kontrolunu alacak olan kimse olduğunu tahmin edilebilirdi. Hiç biri gereksiz sorularla birbirlerini sıkmadılar. Jed araça biner binmez şöför aracın burnunu Lunar üssüne doğru çevirdi ve araç ağır ağır yola koyuldu.

Tesisin büyük kubbesi üstündeki uzun kule hemen göründü. Kulenin görünmesiyle, Jed içindeki soğukluk duygusunun yerine rahatlık hakim oldu. Büyük kubbeduygusunun daha derinlere kaçtığını hissetti. Soğukluk nin gittikçe yaklaşması ile de, içindeki memnunluk ve

güvenlik duygusu gittikçe büyüdü. Bu duyuların yanı başında. hafif bir gururlanma havası sezinliyordu.

İnsanlık yarışına göre, Pluto üssü, kişilerin eriştikleri en yüksek noktayı gösteriyordu. Burada bulunmakla sanki bütün evrene meydan okuyorlardı.

Üs çok büyüktü. Bu çorak gezegende yetişmiş büyük bir mantarı andırıyordu. Üssü, düşman gözlerden saklamak için hiç bir gayret gösterilmemişti.

Güneş sisteminin en ucunda kalan bu gezegene hangi göz düşmanca bakardı? Buradan itibaren boşluk denizini hangi göz aşar da bu kubbeyi görebilirdi?

Hangi düşman göz, bir şeyin önemini araştırmak için buralara kadar gelirdi? Boşluk denizinde «GEÇMEK YASAKTIR» levhası var mıydı? Varsa bu levhayı oraya kim oturtmuştu?

Engeli her kim, her ne için tesis etmişse, Boşluk Denizine gelecek başkalarını da mı bekliyordu?

Pluto'ya iniş başarıldığı zaman, Ana Dünya'da herkes bu başarının doğurduğu gururla dolup taşmıştı. Sistemlerinin Limitine erişmişlerdi. Şimdi önlerinde Uzay Denizininin fethi duruyordu, ondan sonr ada yıldızlara doğru açılış başlayacaktı.

Bu boşluk denizinin sahillerine sükûnetle gelmişlerdi. Fakat sükûtlarının arkasında, atacakları ileri adıma engel olmaya kalkacak her türlü direnişle başa çıkmak için büyük hırsları vardı.

Boşluk Denizine kuşkulu bir bakış fırlattıktan sonra, insanlık yarışmasının ateşli arzusu biraz gevşemişti. Bilime karşı yabancı olanlar, bilginlerin buluşlarına karşı daha saygılı olmaya başlamışlardı. Boşluğun gerçekten de aşılması kolay olmayan bir sonsuzluk olduğu herkes tarafından kesinlikle kavranmıştı.

En yakın yıldıza gidebilmek için yapılacak bir uzay gemisinin hazırlığı en azından altı yıl sürecekti. Gemi

yapılmasa bile, bu geminin tekrar kalkış noktasına dönebil ceği şüpheliydi. Güneş sisteminin sınırları içinde şimdiye kadar başarıyla dolaşmış olan gemiler Uzay Denizinde bir kano kadar değersizdi.

Yıldızlara gidebilecek bir geminin yapıldığı düşünülse de çok kuvvetli bir sorun kendisini gösteriyordu... tayfa. Bu noktada yine bilginler imdada yetişti; gemi ve tayfa sorunu için bir çözüm yolunu mümkün kılmışlardı.

— Çok hafif maden kullanarak otuz metre boyunda küçük gemiler inşa etmelidir...

Toplum sormuştu:

— Peki, böyle geminin tayfaları için güvenlik söz konusu olabilir mi?

Bilginler tayfaların kimlerden meydana geleceğini açıklamışlardı..

Bu açıklama dünyadaki birçok kimsenin ağzını bir karış açık bırakmıştı. Bazıları kuşkuluydu. Bilginlerden birkaçı bile kuşkudaydı. Kuşkuları, teknik güçlüklerden doğmuyordu, çünkü bütün bunlar para, zaman ve tecrübeyle giderilebilirdi; fakat topluma açıklamanın doğru olmayacağını düşündükleri diğer sebepler vardı.

Kuşkuya kapılmalarının nedenlerini özel olarak tartışmışlardı.

Pluto Üssünün personel şefi, çok değerli Dr. Gdogory :

— Fakat Tanrı'ya karşı gelmiş olacağız, diye fısıldamıştı.

Pop Ridgeway cevap vermişti.

— Şimdi ne yaptığımızı sanıyorsunuz?

Pop Ridgeway, şef makinistti ve bu durumunu aletlerle oynamasındaki büyük ustalığına borçluydu.

Böylece, boşluğu fethedecek olan uzay gemisi üzerindeki problem çözümlenmişti. Buna paralel olarak fayda meselesi de kararlaştırılmıştı. Çözüm yolu teklif edildikten ve teknik olarak imkân dahilinde olduğu anlaşıldıktan sonra, verilen kararlara dönmek söz konusu olamazdı.

Pluto'daki üs, geliştirilmiş ve genişletilmişti. Halen iki küçük uzay gemisi yapılmış, denenmiş ve yapılacak yolculuğa elverişli olduğu tespit edilmişti. Zamanı geldiği zaman bu küçük gezegenden yola çıkacaklardı.

Gemiler hazırdı. Geriye sadece eğitilecek tayfalar kalmıştı. Halen yaptıkları iş de tayfaların eğitimiydi. Tayfalar eğitilmiş, denenmiş, tekrar eğitilmiş, yine denenmiş ve eğitimle denemeler tekrarlanmıştı. Büyük yolculuğa çıkacak olan tayfaların son derece özel yeteneklere sahip olması gerekmekteydi.

Yeteneklerinden birinin, gemiyi kullanabilecek kadar zeki olmalarıydı. Fazla zeki olmamaları gerekiyordu. Verilecek emirlere uymaları şarttı. Eğer fazla zeki olurlarsa, kendi kafalarını kullanarak çalışmak isteyebilirdi. Verilen emirlere uymadıkları takdirde ise, uzay boşluğundaki yıldızları keşfe gidecekleri yerde, güneş sistemindeki gezegenleri dolaşmak isteyebilirlerdi. Kimsenin tahayyül bile etmek istemediği bir işe kalkışıp, Dünya'yı fethetmek isteyebilirlerdi.

Küçük geminin tayfaları robotlardan meydana getirilmişti. Boşluk denizindeki ilk yolculuğu makine adamlar yapacaktı. Robotlar, uzay boşluğu hakkında ayrıntılı bilgilerle döndükten sonra, gemideki tayfaların yerini insanlar alacaktı.

Pluto'nun çatlak ve sert yüzünde ağır ağır ilerleyen araçta oturan Jed Ambro'nun düşünceleri burada çözümlenmiş sorunların üzerinde değildi. Bir geminin varlığını

rapor ettikten sonra hatırlayamamasının nedenlerini araştırıyordu.

Karşılaştığı problemi çözümlemek için beynini her zorlayışında, içini gerçek olmayan hisler dolduruyordu. Hayal alemine dalmamak için dikkatini ilerde görülen büyük kubbeye veriyordu. Gözünün ucuyla, daha küçük başka bir yapıyı gördü. Yapıyı fark ettiği zaman dudaklarınının bir bıçak kadar inceldiğini hissetti.

Bu yapı, Konar'ın özel kubbesiydi. Konar'ın kim olduğunu kimse bilmiyordu. Bilgin değildi. araştırma işleriyle ilişkisi yoktu. Teknisyen değildi; ne asker ne de Devlet temsilcisiydi. Hatta, onun insan olduğundan kuşkulananlar bile vardı.

Bu bir hayaldi. Konar'ın insan olduğuna hiç kuşku olamazdı. Fizikî olarak yapısı iriydi; zekâ bakımından en yüksek zekâya sahipti. Bu konu hakkında herkes fikir birliği ediyordu. Konar'ın his yönü ... değişikti. His yönünün nasıl değişik olduğunu kimse söyleyemezdi, fakat onunla tanışanlar adamın garip bir hali olduğunu ifade ediyorlardı. Onun bulunduğu yerde, herkes kendisini huzursuz hissediyordu. Eğer insanlar kedi olsalardı, insanların üstüne bırakacağı etki, onun bir köpek olduğunu gösterecekti. Ona yakın oldukları zaman, enselerindeki tüyler diken diken oluyordu.

İnsanların çoğu Konar'dan hoşlanmıyordu. Fakat Konar'dan ister hoşlansınlar ister hoşlanmasınlar, Konar bütün sistemdeki en güçlü adamlardan biriydi. Devlette önemli bir yeri olmamakla beraber çok güçlü kişiliği olduğu gerçekti. Söylentilere göre, bir sözü ile kanunları değiştirtebiliyordu ve en önemli devlet adamları bile onun karşısında saygı ile duruyorlardı.

Halen oturduğu kubbe devletin parasıyla inşa etti-

zilmişti. Gaye, Pluto üzerinde araştırma yapan bilginlere ikâmetgah için bir yer temin etmiş olmaktı. Fakat burası hiç bir zaman bu gaye için kullanılmamıştı. İnşaat tamamlandıktan sonra sağlığa aykırı olarak nitelendirilmiş ve en yüksek fiat veren alıcıya satılması kararlaştırılmıştı. Satış Dünyada yapılmıştı. Tek alıcı Konar olmuştu. Uzay radyosu ile satış Pluto'ya duyurulduktan sonra Konar özel bir uzay gemisiyle gelmişti. Beraberinde geniş bir teknisyen ve sekreter kadrosu getirmişti.

Konar'ın özel kubbesine sık sık davet edilen sadece Komutan Echoff'tu. Komutanın davetten çok emirle gittiği kanısı bütün personel arasına yerleşmişti. Echoff, hırslı bir adamdı.

Konar'ın şahsına tahsis edilmiş yarım düzine kadar mikro dalga bantı bulunduğuna hiç şüphe yoktu. Teknisyenleri bu bantları daima açık tutuyorlar ve Konar'ın Dünyadaki işleriyle ilişki kurmasını sağlıyorlardı. Radyo operatörleri bazen kendi frekanslarını sırf alay olsun diye Konar'ın frekansına ayarlıyorlar, fakat bunun hiç de eğlenceli olmadığını anlıyorlardı. Aldıkları mesajların hepsi Konar'ın özel şifresiyle verildiği için hiç birini anlamaları mümkün olmuyordu.

Dünyadaki bütün şifrelerin çözülmesi mümkünse de Konar'ın şifresini çözmek mümkün değildi. Kubbedeki hiç bir teknisyen bu şifreyi şimdiye kadar çözememişti. Radyo operatörlerinin Konar'ın bantını dinlediklerini fark eden Kumandan Echoff, böyle davranışları kesinlikle yasaklayan bir emir çıkartmıştı. Sonra, emirlerine uyulduğunu anlamak için, daha doğrusu Konar'ın bantlarının dinlenmesini önlemek için, alıcıların modelleri değiştirilmişti. Konar, kimsenin kendi mesajlarını almasına tahammül edemezdi.

İnsanlık, yıldızlara Pluto'dan gitti. Denizci Sinbad

gibi, insanlık yarışı Konar'ı da yorulmaz sırtında taşıyordu.

Jed Ambro, özel kubbede yaşayan bu esrarengiz adamı şahsen görmemişti. Konar'ın adamlarından da kimseyi görmemişti. Onları, efendilerine sadık fare yüzlü insanlar olarak tahayyül ederdi.

Hava hücresine girdikleri zaman Jed Ambro, çavuşun kendisini beklediğini gördü.

Çavuş:

— Derhal Komutan Echoff'u görmeniz gerekiyor, dedi.

— Biliyorum, bana söylemişti. Emirlerine uyulmasını garanti etmek için bir çavuş mu göndermek zorunda kaldı?

Askerlerle bilginler arasındaki ezeli gerginlik burada da kendisini gösteriyordu.

Çavuş, Jed'in cevabı üzerine tartışmaya hazır görünüyordu. Bütün askerî personelin aldığı emir, sivillere karşı daima nazik davranması üzerineydi, ama kaba konuşmalar karşısında susmaları emredilmemişti.

— Şu elbiseyi çıkartıp biraz nefes almama izin verirseniz hazır olacağım.

Çavuş:

— Verilen emir gereğince derhal komutanı görmelisiniz, dedi.

Jed, hem çavuşa hem de komutanına küfür etmek üzereydi. Karşı gelip gelemeyeceğine bir karar veremiyordu.

Yanından bir ses:

— Bir dakika, oğlum, dedi.

Yaşlı bir adam tamir etmekte olduğu hava soğutma tertibatının yanından ayrılıp onlara doğru gelirken, Jed

döndü. Pop hakkında kimsenin fazla bilgisi yoktu ve kimse Pluto'ya bir mekanik olarak nasıl gelmiş olduğunu bilmiyordu. Yaşının ileri olmasına rağmen Dünya heyeti tarafından Pluto'ya gönderilmişti. Pluto'da olduğuna göre, değeri hakkında hiç bir kuşku olamazdı.

Söylentilere göre, Pop'ın eline aldığı bir alet, soğuk demir olmaktan çıkar ve canlı birer parmak haline gelirdi. Aletler onun için kendiliğinden çalışır, başkasının emirleri dinlenmezdi. Bozulan makineler, ölü ruhlarının içinde sakladıkları nefreti atarlar ve Pop Ridgeway'in yanlarına gelmesiyle tekrar çalışmaya başlarlardı. İşte bütün bunlar, genç mekaniklerin ortaya yaydığı konuşmalardı.

Pop Ridgeway'ın yaşını sadece çıplak kafası ve şakaklarındaki kır saçlar belli ederdi. Yüz derisi çok düzgün, gözleri canlı ve parlaktı.

— Komutanın bu adama, elbisesini çıkartıp biraz oksijen alması için birkaç dakika izin vereceğinden eminim, çavuş.

— Evet, ama...

Pop Ridgeway, makinelere olduğu kadar insanlara da sözünü geçirirdi.

— Bir sakıncası olmayacağından eminim. Ben şahsen sorumluluğu kabul ediyorum.

Çavuşun itiraz etmesini beklemeden Jed'i bir kenara çekti.

— Ne oldu, oğlum? Gemiyi rapor ettiğine dair radyo dairesinden bazı şeyler duydum.

Yüzündeki endişe ifadesi canlı gözlerinin altında küçük kırışıklıklar meydana getirmişti.

Jed, tesisteki herkes gibi Pop Ridgeway'e karşı saygı duyardı.

— Vallahi bilmiyorum, Pop. Bir gemiyi rapor ettiğimi söylüyorlar, fakat hatırlıyorsam Allah beni kahretsin. Bütün bildiğim, miğferimin buzlanmaya başlaması ve oksijenin kaçak yapması.

İhtiyar adamın gözlerinin altındaki kırışıklıklar çoğaldı.

— Bu gemi... Nasıl bir şeydi, evlât?

— Bilmiyorum, Pop. Şerefsizim bilmiyorum.

İhtiyar makinistin kaşları çatıldı. Jed, adamın gözlerindeki soruyu fark etti.

Çavuş yanlarına geldi.

— Acele ettiğim için kusura bakmayın, ama komutan bekliyor.

Jed:

— Biraz beklesin, dedi. Pluto üssünü askerler idare etmiyor.

Pop hemen söze karıştı.

— Sinirlenme, oğlum. Komutan üssün güvenliğinden sorumludur. Eğer seni hemen görmek istiyorsa, onun isteğini yerine getirmelisin. Onunla işin bittikten sonra seninle görüşmek isterim. Odama gelirsin. değil mi, Jed

İhtiyarın gözlerinde beliren endişe ifadesi hâlâ kaybolmamıştı.

— Tabiî gelirim, Pop.

Jed, çavuşun peşinden giderken Pop Ridgeway'in dikkatle kendisine baktığını fark etti. İhtiyar adamın kendisine bir şeyler söylemek istediğini düşündü. Acaba kendisine söylemek istediği ne olabilirdi?

Masanın arkasında oturan Echoff:

— Gel bakalım, Ambro, dedi.

Büyük çalışma odasına giren Jed, komutanın yüzün-

de de ihtiyar makinistin yüzünde gördüğü endişeyi fark etti.

Echoff:

— Bay Konar seni görmek istiyor, dedi.

Jed çok şaşırmıştı

— Nasıl?

— Bayan Tempe seni götürecek. Bay Konar'ın sekreterlerinden biridir.

Komutan Echoff, odanın köşesinde sessizce oturan genç bir kadını işaret etti.

Jed. kadının varlığını ancak fark etti. Ondan sonra hiç bir şeyin farkında olmadı.

Genç kadının gözleri menekşe rengindeydi. Yüzü ve vücudu, eski Yunanlıların binlerce gemiyi suya indirdikten sonra Ilium'un tepeleri olmayan kulelerini yaktığı devirlerdeki kadınlara benziyordu. Ya da Jed böyle düşünmüştü.

Bayan Tempe'in yüz ifadesi, Jed'in aklından geçenleri okumuş olduğunu anlatıyordu. Jed'in aklından geçenlelerden de pek hoşlanır görünmüyordu.

Oturduğu sandalyeden kalktı.

— Benimle gelin, Bay Ambro.

— Memnuniyetle, Bayan Tempe. Fakat...

Echoff'a döndü.

— ... beni görmek istediğinizi düşünmüştüm.

— Bay Konar'la görüşeceksin.

— Bu üssün idaresiyle sivillerin ne ilişkisi var?

Echoff'un yüz ifadesi sertleşti.

— İlişkileri yok, Bay Ambro. Sadece Bay Konar'la iyi geçiniyoruz, o kadar. Bayan Tempe yolu gösterecek.

Kadın tekrarladı.

— Benimle gelin, Bay Ambro.

Sesi otoriterdi ve büronun arka duvarına doğru uzun ve sert adımlarla yürüyordu. Jed, bu duvardaki kapının küçük bir odaya açıldığını düşünürdü. Oysa kapıdan geçtikleri zaman, loş aydınlatılmış merdivenlerin aşağıya doğru uzandığını gördü.

— Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?, diye itiraz etti.

— Evet, Bay Ambro. Bay Konar'ın bulunduğu yer, üstteki teknisyenlerin yatakhanesi olarak yapılmıştı. Komutanın yatakhane ile bürosu arasında bir tünelin varlığı çok normaldir. Üstteki birçok yerlerin bu tünele açılan kapıları var.

Jed, kadının söylediklerini duymuyordu. Pantolonlu

kadının yürürken oynayan kalçaları dikkatini daha çok çekiyordu. Ağzından garip bir ses çıkardı.

Genç kadın sordu.

— Bu sesi çıkarmakla ne demek istediniz?

Jed ne demek istediğini düşünürken:

— Şey..., dedi. Sadece, Konar'ın sekreterlerini dikkatle seçmiş olduğunu söyleyebilirim.

Genç kadına çok güzel olduğunu, son derece çekici olmasından ötürü onu beğendiğini söylemek istiyordu.

Tünelin boş aydınlığında bile genç kadının kızardığını fark etti.

Tempe buz gibi bir sesle:

— Teşekkür ederim, Bay Ambro, dedi.

— Yanlış bir şey mi söyledim?

— Hayır. Güzel bir şey söylediğinizi sanıyorsunuz. Bir gün, erkekleri olduğu gibi kabul etmesini nasıl olsa öğreneceğim.

Jed, kadının sözlerini kafasında tarttı.

— Fena fikir değil dedi.

— Neymiş o?

— Şimdi söylediklerin. Onları, ancak bu şekilde elde edebilirsiniz.

— Onları yanımıza sokmayabiliriz.

— Bu takdirde, neslin çoğalmasını nasıl temin edeceğiz?

— Nesil çoğalmayacaktır.

— Acı... acı...

Kadının ciddî söylememiş olduğunu düşünmekle beraber çok şaşırmıştı. Konar'ın sekreteri ne kadar garipti. Bu mesele üzerinde düşünmeye çalıştı. Fakat bilinç - altını zorlayan hayal kurma isteğinin çok güçlü olduğunu hissetti. Hayal alemine dalmamak için düşüncelerinin gidiş şeklini ayarlaması şarttı.

Bayan Tempe:

— Ana kubbeye kadar uzun yolu yürüyerek, aptalın birini elinden tutup Bay Konar'a götürmek zorunda olursam, söylediklerim neden acı olsun?, dedi.

— Biliyor musun, benden hiç hoşlanmadığını düşünüyorum .

— Böyle bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun?

Jed, sakin sesle:

— Senden hoşlandım, dedi.

Bu kadınla konuştuğu takdirde, hayal alemine dalmak isteğinden kurtulacağını düşünüyordu.

— Çok güzelsin, özellikle şu pantolonla.

Kadının ensesi yine kızardı.

— Pantolonun hoşlanmakla veya güzellikle ne ilgisi olabilir?

Jed:

— Eğer yürürken kendini arkadan görebilseydin böyle konuşmazdın, dedi.

— Tahammül edilmez bir insansın-

— Şaşırdın, çünkü, sen de benden hoşlandın, ama itiraf etmek istemiyorsun.

— Ben... Ben mi senden hoşlandım?

Genç kadın bir an konuşmadı. Sonra:

— Hiç de hoşlanmadım, dedi. Dünyada kalan son erkek olsan bile...

— Dünya'da değil Pluto'dayız. Pluto'da kalan son erkekle ne yapardın?

Genç kız tereddüt etmeden cevap verdi.

— Onu vururdum!

Jed alaylı bir sesle:

— Affedersin, ama, dedi. İsmini anlayamamış olacağım. Tempe olduğunu düşünmüştüm.

— Evet, ismim Tempe.

— Ya! Konuşmana bakılacak olursa yanlış isim almışsın. Evli misin?

Jed'in sorusu cevapsız kaldı, ama kadının kırmızı olan ensesi bembeyaz kesildi. Jed, kendi kendine şaşıyordu. Bu kadınla tartışmak istemiyordu. Ondan son derece hoşlanmış olduğunu biliyordu. Hayal alemine dalmamak için onunla konuşması gerektiğini hissediyordu.

— Patron benden ne istiyor?

— Kendisi söyler.

Jed, başka bir yol denedi.

— Özür dilerim, Bayan Tempe. Seni gücendirmek istememiştim ve söylediklerim için beni affetmeni rica ederim. Gerçek şu ki, oldukça... zor bir tecrübe edindim. Alelacele üsse çağrıldım, komutanın yanına çıkarıldım, sonra Bay Konar'ı görmek üzere götürülüyorum. Uzay elbisemi çıkarmam için bile vakit bırakmadılar ve yapılanların nedenlerini açıklamıyorlar. Asıl gerçek, ne söylediğimi bilmememde.

Şaşırmış olan kadın omuzunun üzerinden Jed'e baktı. Gerçekten de Jed'in sırtında uzay elbisesi vardı. Bu arada Jed'in yüzüne de bakmıştı. Gördüğü yüz hatları, kuvvetli ve gençti. Fakat yüzündeki yorgunluk izleri kesinlikle belliydi. Jed, yüzündeki gerginliğin farkındaydı, ama bunu saklamaya çalışmıyordu. Kadının menekşe rengi gözlerinde derin bir ilgi belirdi ve önde yürümekten vazgeçerek Jed'in yanında yürümeye başladı.

— Özür dilerim, Bay Ambro. Daha dikkatli olmadığım için asıl ben özür dilemeliyim .Beni bağışlamanı rica ederim.

Kadının sesindeki gerginlik ve öfke izleri yok olmuştu. Bir insana yardım eden merhametli genç bir kadını andırıyordu.

Jed:

— Ziyanı yok, dedi. Komutan başta olmak üzere herkese tersleniyorum. Sana da ters davrandım.

Gülümseyerek bakmaya çalıştı.

Tempe:

— Yüzünüze bakılırsa, yatıp dinlenmeniz gerektiği düşünülebilir.

— Oh, bir şeyim yok.

Menekşe rengi gözler bu cevabı tarttı ve doğru olmadığı kanısına vardı. Fakat ne yapılması gerektiğine karar veremezmiş gibi göründü.

— Ne oldu? Bütün bildiğim, Komutan Echoff'un Bay Konar'ı arayıp ona bazı garip olayların çıktığını söylediği. Bay Konar oldukça heyecanlandı. Beni çağırdı ve üsse gidip genç bir adamı buraya getirmemi söyledi. Acaba Bay Konar neden birdenbire seninle ilgilendi dersin?

Jed:

— Benim de öğrenmek istediğim bu, diye cevap verdi. Senin cevap verebileceğini düşünmüştüm.

— Özür dilerim, ama hiç bir fikrim yok.

— Şu Konar denen adam kim? Onun hakkında birçok şeyler duyuyoruz, ama gerçekleri bilmiyoruz.

— Ben söyleyeyim. Hayır, söyleyemem. İşverenim hakkında dedikodu yapmak hoş bir şey değil. Eğer kim olduğunu öğrenmek istiyorsan, kendisine sorsan çok daha iyi olur. Söyleyebileceğim bu kadar.

— Gerçekten de üzülmüş gibi konuşuyorsun.

— Genellikle söylediklerim ciddîdir.

İlerde bir kapı vardı. Som çelikten yapılmıştı ve kilit, tokmak gibi şeyler görünmüyordu.

Jed:

— Bay Konar'ın istenmeyen ziyaretçilerden hoşlanmadığını biliyoruz, dedi. Böyle bir kapının orjinal planda olmadığı muhakkak..

— Bilmiyorum.

— Kapıdan nasıl geçeceğiz? Anahtar var mı?

— Hayır, anahtarım yok. Kapı bizim için açılacaktır.

Tempe, tereddüt etmeden yürüdü ve kapının bir adım önünde durdu. Yaklaşık olarak on saniye sonra kapı sessizce açıldı. Kapıdan geçtiler.

Jed:

— Anladım, dedi.

— Fazla bir şey görmüş değilsin. Tabiî, tünelin iki yanında müşahede apareyleri olduğunu tahmin etmişsindir. Fakat bu kapının açılmasında rol oynayan, kanımdaki al yuvarların mikroskopik yapısıdır. Bunu tahmin etmen oldukça zor sanıyorum. Aslında müşahede apareyleri son derece hassas X ışınlarından başka bir şey değil.

Jed, şaşkınlıkla uzun bir ıslık çaldı.

— Demek kilit, al yuvarların yapısına göre ayarlanmış, ha! Bu kapının kilidini açmaya çalışan bir hırsız, hayatının sonuna kadar uğraşsa bir başarı sağlayamaz. Fakat, al yuvarların yapısı birbirinin aynı değil mi?

— Bir insanın kan yapısı aynıdır, yani al yuvarların yapısı aynıdır, ama her insanın al yuvarlarının yapısı parmak izleri gibi değişiktir.

— Hımmm! Bütün bunları bana açıkladığın için teşekkür ederim.

Jed, genç kadının bunları neden anlatmış olduğunu merak etti.

— Peki, bu kadar gizlilik neden? Kapılar, alışılmamış kilit sistemleri falan...

— Bu sorunu da Bay Konar'a sormalısın.

Menekşe renkli gözler merhametle bakıyordu. Merhametle karışık olan başka bir ifade vardı. Jed, bunun ne olduğunu kesinlikle tahmin edememekle beraber, kadının

biraz da korktuğunu düşündü. Bu kızın korkusu nedendi?

Yeraltı tünelinde ilerlediler, sonra özel kubbeye tırmandılar. Jed, bu küçük kubbenin ana kubbeye göre küçük olduğunu anladı, çünkü, kubbenin içi oldukça genişti.

— Bay Ambro'yu getirdim, Bay Konar.

Genç kadın tanıştırmayı yaptıktan sonra sessizce yandaki bir odaya geçti.

Ana kubbenin basit döşenmiş salonlarına alışık olan Jed Ambro'ya göre burası, çocuk hikâyelerinde okuduğu peri padişahlarının sarayı gibiydi. Konar, büyük bir çalışma masasının arkasındaki geniş bir koltukta oturuyordu. Manikürcü kız, arada sırada parmaklarını kokulu bir suya batırarak Konar'ın tırnaklarına manikür yapıyordu. Jed, bu kadını saraylardaki esir cariyelere benzetti. Konar'ın arkasında, hareketsiz duran düz yüzlü adam da başka bir esiri andırıyordu... muhtemelen fedaî. Jed, Konar'ın bu düz yüzlü fedaisinin verilen emirleri kelimesi kelimesine uygulayacak karakterde bir adam olduğunu tahmin etti. Hatta emir aldığı takdirde yandaki odaya geçip Bayan Tempe'nin gırtlağını bile kesebilirdi.

Ana kubbedeki oksijen az olmakla beraber bu küçük kubbe oksijenden yana zengindi. Konar'ın tırnakları manikür yapılırken gizli mikrofonlardan tatlı bir müzik sesi odaya yayılıyordu. Müziğe uygun olarak bir çeşit parfüm odaya püskürtülüyordu. Jed kendisini çam ormanlarında zannetti. Sonra kendisini leylak kokusunun içinde buldu. Müzik ve kokular, Jed'e Dünyayı hatırlatıyordu. Yemyeşil çimenler, salkım ağaçları, çam koruları... Bütün bunları terk etmişti, ama neden?

Uzay Denizine meydan okumak için, boşluğa açılmak üzere bir uzay gemisi yapmak için buraya gelmişti.

Birden, Dünya'nın yeşil tepelerini terk etmemesi gerektiğini düşündü.

Fazla şey feda etmişti, ama bunun yerine daha fazlasını kazanacaktı. Uzay Denizine açılacak olan geminin yapımı için yapılan hiç bir çaba boşuna olamazdı.

Konar hafifçe gülümsüyordu.

Adam oldukça iriydi. Konar, masanın arkasındaki koltuğa gömülmüş oturduğu halde, iriliği belli oluyordu. Boyu kısa sayılırdı. omuzları çok geniş, kolları uzundu. Elleri, normal bir insan elinin iki misli irilikteydi. Yüzü pembeydi. Konar'ın kısa bir süre önce yüzüne masaj yaptırmış olduğu belliydi. Sıcak su ve krem kullanmış olmalıydı ki. Pluto'da sıcak su lüks sayılırdı.

Konar'ın gözleri kömür gibi siyahtı. Jed, adamın bakışlarında canlılık görmedi, dudaklarında garip bir tebessüm vardı.

Konar :

— Müziği ve parfümü beğendiniz mi '

— Kim beğenmez ki?

— Teşekkür ederim. Oturun, lütfen, Bay Ambro.

Konar'ın sesi yumuşak ve tatlıydı. Konuşurken çok rahat konuşuyordu. Karşısındaki insanı etkilemek isteyen bir karakteri vardı. Onun tarafından beğenilmek bir şeref olarak kabul edilirdi.

Jed hemen içinden karar verdi. Ses tonu ve dudakların etrafındaki tebessüm, karşısındaki adamı beğendiğini ifade edebilirdi, ama siyah gözlerinin arkasındaki ruhu, sesinin ve tebessümünün ifadesini kabullenmiyordu. Çünkü bu ruh, Uzay boşluğunun soğukluğu kadar soğuk olmalıydı.

Jed :

— Teşekkür ederim, dedi.

Otururken sırtındaki uzay elbisesi garip sesler çıkardı.

Konar sesine hayret ifadesi vererek :

— Uzay elbisenizi çıkartmanız için size zaman tanımalıydılar, dedi. Malo, Bayın elbisesini çıkartmasına yardım et. Sonra sandviç ve şarap getirin.

Yüzü kahverengine çalan adam sessizce yaklaştı. Bilinçli hareketlerle uzay elbisesinin mandallarını açtı ve elbiseyi Jed'in sırtından çıkardı. Jed uzun bacaklarını uzatıp gerindi ve odanın parfümle karışık oksijeni bol havasını ciğerlerine doldurdu. Tatlı müzik sesi, içinde anlayamadığı bir huzur veriyordu

Malo, başka bir odaya gitti. Biraz sonra üstüne sandviç yığılmış gümüş bir tepsiyle döndü. Tekrar gitti, bu sefer üzerinde bir şişe şarap olan tepsiyle geldi. Jed sandviçlerden birini denedi.

— Bunlar çok leziz, dedi.

Açlığını ancak hissediyordu.

Konar :

— Beğendiğinize memnun oldum, dedi. Prese erilmiş sülünden yapılmıştır. Şarabı da beğeneceğinizi umuyorum.

Manikürcü işini bitirmişti. Ayağa kalktığı zaman, Jed, bu kadının da Bayan Tembe kadar güzel olduğunu fark etti. Kadın parmaklarının ucuna basarak odadan çıkarken, gözleriyle kadının yürüyüşünü takip ettti.

Dikkatle Jed'e bakan Konar:

— Onu beğendiniz mi, diye sordu

— Bana sorarsanız çok güzel bir kadın.

Tabiî, içinde kümelenen arzusundan söz etmedi. Zaten kubbede olan bütün erkeklerin kadınları özlediği biliniyordu. Pluto üssünde çalışan erkeklerin terk ettikleri zevklerinden biri de kadındı.

Konar :

— Eğer beğendinse alabilirsin, dedi.

— Ben ... Ne?

Jed önce iyi anlayamadığını zannetti.

— Sizi anlayamadım. Ben ... Ben ... düşünmüştüm ki ... istediğim takdirde kadının benim olacağını söylediğinizi zannetmiştim.

Jed, Bayan Tempe,in yandaki odada sakin sakin oturduğunu tahayyül etti.

Konar :

— Yanlış anlamamışsınız, dedi.

— Fakat.. fakat...

Konar'ın dudaklarındaki ince tebessüm genişleri ve alaylı bir gülüş halini aldı.

— Esther'i çağırıp size ait olduğunu söyleyeyim mi? Echoff'la durumu konuşup burayı istediğiniz kadar ziyaret etme imkânı hazırlayabiliriz.

Olumlu bir cevap bekliyormuş gibi Jed'e baktı.

Bulundukları odanın yanındaki odada sessizlik öylesine yoğundu ki Jed, bunu hissedebildiğini düşündü. Bayan Tempe'in ne düşündüğünü merak ediyordu, ama meraklanmamasının gerektiğini biliyordu.

— Teklifinize çok teşekkür ederim, ama ... Son derece cömertsiniz.

— Böyle düşünmeyin. Dostlarım için böyle küçük şeyleri yapmaktan kaçınmam.

— Fakat şu kızın, Esther'in bu konu hakkında söyleyeceği bir şey yok mu?

Konar, ses tonuna otoriter bir ifade vererek:

— Ne söylersem onu yapacaktır. dedi. Esther...

Jed aceleyle:

— Hayır, hayır, hayır!, diye haykırdı. Bu kızı vermekle gücünüzü göstermenize lüzum yok. Söylediklerinizi yapacağına inandım.

Jed, terleyen alnını elinin tersiyle kuruladı.

Konar kaşırmış göründü.

— Şu halde onu arzu etmiyorsun, ha?

— Hayır, öyle değil. Ben de her normal erkek gibi kadınlara karşı tepki gösteriyorum: Fakat itiraz ettiğim iki şey var. Birincisi, kendisine sorulmadan bana hediye olarak bir kadının verilmesinden hoşlanmam. İkincisi, kendi kadınımı kendim seçmeliyim. Sonra üçüncü bir faktör var...

Ne söylemek istediğini düşünerek sustu.

Konar cesaret verdi.

— Evet?

— Hoşunuza gitmeyebilir.

— Kelimeler beni incitmez. Kafanızdan geçenler nedir?

— Peki, kanun ne olacak?

Konar yine hakim ve otoriter bir tavırla

— Kanun benim, dedi.

Adamın otoriter ses tonu Jed Amro'yu birden öfkelendirdi. Diktatörlerden hoşlanmazdı. Bir hususu kesin olarak biliyordu: Konar'ın işlerine karışmak istemiyordu. Hızla ayağa fırladığı zaman endisine bakan kara gözlerden birinin morardığını tahayyül ediyordu. Ya da ikisini birden morartacaktı.

Gerçek olmayan hisleri yine yüze çıktı. Bir saniye süreyle, etkisi dayanılmayacak kadar şiddetli baş dönmesiyle, bütün vücudu sarsıldı. Sonra, şuuru yer değiştirir gibi oldu. Hareket etmeye başladı. Nihayet hayal alemi sahasından patlayarak geçti ve diğer tarafa düştü. Diğer taraf oldukça ilginçti.

Jed, sanki üç buutlu bir filim yavaş oynatılıyormuş gibi, gözlerinin önünde oynaşan gölgeler gördüğünü zannetti. Fakat zihni sahneyi kavramak üzereyken, sahne birden değişti. yerine başka bir sahne geldi şuuru habersiz olarak ayrılmış gibiydi. Jed, ne olduğunu anlayamıyordu.

Jed, Konar'a sanki teleskobun ters tarafından baktığını zannetti. Çünkü adam son derece ufak ve uzak görünüyordu. Çok garip bir teleskoptu bu. Sadece Konar'ı görmekle kalmıyor, onun her şeyini görebiliyordu. Sanki onun geçmişini, yapmış olduğu işleri, halen yaptığı işleri ve gelecekte yapacaklarını görebiliyordu. Bunun nasıl doğru olabileceğini düşünmediği gibi, bu hissin doğru olduğunu da bilmiyordu.

Zihninde bir şey vardı. Kelimeler ifade tarzı aramış gibiydi. Konar'a bakarak, birden bazı önemli gerçekleri kavradı. Fakat bu gerçekleri kelimelerle ifade etmek istediği zaman sesi çıkmadı, dili kalın ve şişti. Bütün yapabildiği, garip teleskobunun ters tarafından Konar'a bakmaktı. Adamdan milyonlarca mil uzakta olmakla beraber onunla aynı odadaydı. Konar, sanki üzerine basıldığı takdirde öldürülebilecek küçük bir böcek gibi görünüyordu.

Sesi birden çıktı. Ağzından çıkan kelimelerin ne olduğunu fark edemiyordu. Çok uzakta bulunan birisinin çığlık attığını işitti.

Teleskop birden ikiye ayrıldı ve gözden kayboldu.

Sonra, neden ayağa kalktığını merakla düşündü. Geçen bu zaman süresinde hep ayakta değil miydi? Malo neden başında duruyordu? Konar ve Bayan Tempe neden ona bakıyorlardı? Kadının menekşe gözlerinde neden gerçek korkunun izleri vardı? Neden büyük masanın önünde, yere oturmuştu?

Bütün bu sorular beynini zorluyordu. Neredeydi? Ne olmuştu? Gözlerinin önüne sürülen ve sonra birden çekilip alınan teleskop nasıl bir şeydi? Üç buutlu olarak gördüğü şekiller de kaybolmuştu. O şekillerin anlamı neydi?

— Ne oldu?, diye fısıldadı.

Konar:

— Beni öldürmeye kalktınız, dedi. Şimdi oradan kalkın ve neden beni öldürmeye çalıştığınızı anlatın. Tekrar denemeye de kalkışmayın. Bir daha sefere Malo, bu kadar nazik davranmayacaktır.

3.

Jed:

— Sizi öldürmek mi istedim?, diye sordu.

Kafasının derinliklerinde bunun çok iyi bir tasavvur olduğu düşüncesi vardı. Böyle bir şeyi düşünmüş olduğu için kendisini tebrik etmeliydi.

Yüksek sesle:

— İnanamıyorum, dedi.

Konar, Bayan Tempe'e:

— Teypi çalıştırın dedi.

Bayan Tempe, acele adımlarla ikinci odaya geçti. Hafif bir çıtırtı, sonra Konar'ın sesi duyuldu.

«Kanun benim.»

Konar masasının arkasındaki koltuğa oturdu, Jed ayakta bekliyordu. Kahverengi yüzlü adam bir adım kadar gerisindeydi. Malo, ifadesiz gözlerle bakıyordu. Sol elindeki en eski ve etkin bir silah olan sarı dökme demirden yapılmış muşta açıkça görünüyordu. Adamın elindeki muştaya bakan Jed. başının neden acıdığını anladı. Dikkatini, teypten duyulan seslere verdi.

Kendi sesini duydu.

«Kim olduğunu biliyorum!»

Arkasından adım sesleri duyuldu.

Konar:

— Masanın üzerinden bana saldırmak istediniz, dedi.

Teypten düşen bir cismin sesi duyuldu.

Konar:

— Malo işe karışmak zorunda kaldı, dedi.

Konar, ilgiyle Jed'e baktı.

— Ben kimim?, diye sordu.

Yüzü ifadesiz olmakla beraber kara gözleri alev alev yanıyordu.

Jed:

— Bilmiyorum, dedi.

— Beni tanıdığınızı söylediniz.

— Fakat ne demek istediğimi hatırlamıyorum.

— Gerçekten de hatırlamıyor musunuz?

— Onun gibi bir şey.

Konar keskin sesle:

— Size tavsiyem, dedi. Hatırladığınızı kabul etmeye karar verin.

Jed Ambro soğuk soğuk terlediğini hissetti.

— Bu kelimeleri söylediğimi itiraf ederim. Söylediğim zaman ne demek istediğimi biliyordum. Fakat şimdi, ne demek istediğimi hatırlamıyorum.

Konar, Jed'in söylediklerini yalanlamadı. Kahverengi yüzlü adama bakarak kaşını kaldırdı. Malo, öne doğru bir adım attı.

Bayan Tempe, yandaki odanın kapısından haykırdı.

— Hayır!

Malo, masanın arkasında oturan patronuna baktı ve durdu. Konar, bakışlarını kadının durduğu tarafa çevirdi. Konar'ın bakması üzerine kadının yüzündeki kan çekildi, rengi kireç gibi beyazlaştı.

— Bir şey bilmiyor, Bay Konar. Anlayabilirsiniz... kim olsa yalan söylemediğini anlayabilir.

— Hatırladığını, söylediği zaman yalan söylediğini düşünmemiştim.

— Şu halde neden...

— Sadece, Malo, hatırlamasına yardım edecek.

— Fakat... Lütfen! Anlamıyor musunuz ki... Kadının sesinde çaresizlik ifadesi vardı.

Konar:

— Sizi çok iyi anlıyorum.

— Fakat. Bay Konar...

— Esther'in yerini almak ister misiniz?

Kadının yüzündeki bütün kan çekildi. yumruklarını sıkarak çenesini havaya kaldırdı.

Konar:

— Biliyorsunuz, Esther'i ona verdim, dedi.

— Duydum.

Jed:

— Onu bana mı vermeye çalışıyorsunuz?, dedi.

Sesi birden sertleşmişti.

Konar, ifadesiz yüzünü Jed'e çevirdi. Manikürlü elleri kucağında duruyordu. Rahatça arkasına yaslandı.

— Esther'in yerine Gail'i mi istersiniz? Çevremde mutlu bir ailenin olmasına bayılırım. Eğer sizi mutlu kılacak ,ya da hatırlamanıza yardımcı olabilecekse...

Jed:

— Sizin konuştuğunuz şartlarla değil, dedi.

— Şu halde hangi şartlarla?

— Onun şartlarıyla.

Gail Tempe, Jed'in söylediklerinden memnun olduğunu belirten bir bakış fırlattı. Jed'in söyledikleri gerçek, durumu biraz daha nazikleştiriyordu.

Konar, gerçek bir şaşkınlıkla:

— Ah-,diye haykırdı. Gerçek aşk! İlk görüşte meydana gelen sevgi olduğu kuşkusuz.

Sesinde alaycı bir ifade vardı. Gerçek aşkın varlığını kabul etmez görünüyordu.

Jed:

— Bunu söylemek istememiştim, dedi.

— Kelimelerle, hayır. Fakat hareketleriniz bunu belli ediyor. Davranışlar kelimelerden çok daha etkindir. Aptalsınız, ama aptal olmanız, bilmiş olduğunuz ve öğrenmek istediğim şeyleri bana söylemenize engel olmayacak. Şu halde' pazarlık edelim. Eğer Gail'i kendi şartları ile size verecek olursam, bilmek istediklerimi bana söyleyecek misin?

Konar'ın yüz fadesi sakindi. Vücudunun hiç bir adelesi oynamıyormuş gibi görünüyordu. İçindeki gerginliği sadece kara gözlerindeki parıltılar ortaya koyuyordu.

— Onu başkalarına verilecek bir mal olarak mı kabul ediyorsunuz?

— Tabiî.

— İnanamıyorum.

— Haber verdiğiniz gemiye ne oldu

— Ben...

Konar yumruğunu öfkeyle masaya indirdi. Bütün nezaketi birden yok oldu.

— Bana yalan söylemeğe kalkma! Bu gemi hakkında tam bilgi istiyorum!

— Fakat...

Jed, birden neden Esther'le Gail arasında bir seçim yapmasını istediğini anladı. Bildiklerini öğrenebilmek için hiç bir şeyi esirgemediğini göstermek istemişti. Bunun işe yaramadığını anlayınca da, onu özellikle kızdıracak şeyler söylemişti. Geçen zaman arasında gemiyi sormak fırsatının çıkmasını beklemişti. Ani sorular birçok kimseyi şaşırtırdı. Jed, bu metodun işe yarayabileceğini kavradı. Eğer adamın öğrenmek istediklerini bilmiş olsaydı, hiç tereddüt etmeden söyleyecekti.

— Gemi hakkında bir şey söyleyemem, çünkü, böyle bir gemi görmedim.

Konar:

— Anlıyorum, dedi. Gerçekten hatırlamıyorsun. Eh, bu meseleyi de halledebiliriz. Malo

Jed, arkasından gelen hafif gürültüyü işitti. Arkasına dönüp baktığı zaman Malo'nun Gail'i kenara ittiğini gördü.

Jed, arkasına bakmak üzere dönünce, Konar, sessizce yerinden fırladı ve iri parmakları Ambro'nun ensesine dolandı. Baş parmakları müthiş bir tazyikle ense kökündeki kemiğin üstüne bastı.

Jed, parmakların ensesine bastırmasıyla, dünyasının karardığını hissetti ve kendisini kaybetti.

Son hatırladığı şey, al yuvarlara göre ayarlı olan demir kapının arkasından sessizce kapanması oldu.. Kapının gerisinde kalan birine neşeyle el salladı, ama bir saniye sonra kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Bu önemli değilmiş gibi görünüyordu. Ana kubbeye giden tünelde ilerlerken hiç bir şey onun için önemli değildi. Adımları çevikti ve kendisini son derece güçlü hissediyordu. Aklına gelen bir melodiyi ıslıkla çalmaya başladı. Uzay elbisesinden kurtulmuş olmanın verdiği zevki düşünüyordu,

Nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında hiç şüphe yoktu. Küçük kubbede oturan Bay Konar'ı ziyarete gitmişti. Bay Konar, son derece nazik ve bilgisi yüksek bir insandı. Bay Konar'la birkaç kelime konuştuktan sonra tekrar Ana kubbeye geri dönüyordu.

Tünelin sonuna geldi. Hatırladığına göre sol duvardaki kapı Komutan Echoff'un bürosuna gidiyordu. Tam karşısındaki duvarda bulunan kapı ise zemin kattaki ana tesise açılıyordu. Ön duvardaki kapıdan geçecekti. Komutan onu tekrar görmek istemiyordu. Küçük bir elek-

trik teknisyeniydi. Kendi şubesinin şefi bile olsa, elektronik teknisyenlerinin Komutanla ilgisi yoktu. Ne de Baş Bilgin Dr. Gregory, elektronik teknisyenleriyle ilgilenirdi. Ne kimse onunla ilgiliydi, ne de bildiklerini öğrenmek istiyordu. Bu gerçeği kesin olarak anlamıştı.

Beyninin gizli bir köşesinde saklı olan düşünce aklına geldi. Bu düşünceyle gözlerinde bir kadının hayali belirdi. Bu kadını daha önce nerede görmüştü? Hatırlayamıyordu. Belki de sadece tatlı bir rüya görmüştü.

Gözlerinin önünde canlanan resim, kadını hatırlamasına fırsat kalmadan kayboldu. Bir yerlerdeki tehlike hissi birden zihninde canlandı. Uyarma, kadının resmi gibi birden yok oldu. Tehlike, menşeini kavramasına fırsat kalmadan şuurundan kayboldu.

Ana kubbenin yardımcı zemin katına giden kapıyı itip açtı ve tünelin yer silmeye mahsus kovaların bulunduğu bir dolaba açıldığını kavradı. Tünelden çıkan birisi onu görseydi, muhakkak bir kova almaya gelmiş olduğunu düşünürdü. Jed,süpürgeleri ve kovaları bir kenara iterek dış koridora çıktı. Koridorun sonundaki saat beşi gösteriyordu.

Saatin kaç olduğunu görünce beyninde hafif bir şaşkınlık duyusu uyandı. Nazik Bay Konar'ı ziyarete gittiği zaman saat ondu. O zamandan beri yedi saat geçmişti. Bu zaman süresinde neler olmuştu?

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yine gerçek olmayan duygular kümesi beynini zorladı. Daha önce nerede böyle hissetmişti? Bilmiyordu, ama bu duygulardan hoşlanmadığını biliyordu. Bu duygular, kayıp yedi saatin düşüncesini silecek kadar zorlu oluyordu.

Uzay elbisesini malzeme odasında bıraktı. Nöbetçi onbaşı elbisesinin geri veriliş saatini dikkatle kaydetti, malzeme iade fişini imzalattı fakat hiç sual sormadı.

Jed, odasına doğru yürüdü. Son derece uykusu gelmiş olduğunu hissediyordu, ama neden uykusunun bu kadar çabuk geldiğini anlamak sıkıntısına girmiyordu.

Odasına girdiği zaman bir misafiri olduğunu gördü. Pop Ridegway, odanın tek koltuğunda oturuyordu Piposunu içerken sanki dünyada pipo içmekten başka yapılacak bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Ancak, gözlerinin etrafındaki kırışıklık, göründüğü kadar sakin olmadığını işaret ediyordu.

— Merhaba, Pop. Ne haber?

— Haber sende. Odama gelmeni rica etmiştim, evlat.

— Sahi mi?

— Evet. Hatırlamıyor musun?

Yaşlı makinist keskin bakışlı gözlerini Jed'in yüzüne dikti.

— Hayır, tamamen unutmuşum. Özür dilerim, Pop. Önemli miydi?

— Üzülecek kadar önemli değildi. Odama gelmediğini görünce, bari ben gideyim dedim. Umarım sence bir sakın yoktur.

— Katiyen, Pop. Biliyorsun daima başımın üzerinde yerin vardır.

— Teşekkür ederim evlat.

Yaşlı makinistin dudaklarında meydana gelmek üzere olan tebessüm birden kayboldu. Yaşlı adamın tavırlarında, sanki kabul edilmeyecekmiş kanısı uyandıran bir gariplik vardı. Bir dakika için kıçına tekmeyi yiyecek bir köpek gibi ürkek durdu.

— Dostlarınla beraber olduğunu bilmek iyi, ancak...

Jed:

— Oooo, merhaba!, dedi.

Sesinde çok şaşıran bir insanın ifadesi vardı. Köşede sessizce duran şeyi görünce oldukça şaşırmıştı.

— Buraya nasıl geldin,

— X -81 Pop'la beraber geldi.

Seste madenî bir ton vardı. Elektronik mütehassısları ne kadar usta olurlarsa olsunlar, konuşma mekanizmasını ne kadar iyi yaparlarsa yapsınlar, robotun sesini tamamen insan sesine benzetmeleri mümkün olamazdı. Fakat, madenî ses tonuna rağmen, bu özel robotun sesi Jed üzerinde daima ılık bir duş tesiri yapardı. Sanki, robotun beynini meydana getiren elektro - kemiko - madde, kendisini planlayan insanların ustalıkları dışına çıkmış, robotun sesine bir ruh vermişti ve bu ruh robotun sesine bir tatlılık getirmişti.

Ruhu olan bir robot! Jed, böyle düşündüğüne çok hayret etti. Elektronik teknisyeniydi. Elektronların, akışları sırasında ölçülmesi son derece güç olduğu halde, sonunda daima ölçülebilir ve ölçüler gerçektir. Ruh, metafiziğin maddî olmayan sahasına ait bir fikirdir. Ruhun hiç bir aletle tesbit edilmesi, mikroskop altında görülmesi, ya da varlığının herhangi bir şekilde ölçülmesi mümkün değildir.

— Pop'la beraber mi geldin?

Jed, gerçekten şaşırmıştı. Pluto üssünde, ciddî nedenlerle, askerî idare robotların kontrolları altında tutulmalarını gerekli görüyordu. Bilginler ekseriya askerî makamlarla konuşurlar ve verdikleri fikirler veya teklifler ciddiyetle incelenirdi, ama bunların dışında tek konu vardı... robotlar. Bu konu hakkında bilginlerle askerî yönetmenler tam bir fikir birliği etmişlerdi ve nedenler kuvvetliydi.

Bilginler robotların şeklini çizebilirler, denerler, manevra yaptırırlar, bozarlar, tamir ederler ve gerektiğini

düşünürlerse imha edebilirlerdi. Fakat, madenî insanların kontrolu daima askerlerin eline bırakılırdı.

— Komutandan emir aldım.

— X - 81'i Binbaşı Thomas'ın elinden nasıl alabildin ? Komutandan emir almadıktan sonra...

— Peki, nasıl becerdin? Echoff'un kimseyi öldürdüğünü ve senin de öldürülen adamın nereye gömüldüğünü bildiğini tahmin etmiyordum!

Pop, gülümsedi.

— Bu kadar zor olmadı. Sadece komutana gittim ve robotun tecrübe edilmek üzere bana verilmesini rica ettim. Hemen kabul etti. Gerçekte, Binbaşı Thomas'a bir not yazarak bana verilmesini bildirdi.

Jed'in söyleyecek bir şeyi yoktu içinden çok hayret ediyordu, ama belli etmedi. Yaşlı makinistin herkesi etkileyen garip bir otoritesi vardı, fakat şimdiye kadar askeri makamlardan böyle bir istekte bulunmamıştı, Jed, Pop'ın bu gücünün nereden geldiğini merakla düşündü, ama sonunda bu kuvvetin onun güvenilir bir adam olmasından ileri geldiğine karar verdi. Aynı zamanda Ridgeway'in kendisinden bir şey isteyeceğini de biliyordu.

Sırıtarak:

— Peki, benden öğrenmek istediğin nedir, Pop?, diye sordu.

Yaşlı adam itiraz etti.

— Sadece ziyaret için gelmiştim, evlât.

— Sen bunu komutana söylersin. Unutma, ben de burada çalışıyorum. Ziyaretlerinin altından başka şeyler çıktığını bilirim. Beni aldatma, Pop.

Jed, uzun bir kahkaha attı. Bu adama karşı hiç bir düşmanlığı yoktu

Pop Ridgeway, oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı.

— Şey, itiraf ederim ki benim merakım şu...

Sanki ne kelime kullanacağına karar vermek istermiş gibi susarak piposunu çekiştirdi.

Jed:

— Haydi, Pop, ded. Merakının ne olduğunu bir an önce söyle. Sana söyleyeceğim muhakkak.

Yaşlı makinist Jed'in sözlerine alınmadı.

— Gemiyi haber verdiğin zamanla radyoyla konuştuğun zaman arasında geçen macera sırasında neler oldutunu merak ediyorum. On dakika süreyle senden hiç bir haber alınamamıştı.

Jed:

— Sen de. ha? dedi. Görmüş olmam gereken bu gemi hakkında Bay Konar da bilgi almak istedi.

Ridgeway:

— Sordu mu?, dedi. Ne sordu?

— Eğer hatırlıyorsam. Allah beni kahretsin. Nasılsa., önemli değildi. Bir kadın vardı...

Cümlesini bitirmeden sustu.Konar'ın ne sormuş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kadını da pek hatırlamıyordu. Her ikisi de sanki önemini kaybetmişti. Hatta kadının adını bile hatırlamıyordu. Fakat kadını tekrar görmek istediğini biliyordu. Ridgeway'in hiç konuşmadan kendisine baktığını hissedince ürpererek sarsıldı.

.— Bir şey hatırlamamı mı bekliyorsun ?

Yaşlı makinist öksürdü.

— Şu gemi hakkında hatırlayabileceğin bir şey olup olmadığını düşünmene fırsat veriyorum, o kadar.

— On dakika süreyle devreden çıkmış olduğumu mu söyledin? Emin misin?

— Al Woodson zamanı dikkatle kontrol etti. Zaman meselesinden son derece eminim. Bu on dakika içinde sana ne oldu, evlât?

Jed:

— Hiç bir şey, diye cevap verdi.

Ridgeway teşvik edercesine:

— Düşün, evlât, dedi.

— Düşüneceğim bir şey yok ki, Pop. Yani...

Huzursuzlanıyordu.

— ... Bu dakikaya kadar yaşantımdan bir on dakikanın kayıp olmadığına dair yemin edebilirdim. Fakat sen ve Al Woodson kayıtlarını kontrol ettik diyorsanız...

— Evet, kayıtları dikkatle inceledik. Elbisendeki radyonun varlığı kesinlikle bilinmemekle beraber sen ortada yoktun.

— Bu takdirde. ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir şey hatırlamadığıma dair yemin edebilirim.

— Söylediklerinden kuşkulanmıyorum evlât. Bana bir yardımda bulunur musun?

— Tabiî. Ne istersen yaparım.

— Yatağına otur ve dinlen. Hiç bir şeyi hatırlamağa çalışma, fakat aklına gelen düşüncelerin seyrini engelleme.

— Ha?

— Bazen unuttuğumuz şeyleri hatırlarız. Gözlerini de kapayacak olursan faydası olabilir.

— Bu kadar önemli mi

Yaşlı makinistin yüzündeki sakin ifade dağıldı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha da derinleşti.

— Çok önemli olabilir.

Odanın köşesinden X - 81.'in sesi duyuldu.

— Çok önemli.

İki adam sustular. Robotlar için konan kurallardan biri, onların hitap edildikleri takdirde konuşmalarıydı.

Jed:

— Kural üç... diye başladı

X - 81 cevap verdi:

— Kuralı biliyorum. Söylenecek bir şeyim varsa konuşurum.

Eğer robotların gururu varsa, bu yetenek muhakkak ki X 81'in ses tonunda vardı ve madenî ses tonunu bir dereceye kadar ortadan kaldırıyordu.

Pop Ridgeway sevinçle:

— Çok güzel, X - 81, dedi.

Jed:

— Kendi kendilerine düşünmeye başlıyorlar, diye fısıldadı.

Ridgeway aceleyle:

— Pluto üssünün asıl gayesi bu, dedi. Kendi kendilerine düşünebilen ve kendi problemlerini halledebilen robotları geliştirmeliyiz. Kendi kendilerine düşünemedikten sonra Uzay denizini aşacak olan gemiyi nasıl idare edebilirler?

Yaşlı mekaniğin sesinde istekli bir ifade vardı. Jed de onun düşüncesine iştirak etti.

Ridgeway konuşmasına devam etti.

— Genel amacımız, Uzay Denizini aşmaktır!

X - 81. yine konuştu.

— Bir şey «Hayır» diyor.

Yatağının kenarında oturan Jed. bütün vücut adelelerinin gerildiğini hissetti. Pop Riggeway'ın parmaklarının piposunun sapı üzerine kapandığını gördü; piponun sapı kırıldığı zaman sert sesi duydu. iki parçaya ayrılan pipo yere düştü. Ridgeway'in farkında bile olmadığından emindi.

Yaşlı makinist :

— Aya geldik, dedi.

Söylenen bu kelimelerin robotun söyledikleriyle ilişkisi yok gibi görünüyordu. İhtiyarın sesinde bir şeyi savunan bir adamın ifadesi vardı.

— Kâhinler bunun mümkün olmadığını, insanların dünyayı terk edemeyeceklerini söylemişlerdi.

Jed, bu kelimeleri nasıl söylediğini şaşkınlıkla düşündü bu kelimeleri söyleyeceğini bilmiyordu. hatta, konuşacağını dahi bilmiyordu.

Pop :

— Evet, dedi. Yapamayacağımızı söylediler. Fakat yaptık!

Jed konuşmasına devam etti.

— Merih'e de gittik.

Dudakları iradesi dışında hareket ediyordu. Sanki bir şiirden mısralar okuyormuş gibi bir his duyuyordu. Fakat bu kelimeleri söylemesine sebep neydi?

Ridgeway gururla :

— Bunu da başardık, evlât, dedi. Merih'e gittik Uzay yolculuğumuzun sonu olarak kızıl Gezegen'i gösterdiler. Fakat...

— Fakat şimdi Pluto'dayız.

— Buraya kadar geldik. Ve yolumuza devam edeceğiz.

X - 1 uğursuz bir ifadeyle :

— Pluto başka, dedi. Burada durduk.

5.

Robotun konuşması bittikten sonra odaya derin bir sessizlik hakim oldu. İki adam bakıştılar. Odanın köşelerinden bile huzursuzluk fışkırıyordu. Jed'in ısrarla görmediğini söylediği uzay gemisi hakkında sorulanlar unutulmuştu. Bir robotun akıllıca konuşmakta olduğu gerçeği yavaş yavaş yerleşiyordu. Robotların geliştirilmesi için yapılan bütün çabalar, Ridge'in zekâ ile elektronik madde arasında bir bağıntı olduğu hakkında ortaya attığı teori, nihayet ilk meyvasını veriyordu.

Bir problem hakkında robotun fikir yürüttüğü gerçeği bütün üssü kökünden sarsacaktı. Ayrıca, bir robotun üçüncü kurala aykırı hareketi bütün Echoff personelinin uykusunu kaçıracaktı. Robotların gelişiminden sorumlu oldukları halde idarelerinden sorumlu olmayan bilginler, daha ileri çalışmalar yapacaklardı. Haber, tele- radyo ile Dünya'ya ulaştırıldığı zaman bütün bilginler arasında bir zafer havası esecekti.

Robotun kendiliğinden konuşması gerçeğinden duyulan sevincin sebebi vardı. Fakat robotun söylediği sözden ötürü sevinmeleri için sebep yoktu.

Her iki erkek de sessizce oturuyordu. Pop, bilinçsiz

bir tavırla elini ağzına götürdü. Piposunun parmakları arasında olmadığını anlamak için eline iki defa bakmak zorunda kaldı. Hafif bir şaşkınlık devresini çabuk atlattı. Yere baktı. Eğer piposunun kırılmış olması, üzerinde bir iz bıraktıysa, bunu hiç belli etmedi.

Ridgeway nihayet konuştu

— Pluto nasıl başka oluyor, X - 81?

Robot:

— Hudut diye cevap verdi.

Tek kelimeyle durumu açıklamış gibi görünüyordu.

Ridgeway:

— Mımmm! dedi. Nasıl bir hudut, X-81 ?

— Işık.

— Hımmm!

Jed:

— Bir zamanlar ses hızının bir baraj yaptığı düşünülmüştü, dedi.

— Gerçek bir baraj değildi. Sadece uçakların ve makinelerin daha iyi yapılabilmeleri için bir sebepti. Uçaklar ses duvarını aştıkları zaman yeni gerilim faktörler ortaya çıktı. Mamafih, ışık hızı daha değişiktir.

Teorik olarak ışık hızı kısıtlanmış bir hızdı. Bu hıza ulaşabilecek bir gemi şimdiye kadar inşa edilmediği için kimse bu teoriyi deneme sahasına almamıştı. Ancak, Pluto üssündeki çalışmalar sonucu böyle bir gemi yapılabilecekti. Kimse, insan yapısının böyle bir hıza dayanabileceğini bilmiyordu. Sinir hücrelerinde değişiklik yapabilirdi. Uzaya gönderilecek insanlardan kurulu ekibin, zekâdan yoksun olarak dönmesi ihtimali karşısında bilginler robotların geliştirilmelerini ön plana almışlardı.

Robot X - 81:

— Altın ışık, dedi.

Ridgeway :

— Anlayamadım, dedi.

— Hudut.

— Hudut altın ışık mı?

— Onların hududu.

— Onlar mı? Onlar da kim?

Ridgeway, bütün sükûnunu kaybetmişti. Koltuğundan yarı yarıya doğruldu. Sesi fısıltı hahlinde çıkıyordu.

X - 81:

— Hayır, dedi.

jed :

— Konuş' X- 81 ! dedi.

Bu bir robottu' emir alarak hareket etmesi gerekirdi. İnsan elinden çıkma bir makineydi. Bir insan konuştuğu zaman, makinenin verilen emre uyması gerekirdi. Verilen emir de robotlar için konulan kuralların bir parçasıydı.

Ridgeway hemen atıldı.

— Hayır evlât. Yatağa uzanacak ve gemiyi haber verdikten sonra geçen on dakika içinde neler olduğunu hatırlayacaksın.

— Ne Oh, bu daha önemli.

— Neyin önemli olduğunu, neyin önemli olmadığını kim bilir ? Hatırlamaya çalış...

— Fakat X - 81 bir şeyler biliyor.

— Muhtemel. Şimdiye kadar söyledikleri anlamsız. Eğer konuşmak istemiyorsa...

— X - 81 bir robot. Emir verildiği zaman konuşmak zorunda. Söylüyorum, Pop, bu çok önemli.

— Bir robottu. Kendi kendisine konuşmaya başladığı andan itibaren robotluktan çıktı. Tarihin gözlerimizin önünde yazılmakta olduğunu kavrayamıyor musun?

— Kavrıyorum tabii. Fakat tarihi yazacak olan robot inatçılık ediyor.

— Eğer arzu ederse X-81'in inatçı olmaya hakkı var. Konuşur veya konuşmaz, onun bileceği bir şey.

Robot :

— Doğru, idi. Konuşmak yok. Şimdi düşünüyorum. Bir yerde yanlışlık var. X-81 bu hatayı bulmak için düşünüyor.

Jed:

— Hatalı olan nedir , diye sordu.

Pop Rirgeway'in işareti üzerine sustu. X-81'in söylemek istediği şeyin önemli olduğunu biliyordu fakat Pop'ın da haklı olduğunu kavrıyordu.

— Özür dilerim dedi. Son birkaç saatten beri başıma öyle şeyler geldi ki doğru düşünemez oldum.

— Özür dilemem için sebep yok, evlât.

Yaşlı makinistin sesindeki gerginlik tamamen kaybolmuştu. Şimdi ifadesi son derece yumuşaktı.

—Konar senden ne istiyordu ?
jed kesin dille :

— Hiç bir şey, dedi.

Aynı anda düzinelerle şey düşünüyormuş gibiydi. Düşünceleri hem robot'un hem de hatırlamaya çalıştığı kadının üzerindeydi. Kadını düşünmek istiyordu. Pek hatırlayamamakla beraber kadının varlığından emindi . Aynı zamanda rapor etmiş olduğu söylenen gemi ve X-81'in söyledikleri şeyler hakkında düşünmek istiyordu. Beyninin bir yerinde anlamadığı bir perde vardı. Varlığını biliyor' fakat ne perdeyi görebiliyor ne de perdenin arkasında olanları tahmin edebiliyordu. Ayrıca iki perdenin varlığından kuşkulanıyordu. Genç elektronik teknisyeni Pop Ridgeway 'in konuşmadan ona baktığını bile fark edemiyordu.

Jed tekrarladı.

— Hayır, hiç bir şey. Sadece konuştuk. Hepsi bu kadar.

— Yalnız konuşma mı?

— Evet.

— Önemli bir şey hakkında mı?

— Hayır. Yani. pek önemli sayılmaz. Sahi, ne konuşmuştuk?

Jed. yine Konar'la ne konuştuğunu hatırlamaya çalıştı. Zihni o sahalardan ürkerek kaçıyordu. Tekrar aynı noktaya dönmeye çalıştı. Zihni. isteğini zorlukla yerine getirdi. Kendisini büyük bir tiyatroda gördü. Sahnede çok önemli olaylar geçiyordu. Fakat perde kapalı olduğu için perdenin arkasında geçen olayları görmesi mümkün olmuyordu. Yine huzursuzlukla kıvrandı. Zihni yine uzaklaştı, tekrar zorla yerine döndü.

Kendi zihnine :

— Uzay denizinin sahillerindeyiz, dedi. Gemileri yaptık ve boşluğa meydan okumak üzere tayfaları eğitmeye çalışıyoruz. Bu problemin çözümlenmesine hiç bir müdahale yapılmamalıdır. Hiç bir şey!

Zihni, fakat bu perdenin arkasına bakmak istemiyorum, diye itiraz etti. Orada geçenleri görmek istemiyorsun. Önemli şeyler değil.

Jed:

— Orada ne olduğunu gördükten sonra önemli olup olmadıklarına ben karar vereceğim, dedi.

Zihni, Pop Ridgeway'e bak, dedi. Başka bir pipo bulmuş.

,Yaşlı makinist cebinden başka bir pipo çıkarmıştı. Piposunu yakmış ve sağ eline almıştı. Son derece sakin görünüyordu; yüzünün tek adelesi kımıldamıyordu. Dış görünüşüne göre, odada geçenlerle ilgili değildi. Fakat piposunun sapı parmaklarının arasında bükülmek üzereydi

Jed büyülenmiş gibi piponun bükülamekte olan sapına baktı. Yaşlı makinist parmaklarının yaptığı hareketi farkında değilmiş gibi göründüğünden emindi. Aynı zamanda. Zihnini örten perdenin arkasını görmek istemediğinden de emindi. Ridgeway gözlerini Jed'e dikmişti, ama düşünceleri X - 81'in üzerindeydi.

Ridgeway :

— Bay Konar'la konuştuğunu hatırlayabilirsin, dedi.

Jed :

— Bana bakıyorsun, benimle konuşuyorsun ama aklın başka yerde, dedi.

— Bir şeyi hatırlaması öylesine kolay ki. Vücudunu gevşek tutmak ve zihnini serbest bırakmak yeterli oluyor. Unutulan şey hemen bilinç üstüne çıkıyor.

Jed sesini mümkün olduğu kadar yumuşattı.

— Söylediklerimi duymadın bile.

Uzaklardan doğru gelen bir ses vardı. Kulakları işitiyor, fakat sesin mahiyetini anlayamıyordu.

Yaşlı makinist :

— İstediğim şeyleri hatırlamam çok kolay, dedi.

— Şu halde, benimle konuşur görüneceğine düşündüğün şeyleri hatırlamaya çalışmalısın.

— Allahın cezası gemiyi düşünüyorum! Böyle bir gemi görmen mümkün olamazdı, ama...

Ne söylediğini fark edince birden sustu.

Piponun birden kırılan sapının çıkarttığı ses, odanın sessizliğinde küçük yankılar yaptı.

X - 81'in duyma sistemi bu gürültüyü kaybetti. Duyma sisteminin gerisindeki zihin maddesi sesin anlamını çözümlemedi. Robotun alnındaki tek göz birden parıldadı ve ışınlarını yerdeki kırık piponun üzerine çevirdi. Sonra ışınlar Pop Ridgeway'in yüzüne kalktı. Orada fazla dur-

madı, tekrar kırık piponun üzerine döndü. Sonra, tek gözün ışınları Jed Ambro'ya çevrildi Sanki adamın yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu.

X-81 bu faktörleri birleştirerek başka problemler üzerine düşünmeye başladı.

Odada derin bir sessizlik vardı. Bu sessizlikte. Jed Ambro daha önce işitmiş olduğu bir sesi işitti. Ses, beynine işleyecek kadar yüksekti. Ne olduğunu hemen anladı: Pluto üssündeki alarm çanlarının sesi.

Odasının hemen önündeki uyarma sisteminin hoparlörü harekete geçti Toplan borusunun sesi duyuldu. Aynı zamanda, tesisin diğer bölgelerindeki hoparlörde harekete geçmişti.

Toplan borusunun duyulması üzerine Jed ve Pop ayağa fırladılar. X-81'in tek gözündeki ışın bir an için iki adamın üzerinde dolaştı. Fakat robot onların peşinden gitmedi. Bulunduğu köşede dururken, adamların hareketlerini hemen kavramış olması gerekiyordu.

Kaybolmak üzere olan boru sesi ve adamların hareketleri. X-81'in üzerinde, piponun kırılan sapı kadar etki yaptıysa da robot bunu belli etmedi.

Hoparlörden verilen emir duyuldu.

«Bütün askeri personel, Görevlerinizin başına!»

Kubbenin her tarafında koşuşan uzay askerleri görülüyordu. Roket güçlü atom füzeleri atılmaya hazır olarak kızaklarında bekliyordu. Atmosfer sürtünmesi ve Pluto'da yer çekimi çok az olduğu için füzelerin menzilleri çok yüksekti. Radarla idare edilebildikleri için, hedefleri ancak son süratle yapılabilecek bir manevra sonucu kurtulabilirdi.

Hoparlördeki ses devam etti.

«Kimliği bilinmeyen bir gemi Pluto üssüne yaklaşmaktadır.»

Jed Ambro ve Pop Ridgeway birbirlerine baktılar.

Ridgeway:

— Demek ki bir gemi varmış! Oh, evlât keşke bana söylemiş olsaydın!

— Hatırlamadığıma göre nasıl söyleyebilirdim? Nasılsa aynı gemi olup olmadığını bilmiyoruz.

Hoparlör haykırdı.

«Emir verene kadar ateş etmeyin!»

Verilen emri tiz bir boru sesi takip etti.

Bütün tesisat arı kovanı gibi kaynaşmaya başlamıştı. Boşlukta görünen yabancı gemiyi sükûnetle karşılamak istiyordu. Fakat kimsenin uzun müddet sulh içinde yaşamayacağını bildiği için, kubbe dişlerini göstermiş kavgaya hazırlanmıştı

«Bütün bilginler ve teknik personel görevleri başına!»

Jed:

— Bize söylüyorlar, dedi. Eğer bu gürültüyü atlatabilirsek, yine konuşuruz.

— Evet evlât, bunu atlatabilrsek.

Hoparlörün gür sesi yine duyuldu.

«Gemi ışık işaretlerini vermeyi reddetti! Bize doğru hareket halinde.»

Bütün kubbe ateş etmeden sessizce bekliyordu.

«Birinci grup- Hazır mısın?»

Sorunun cevabı sessizlik oldu. Füze atış grubu doğrudan doğruya kontrol odasına bağlıydı.

Nihayet beklenen emir duyuldu.

«Ateş bir!»

Jed, ayaklarının altındaki döşemenin hafifçe sarsıldığını hissetti. Bir numaralı roket atılmıştı. Koca kubbede çıt çıkmıyordu.

Yine bütün kubbede kimse nefes almıyordu. Görüş

camından bakan Jed Ambro, uzaya doğru yükselen bir ateş çizgisi gördü. Füze süratle hedefine gidiyordu. Uzayda başka bir ışık daha vardı. Altın ışıklarla yanan bir top gittikçe yaklaşıyordu.

Jed, nasıl hissettiğini bilmiyordu ,ama bu topun sözü geçen gemi olduğunu kavradı.

Atom patlaması olduğu zaman bütün uzay parlak bir ışığa gömüldü. Atomun ışığı uzakta görünen güneşten çok daha parlaktı. Uzayın içine serpiştirilmiş gibi duran yıldızlar tamamen bu ışığın içinde kayboluyordu.

Bir saniye sonra ışık uzayın karanlık boşluğuna doğru yayıldı. Sonra gittikçe hafifledi. Jed bütün dikkatini gözlerine vererek baktı. Atomun patlamasından doğan ışık kaybolduğu zaman, altın ışık saçan top da kaybolmuştu.

Hoparlörün sesi duyuldu.

«Tam isabet!»

Hoparlörün bildirisinden sonra insanlar tekrar nefes almağa başladılar. İnsanlık, Uzay Denizinin sahillerinde ilk düşmanı ile karşılaşmış ve ilk başarıyı sağlamıştı.

Hoparlör zaferle haykırdı.

«Hedef imha edilmiştir-»

Pop Ridgeway, Jed Ambro'nun arkasından:

— Keşke onlar kadar emin olabilseydim, dedi.

Jed'in boş odasında, X - 81, füze uçuşa geçtiği zaman görme ışınını tavana doğru çevirmişti. Patlama olduğu zaman görme ışını hâlâ tavandaydı.

Robot, roket uçuşuna uygun, atom patlamasına elverişli ve hoparlörün zafer haykırışlarını anlar görünüyordu. Fakat, bütün bunların, piponun kırılan sapından daha önemli olduğunu belirten hiç bir harekette bulunmuyordu.

6.

Güneş sisteminin çok uzaklarında, Pluto'nun ötesinde, gemi uzay boşluğunda asılı duruyordu. Bu uzaklıkta, gözle görülebildiği takdirde gözlem yapabilen, hiç bir sistem tarafından görülebilmesine imkân yoktu. Kendi yaydığı enerji vasıtasıyla da görebilmesi mümkün olamazdı. Altın rengi parıltıdan başka bir enerji yaymıyordu, Gemiyi hareket ettiren, manevra yaptıran kuvvet uzay zaman ayarına göre olmadığı için bu zaman ayarındaki hiç bir alet tarafından tesbit edilemezdi.

Boşlukta sessizce yatan gemi renksiz sayılabilirdi. Sadece hafif sarı ışık gövdesinden yansıyordu. Çok uzaktan. görülebilse bile ne olduğu kesinlikle bilinemezdi. Bu ışığı görebilen bir göz, bunun tek bir molekül olduğunu düşünebilirdi. Eğer bu ışığa yaklaşırsa, orada hiç bir şey olmadığını anlayacaktı.

Gemi, çok etkin dedektörlerle donatılmıştı. Hiç bir gemi, alarm sistemine takılmadan, ona yüz mil bile yaklaşamazdı.

Geminin üç tayfası vardı. Mürettebat, kabaca Dünya'ya benzeyen bir gezegenden geldiği ve benzer şartlar aynı sonucu doğuracağı için, şekil bakımından insan benziyordu. Dışardan baktığında gözlemen onların er

kek olduğunu düşünecekti. Mamafih, onların içlerini, özellikle kafataslarının içini ve beyin yapılarını görebilecek bir gözlemen, onların insan olmadığını hemen analyacaktı.

Geminin kaptanı, Ana Vatanından talimat almak için bağıntı kurmaya çalışırken müşkül durumdaydı. Saldırıya uğramıştı, ne yapması gerektiği hakkında emir istiyordu. Gerçekten, bu sistemin son ucundaki gezegenin üstünde bulunan tesisi tahrip etmek niyeti, tartışılan noktaya uygun değildi. Küçük gezegen üstündeki kubbeyi imha etmek hakkına sahipti. Aslında, saldırısı püskürtülmüş ve ancak süratli manevra yeteneği sayesinde tahrip edilmekten kurtulmuştu. Vereceği bu haber Pleir'i yöneten grubu çok ilgilendirebilirdi.

Ana Vatanı ile bağıntı kurmaya çalışan kaptan, radyo kullanıyordu. Geminin tam ortasında, geminin her hareketine göre kendiliğinden ayarlanabilen özel bir hamakta yatıyordu. Gemi mümkün olduğu kadar hareketsiz tutuluyordu. Bu metotla muhabere için, geminin hareketsiz olması şarttı. Buna ilâveten kaptanın başı, kendi dünyasına çevrilmiş olmalıydı.

Gözleri kapalı, elleri göğsünün üzerinde kavuşmuş yatan kaptan, dış görünüşü bakımından derin bir uykudaydı. Tabiî, uyumuyordu. Kendi ırkının geliştirmiş olduğu tahayyül edilemeyecek kadar yüksek frekanslı beyin kanalları yoluyla, dünyası ile bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Kaptanın ismi Var'dı. Yedi buutlu satranç oyuncusuydu. Mürettebatın diğer iki üyesi Thal ve Ef'ti. Thal, beş buutlu satranç oyuncusuydu. Ef, pratik olarak aptal sayılırdı, çünkü satrancı ancak dört buutlu olarak oynayabilirdi.

Var, Thal ve Ef, bir kase içindeki üç bezelye tanesi gibi birbirlerinin benzeriydi. Büyüklük, ten rengi, göz

rengi, boy, ağırlık, saç rengi, kan basıncı; kan yapısı, plazma, kalp, damarlar. ciğerlerin yapısı bakımından birbirlerinin benzerleri oldukları için, onların birbirlerinden ayırt edilmeleri hemen hemen imkânsızdı. Aralarındaki fark, beyin yapısı ve gri maddenin kalitesi bakımındandı.

Var, talimat almak üzere kendi dünyaları ile bağıntı kurmak için özel hamağında yatarken, Thal, makine dairesindeki kuvvetli jeneratörlerin başında bekliyor ve bütün dikkatiyle, kaptanın kuracağı bağıntıya karışabilecek bir enerji sızıntısının olmamasına çalışıyordu. Ef, müşahede ve silâh odasında, dedektör ekranlarını inceliyor ve silâhları acele atış için hazır tutuyordu. Gizli olarak düşmanın görünmesini temenni ediyordu.

Silâh görünüşü bakımından garipti. Yaklaşık olarak doksan santim çapında şeffaf bir küreden ibaretti. Tam ortasında başka bir küre vardı. Merkezdeki küre takriben on beş santim çapındaydı ve tek parça kristalden yapılmıştı. Büyük küredeki üç enerji ışını, kristal üzerinde toplanabilecek şekilde ayarlanmıştı. Işınlar çalıştığı zaman, kristal, kendi mihveri etrafında dönermiş gibi görünür, şekil değiştirir, eğrilir, bükülür ve konkav bir aynayı andırırdı. Aslında' kristalin içinde konkav ayna yoktu. Kirstal içinde meydana gelen hareket, üç enerji ışınının kristalin iç yüzeyine yaptığı değişiklikten ibaretti.

Düşman göründüğü zaman, kristal, düşmanın görüntüsü iç küreye düşecek şekilde ayarlanıyordu. Sonra bir düğmeye basılıyordu. Geminin ana jeneratöründen gelen enerji doğrudan doğruya dış küreden kristalin merkezine yansıyordu.

Geminin ana jeneratöründen taşan enerji üç değisik yönden kristal üstüne düşen düşman görütüsüne çaspınca, düşmanın başına ilginç şeyler geliyordu. Bir Pleiri'ye

göre, düşmanın başına gelen yeterliydi, hem de fazlasıyla.

Silâh, bir milden on bin mile kadar etkiliydi. Etkili olması için gereken de, düşman görüntüsünün iç kristal üzerine düşürebilmesiydi.

Bu alet, uzaklık bir milin altında olduğu zaman kullanılamazdı. Kullanılamaması, daha kısa mesafede etkili olmayacağından değildi, çünkü, kısa mesafelerde çok daha etkin oluyordu. Ancak, düşmanın başına gelen ilginç şeyler, gemiye ve mürettebata bir tehlike kaynağı olabilirdi. Patlayan bir gemiden uzaya fırlayan kızgın bir metal parçası, başlı başına kötü bir silâh olabilirdi.

Mamafih, görünürde düşman yoktu ve Ef, düşmanın görünmeyeceğini biliyordu. Çok aşağılardaki küçük gezegende bulunan düşük seviyeli yaratıkların buralara kadar gelemiyecekleri muhakkaktı. Ef, Kaptan Var'ın, kubbeye iyice yanaşıp, kubbeye ve aletlere zarar vermeden içindeki yaratıkları imha etmek fikrini zaten benimsememişti. Bütün gezegeni imha etmeyi, ya da kubbeyi tamamen uçurmayı tercih ederdi, ama Var yalnız bilgi edinilmesi için emir vermişti.

Ef'in, neden ötürü bilgi edinilmek istendiğine aklı ermiyordu. Düşük seviyedeki yaratıkların nasıl yaşadıkları onu ilgilendirir miydi? Garip bir füze gezegenin yüzeyinden doğru yükselmişti ve gemilerini neredeyse tahrip ediyordu. Ef, sadece dört buutlu bir oyuncu olduğu için, kendisinden yüksek oyuncuların düşüncelerini anlaması beklenemezdi.

Ef, kendisinin aşağı bir seviyede olduğunu şimdi daha çok hissediyordu. Hislerini yatıştırmak için, dikkatini, kendi gizli buluşu olan özel çözüm yolu üzerine verdi.

Makine dairesinde, Thal, yere sıkıca cıvatalanmış olan koltuğun yumuşak arkalığına yaslandı. Gözlerini ka-

payarak kendi kendisiyle beş buutlu satranç oynamaya başladı.

Thal kıvrandı, büküldü. Yanlış bir taş sürdü. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. Tatmin edici bir oyunun burada oynanması mümkün değildi! Parçalar doğru dürüst hareket etmiyordu; dördüncü ve beşinci buutlara kolaylıkla sürüklemiyordu. Bir buuttan diğer bir buuta geçerken zorluk gösteriyorlardı; sanki kendi zekâları varmış gibi kendi oyunlarını uygulamaya çalışıyorlardı.

Thal, güçlüğün sebebini biliyordu. Güneş sistemini saran uzay zamanının değişik olması oyununu bozuyordu. Pluto'an çok uzakta olmasına rağmen, beynini etkisi altında tutuyordu.

Bu sistemin uzay zamanı çok kuvvetliydi. Sanki bütün enerjisi üçüncü buuta çekiliyordu. Bu kadar uzak olduğu halde, sistemin merkez parlaklığı kuvvetli bir saha meydana getiriyordu.

Bu sistemde varlık gösteren her canlının uzay zamanı tarafından etkilendiği konusunda herhangi bir kuşku olamazdı. Güneşe yaklaştıkça bu etkinin daha güçlü olması gerekirdi. Thal, bu güç karşısında ürperdiğini hissetti. Varlıkların dışarda neye benzediklerini biliyordu. Gezegenin yüzeyinde, Pleiri'ye benziyorlardı, fakat içerdeki durumları nasıldı?

İçinde yaşadıkları bu değişik uzay zamanının yapısı. beyinlerindeki her düşünceyi geri gönderecek bir güçteydi. Uzay zamanının değişik olması nedeniyle, kendi düşünceler idaima, büyük bir girdap gibi hiç durmadan dönecekti.

Bu güneş sisteminde yaşayan yaratıklar nasıl oluyorda düşüncelerini tek bir şey üzerine gönderebiliyorlardı. Düşünceleri acaba neden geri dönüp zihinlerine tekrar çarpmıyordu.

Thal, üzerinde düşünmek istemediği bir problem olduğuna karar verdi. Mamafih, uzay zamanının değişikliği kendi düşünceleri üzerine öylesine etki yapıyordu ki, tekrar aklına geliyordu.. Bu sistemdeki yaratıkların kendi gezegenlerinden diğer gezegenlere gidebilmek için yaptıkları çalışmaları, başarısızlıkları ve usanmadan gösterdikleri çabaları tahayyül etti. Buraya kadar gelmek başarısını nasıl göstermişlerdi? Kendi düşünceleri uzun daireler çizerek tekrar beyine döndüğü halde, bu yaratıklar herhangi bir problemi nasıl olmuş da çözebilmişlerdi?

Thal, derin derin iç geçirdi. Bu ırkın karşılaştığı problemleri düşünmesi bile başının ağrımasına sebeb oluyordu. Onların ne kadar tehlikeli yaratıklar olduğunu açıkca anlayabiliyordu.

Bu nesli, uzay denizinin sahillerinde kesip atmak çok kolaydı. Henüz kendi sistemlerinin dışına çıkabilmek için uçuş problemlerini çözümlememiş oldukları açıkça belliydi. Daha ileri gitmelerinden önce onları imha etmeliydi! Bu işi, Ef'in elindeki silâh bir anda halledebilirdi.

Thal, bu silâhın küçük gezegen üzerindeki etkisinin ne olacağını kesin olarak bilmiyordu. Küçük dünyalar üzerinde kullanıldığını hiç görmemişti. Var, kararını verdiği zaman bu tecrübeyi edineceğini biliyordu. Kaptanın böylesine yavaş karar verişi karşısında biraz şaşırmıştı. Tabiî, harekete geçmelerinden önce Pleir'deki kurulun karar vermesinin gerekli olduğunu biliyordu. Birçok faktörlerin göz önüne alınması şarttı. Ayrıca, gezegenin üstündeki casuslarını da kurtarmaları gerekiyordu. Aynı zamanda casuslarının rapor vermekte neden bu kadar geç kaldığını da öğrenmeleri lâzımdı. Bir Pleiri ne olursa olsun, yüksek beyin fonksiyonu ne kadar kötü çalışırsa çalışsın, bu sisteme girişlerini fark ederdi. Altlarındaki gezegende olduğunu biliyorlardı. Par'ın ekstra

sinir sistemi onun varlığını kesinlikle göstermişti. Geminin geldiğini bilmesi lâzımdı. Neden onlara karşı bir tepki göstermemişti? yoksa esir olarak mı tutuluyordu?

Bu önemli bir konuydu. Gezegen üstündeki kubbeyi tahrip etmek için Var'ın karar verememesine sebep, casusun rapor vermeyişiydi. Haberleşmede başka bir kanalın emniyete alınması gerekmişti.

Thal, bu kanalı açmak için yaptıkları akıllıca teşebbüsü memnunlukla düşündü. Pluto üzerindeki düşük seviyeli yaratıklar, içlerinden birine yapılan bir şeyi hiç bir zaman anlayamayacaklardı. Şimdilik haberleşme kanalı açılmıştı, ve derhal harekete geçilmesi gerektiğinde, haberleşme kanalı genişletilebilir, sadece kontrolla hareket edebilen bir cisim haline getirilebilirdi.

Maalesef, haberleşme kanalı tamamen açık değildi. Bunun nedeni, muhtemelen düşük seviyeli yaratıkların üç buutlu beyinlerinin iyi çalışmasıydı. Belki de haberleşme kanalını açmak için kullandıkları yaratık, güvenlik tedbirleri bakımından haberleri isteyerek tutuyordu. Sebep her ne ise, haber alma kaynakları, etkin olabilecek bütün ayrıntıları elde etmeleri için yeterli değildi. Bu bakımdan, kubbenin incelenmesi, gezegenin yüzeyi hakkındaki bilginlerin alınması, uzay gemilerinin yapılarının öğrenilmesi ve bütün bu gelişmeler hakkında, ayrıntılı bilgilerin edinilmesi gerekiyordu. Tabiî, bütün bu bilgilerin bir yaratığın beyninden elde edilmesi mümkün olamazdı. Onlardan birini canlı olarak yakalamaları bile yeterli olmayabilirdi. Asıl önemli olan konu kubbede bulunan en ileri bir bilginin ele geçirilmesiydi. O bilginin beyni, istedikleri bütün bilgileri verebilirdi.

Bütün mesele, bilginlerin başını ele geçirmekti. Casusların bağıntı kurabilseydi tüm problem kendiliğinden çözümlenmiş olacaktı.

Asırlar önce, Güneş Sisteminin en ileri gezegenlerinden birine başka gemiyle bir casus indirilmişti. O casus, gezegene indiğinden beri göz önüne çıkmamış, fakat barbarların yaptıkları bütün gelişmeleri Ana dünyaları olan Pleir'e iletmişti. Tabiî, bulundukları koşullar altında hiç bir casus normal bağıntı kuramazdı.

Thal, casuslarının böyle bir gezegende geçirdiği hayatın nasıl olabileceğini düşününce titredi. Pleir'de sahip olabileceği rahatlıklardan hiç birine sahip olması mümkün değildi. Daha da kötüsü, boş vakitlerini değerlendirebilmek için çok buutlu satranç oynayamazdı. Bundan da kötüsü, uzay zamanı çeşidine göre düşünmeyi öğrenmesi gerekirdi.

Casusun birkaç asırdan beri Dünya'da canlı olarak kalabileceği gerçeğini hiç düşünmüyordu. Kazalar haricinde ölmesi mümkün olamazdı, fakat kaza ihtimalini de düşünmek gerekirdi. Kendi ana dünyalarında, Pleiri'ler hemen hemen ölümsüzdü. Yani, yedi buutlu oyuncular ve onların üstündekiler ölümsüzdü. Bunlar da zaten yönetim kurulunu teşkil ediyorlardı. Daha düşük seviyedeki oyuncuların hayatları kısa olurdu.

Bunu düşününce Pleiri yaşantısındaki kendi yerini düşünen Thal tekrar satranç oyununa döndü.

Büyük oyun günü belki yedi buutlu oyuncu yeteneğini alır ve ölümsüzlüğe kavuşurdu. Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, arkasındaki kapının açıldığını duymadı. Bir ses kendisine haykırıncaya kadar kapıda kimin olduğunu fark edememişti.

— Uyan !

Thal öylesine şaşırmıştı ki rahat koltuğundan fırlayıp ayağa kalkarken neredeyse düşüyordu. İlk düşüncesi, düşük seviyeli yaratıklardan birin'n gemiye girmiş olması ihtimaliydi. Pleiri'ler genellikle birbirlerine bağır-

mazlardı. Bu, öylesine alışılmış bir gelenek haline gelmişti ki, yazılmamış bir kanun kadar geçerli olmuştu.

Arkasına dönen Thal, bu kanunun çiğnenmiş olduğunu gördü. Var, makine dairesinin kapısında duruyordu. Kaptana bakan Thal, kanunun çiğnenmemiş olabileceğini düşündü. Bu dakikada Var, düşük seviyeli bir yaratığa benziyordu. Kaptan. kapının demir kolunu sıkıca kavramıştı. Rengi uçuktu ve yanakları titriyordu.

Thal, dört buutlu bir Pleiri'nin bile böylesine sinirli olduğunu görmemişti.

Kekeledi.

— N... Ne oldu?

Var, dudaklarını yaladı ve konuşmaya çalıştı. İlk denemesinde konuşamadı. Dudaklarını yalayarak yine denedi.

Thal sordu :

— Yaralandın mı?

İçin için, kaptanın yaralanmış olmasını temenni ediyordu. Eğer Var sakatlanırsa, geminin kaptanı Thal olacaktı.

Var:

— Hayır, hayır!, dedi.

Yüzünün ifadesi ne söylemek istediğini bilmediğine işaret eder gibiydi.

Thal, kaptanın bir sakatlığı olduğunu hâlâ umarak:

— Hasta mısın?, diye sordu.

— Hayır. Pleir ile bağıntı kurmaya çalışıyordum.

— Evet, biliyorum.

— Fakat...

Yüzünde büyük bir korkunun izleri belirdi.

— ... onlardan biri ile bağıntı kurdum-

Kaptan konuşurken yanaklarındaki tik devam ediyordu.

Thal :

— An... anlayamadım, dedi. Tabiî böyle ekstra sinir sistemi ile bağıntı kurmaların zorluğunu biliyorum. Bazen son derece yorucu olur. Fakat basit bir beyinle kuracağın bağıntının böylesine rahatsız edici olmaması gerekir... yani... kiminle bağıntı kurdun?

Kaptan Var'ın gözlerini dikkatle dikip bakmasından şaşıran Thal, düşüncelerinin okunabileceğini düşündü. Eğer gizli düşünceleri, Var tarafından okunduysa konuyu değiştirmenin daha doğru olacağına karar verdi.

Var tekrarladı.

— Onlardan biriyle!

Görüş deliklerinden birini eliyle işaret etti. Thal, onun pluto'yu işaret ettiğini anladı.

Thal hayretle yutkundu.

— Oh !

Kaptanın, Pluto gezegenindeki düşük seviyeli yaratıklardan biriyle bağıntı kurduğunu fark etti. Demek ki kaptan, Pleir ile bağıntı kurarken araya başka biri girmişti. Bu düşünceyle Thal'ın gözleri korkuyla açıldı.

— Na... Nasıl bir şeydi?

Var hemen cevap verdi.

— Tella'ydı!

Yüzünün rengi büsbütün soldu, sonra grileşti. Tella kelimesi Pleir dilinde cehennem demekti.

Var konuşmasına devam etti.

— Bir canavarın düşünceleriydi! Mantık değeri olmayan, kanunlara uymayan bir yaratığın düşünceleriydi!

Var, kurduğu bağıntıdan temin ettiği düşünceleri hatırlamaya çalıştı. Dudaklarından anlaşılmaz kelimeler döküldü. Konuşamaması duyduğu dehşeti belirtmeye yetiyordu.

Nihayet:

— Korkunç!, dedi. Son derece korkunçtu! Tella'nın derinliklerinden gelmiş bir canavardı!

Thal yapmacık bir sempatiyle:

— Çok kötü, dedi.

Gizli düşünceleri yine zihnini kurcalıyordu. Muhtemelen Var'ın beyni zedelenmişti.

— Bağıntıdan temin ettiğin bilgiler nelerdi? Bu canavar sana nasıl bir haber verdi?

Thal, bu sorusunun cevaplandırılmasını pek arzu etmiyordu. Var'ın davranışları yeteri kadar garipti.

Kaptan yine titredi. Yüzündeki tikler arttı ve bütün vücudu baştanbaşa titredi. Thal, büyük bir umutla kaptanının geçirdiği krizi izliyordu.

Var, fısıldadı..

— Beni tehdit etti!

— Ne? Yani...

Var kapının kolunu daha sıkı kavradı.

— Hepsi bu kadarla bitmiyor!

— Daha başka ne olabilir ki?

— Bu güneş grubundaki canlıların düzenine karışmamamızı veya karışma teşebbüsünde bulunmamamızı, bütün Pleir'lilere duyurulmasını istedi.

Thal, korkmaya başlamıştı.

— Şu halde bulunduğumuz yeri biliyorlar!

Var'ın vücudu yine kuvvetle titredi.

Var'ın verdiği haberden hoşlanmamıştı. Varlığından haberleri olmayanlarla satranç oynamak başka, oynayacağın piyonların hareketlerini bilenlerle oynamak başkaydı.

Var:

— İçlerinden hiç değilse biri, füze tarafından imha edilmediğimizi biliyor, dedi. Bu haber de iyi değil.

— Sadece biri mi?

Thal, kendisini yine iyi hissetmeğe başladı. Tek canlıyı yok etmek çok basit bir işti.

— Eh, bunun çözümü çok kolay, dedi.

Kaptan sordu.

— Peki, hangisinin bizim varlığımızdan haberi var?

Thal bu soru karşısında şaşırmıştı.

— Bilmiyorum.

Aklına başka bir çözüm yolu geldi.

— Ne fark eder? Şu soğuk dünyadaki bütün kurtları öldürelim. Bütün gezegeni onlarla beraber havaya uçuralım. O zaman mesele kalmaz.

Thal, böylesine basit bir problemi çözümlemiş olmanın verdiği rahatlık içindeydi ve için için seviniyordu.

— Fakat benimle bağıntı kuran yaratığın aşağımızdaki soğuk dünyada olup olmadığından emin değilim ki. Bağıntının yönünü tayin etmek kolay değildir.

Thal yine şaşırdı.

— Unut... Unutmuşum.

Var, buz gibi sesle:

— Konuşmadan önce düşünmen gerektiğini hatırla, dedi. Bağıntı kurduğum yaratık aşağıdaki gezegende olabilir. Veyahut bu canavarların Ana Vatanlarındaki bir yaratık olabilir. Belki de gezegenlerden birindedir. Belki de güneşin dördüncü gezegenindedir... Kızıl gezegen. Hatta büyük gezegenlerden birinde bile olabilir.

— Fakat o gezegenler halen yarı sert.

— Hayatın tamamen olmaması demek değildir. Her yerde canlı bulunabilir.

Thal karşısına çıkan bu yeni problem üzerinde düşündü. Henüz bir çözüm yolu bulamamıştı. Plier'deki kurulun haberdar edilmesi şarttı. Fakat yönetim kurulu çö-

zümlemeyi işletme sahasındaki subaylara bırakmışlarsa, problem gemiye, dolayısıyla Var'a dönerdi.

Thal:

— Seninle bağıntı kuran yaratığın altımızdaki dünyada olması çok daha kuvvetli itimal, dedi.

— Doğru.

Thal, zafer kazanmış bir komutan edasıyla:

— Şu halde, dedi. Gezegeni yok edecek olursak bizi tehdit etmiş olan yaratığı da imha etmiş olacağız.

— Fakat gezegeni imha ettiğimizi ve bizi tehdit eden yaratığın orada olmadığını düşünelim. Bu takdirde amacımızı ortaya koymuş olacağız. Varlığımızı bilecekler. Neler yapmak istediğimizi anlayacaklar. Daha kötüsü, gücümüzü ölçebilecekler. Eğer bu yaratıklar Uzay Denizinde dolaşacak olurlarsa bizi hatırlayacaklar. O zaman da güvenliğimiz tehlikeye girecektir.

— Haklısın.

Thal istemiyerek gezegeni tahrip etmek fikrinden caydı. Bu fikir her nedense kendisine çok olumlu gelmişti.

— Şu halde kurulla bağıntı kurup emir beklemeliyiz. Anlayacağın gibi bu sadece bir tekliftir.

Aceleyle ekledi.

— Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum.

Var:

— Kurulla bağıntı kurmak fikrini kabul ediyorum, dedi. Benim ne yapmam gerektiğini söylemeğe çalışmadığını da biliyorum.

Kaptanın sesi yine buz gibiydi.

Thal, kaptanın soğukluğunu fark etti. Hoşuna gitmemekle beraber yapabileceği bir şey yoktu.

— Seni bağlantı hamağına kadar götüreyim, dedi.

Sonra Var'a doğru yürüdü ve kolunu uzattı.

Var, kendisine uzanan kolu itti.

— Bağlantı hamağına gitmiyorum, dedi.

— Fakat, emir almak için kurulla bağıntı kurulması gerektiğini kabul etmiştin!

— Hâlâ fikirine iştirak ediyorum ve bağıntı kuracağız.

Thal, birdenbire huzursuzlandığını hissetti.

— An... anlamıyorum, dedi.

— Anlayacaksın. Bağıntıyı sen kuracaksın.

Var'ın sesinde alaycı bir ifade vardı.

Thal'ın hissettiği huzursuzluk şiddetlendi.

— Fakat... fakat... bu iş için eğitilmiş değilim. Yani demek istiyorum ki...

— Öğrenmek fırsatını bulmuş olacaksın.

Thal itiraz etti.

— Fakat kurulla bağıntı kurmak kaptanların görevidir. Özel bir yeteneğe sahip olunması...

— Aynı yetenekler sende de var. Onları geliştirmen için bir fırsat olacak.

Thal, kaptanın tutumunu ve kurulla bir yardımcının bağıntı kurmasını istemesindeki gayeyi anlayamıyordu. Pleir'li bir kaptanın davranış tarzının böyle olmaması gerekirdi. Bir yardımcı, kurulla bağıntı kurduğu takdirde bundan yararlanabilirdi.

Thal yine itiraz etti.

— Fakat...

Var:

— Benimle gel, dedi.

Thal, kaptanına yardım etmek isterken, bağıntı koltuğuna kendisi oturmuştu. Kaptan ancak ayakta durabilirken, Thal'ı sıkı sıkıya koltuğa bağlarken eski gücünü

kazanmış gibi görünüyordu. Thal'ın, bağıntı koltuğunun kayışlarına yetişmesi mümkün olamazdı.

Thal:

— Fakat neden sen bağıntı kurmuyorsun?, diye sordu. Bir kural olarak, aramızda gelenek haline gelmiştir.

— Kuraldı, dedi.

— An... Anlayamadım?

Var:

— Pekâlâ, mademki koltuğa bağlandın söyleyebilirim.

Var'ın sesine korkulu bir ifade hakimdi.

— Aşağıda bir yerde bulunan yaratıkla yaptığım bağıntıda...

Eliyle geminin alt tarafına doğru belirsiz bir işaret yaptı.

— ...Beynimin bazı hücreleri tahrip oldu. Artık, gerektiği gibi bağıntı kuramam.

Thal hayretle nefesini tuttu.

— Ne?

— Evet, beynimin yarısından fazlası tahrip oldu.

Durumu yavaş yavaş kavrayan Thal'ın gözlerine korkulu bir bakış geldi. Var'ın neden ötürü kendisini bu koltuğa yatırdığını ancak anlayabiliyordu. Durumu tamamen kavradığı zaman bütün vücudu zangır zangır titremeye başladı. Demek ki Var'ın yanaklarındaki tikin sebebi buydu.

Thal içindeki korkuyu dışarıya vurdu. Büyük bir dehşete kapıldı.

— Demek ki benim kurulla bağıntı kurmamı istiyorsun ve beynimin bütün kanalları açıldığı zaman... açıldığı zaman o... o yaratıkla bağıntı kura... kurmam ihtimali var. Tabiî... ta... sonuç... benim de beynim tah... tahrip olacak...

Thal, Var'ın kendisine yapmak istediği şeyi kavradıktan sonra konuşurken sesi yavaş yavaş yükselmiş, çığlık halini almıştı. Bağıntı kurmaya çalışırken başına gelecekleri düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu. Kaptanın böyle bir tehlikeyi göze alması başka, Thal gibi bir yardımcının aynı tehlikeye karşı durması başkaydı.

Var:

— Doğru, dedi. Tam benim düşündüğüm gibi düşündün.

Kaptanın dudaklarında kinci bir tebessüm belirdi.

Thal:

— Fakat..., diye itiraz edecek oldu.

Var tartışmayı kısa kesti.

— Bu bir emirdir.

Thal, itiraz ederek haykırdı.

— Fakat, kurulla bağlantı kurmak kaptanların görevidir!

— Evet, ama kaptanın vereceği kararın son karar olduğu da kurallarda yazılıdır.

Kaptanın ses tonu konuşmanın son bulduğunu ifade ediyordu.

Thal:

— Bağıntı kurmayacağım!, diye haykırdı. Beynimin kanallarını açmayacağım. Beni buna zorlayamazsın. Benim görevim tamamen başka. Beynimin yarısının yanması ihtimali olan bir işi yapmamı istiyorsun.

Var'ın elinin hareketini gördüğü zaman sesi birden kesildi.

Kaptanın tam kalçası hizasındaki kılıfta küçük, fakat son derece güçlü bir silâh vardı. Var, silâhı kılıfından çekip aldı ve hazır olarak bekledi.

— Başka çarem yok. Kurul'la bağıntı kurmayı deneyebilirsin. Eğer şanslıysan, beynin bir zarara uğramadan kurtulursun. Eğer şansın yoksa, canavar seninle bağıntı kurabilir. Ya bu şansı denersin ya da...

Thal, ağzı, köpürerek:

— Ya da, ne?. diye sordu.

— Ya da hemen beynini dağıtırım.

7.

Kadın, paniğe kapılacak kadar korkmuştu. Her ne kadar ona dokunmuyorsa da, tünelin zifirî karanlığına rağmen Jed, onun titrediğini hissediyordu.

Kadın :

— Seni terar görmem gerekiyordu, diye fısıldadı. Seni görmem lâzımdı. Seninle konuşup yaralı olmadığını anlamak istedim.

— Beni aradığınız için teşekkür ederim, Bayan Tempe.

Jed çok kibardı, ama için için kaynıyordu. Bu kıza ne dereceye kadar güvenebilirdi?

— Lütfen bana Gail diye hitap et. Sahi, gerçekten de beni gördüğüne memnun musun?

Gail Tempe, korkudan ölecek dereceye gelmiş küçük bir kızı andırıyordu.

Jed :

— Seni gördüğüme gerçekten de sevindim, dedi.

Tünelin karanlığı arasından görmeye çalıştı. Kan grubuna göre ayarlı olan kapı sol tarafında kalıyordu.

— Fakat, yakalanmadan beni nasıl arayabildiğini merak ediyorum.

Gail Tempe :

— Kolay olmadı, dedi. Eğer Bay Konar'ın sekreteri olmasaydım, seni arayıp bulmam mümkün olamazdı.

Jed düşünceli bir tavırla:

— Hımmm!, dedi. Kaç sekreteri var?

— Beş.

Gail, cevap verirken bir saniye kadar tereddüt etmişti.

Jed tekrar sordu.

— Şey... Esther de sekreterlerinden biri miydi?

Gail'in sesindeki tereddüt arttı.

— Evet. Aynı zamanda manikürcü ve masör... Mamafih, ben sadece sekreterim.

Gail'in sesinde, söylediklerine inanılmasını isteyen bir anlatım vardı.

— Arzu edersen inanmayabilirsin, ama ... Ama ...

— Ama, ne?

— Ama, gerçeği söylüyorum.

— Ah, tabiî.

Gail'in sesi çelik kadar sertti.

— Gerçek olduğunu söyledim.

— Eğer söylediklerin doğruysa. Konar'la çalıştığına göre buraya nasıl gelebildin?

Gail, sert sesle :

— Çünkü kadınım, dedi.

— Ha? Anlayamadım.

— Pekâlâ, açıklayacağım. Kadının ve kadınların Pluto üssüne gelmeleri için izin yok. Ama ben gelmek istiyordum.

Gail, bu sözleriyle her şeyi açıklamış olduğunu düşüyordu. Jed'in düşünüş tarzına göre hiç bir şey açıklanmamıştı. Kadınların buradaki güç ve tehlikeli hayatı göz önüne alarak pluto üssüne gelmeleri yasak olmamakla beraber, gelmeleri için teşvik edilmedikleri doğruydu.

Gail onun ne düşündüğünü hissetmiş göründü.

— Çocukluğumdan beri, uzay öncüsü olmak istiyordum, dedi. Babam astronottu muhtemelen onu izlemek istiyorum. Ya da ruhsal durumum bunu arzuluyor.

Kadının sesine arzulu bir ifade geldi.

— Büyüdüğüm zaman, çocukluk rüyalarımı izlemek zorunluluğunu duydum. Mutluluğu ancak bu yolla bulacağımı düşünüyordum.

— Sabit fikir mi?

— Eğer böyle kabul ediyorsan, evet. Bu arzumun sabit fikirlere dayandığını biliyorum. Fakat, sabit fikir olsun veya olmasın, benim için değeri büyüktü. Benim için sadece uzay vardı. Merih'e gittim. Bekâr bir kadın bile oraya gidip tek başına yaşayabilir, tabiî arzu ederse.

— Biliyorum.

Gail'in konuşmasını dinlerken çocukluğunda gördüğü aynı rüyaları hatırladı. Bir bakıma, Pluto üssündeki bütün bilginler aynı hayallerle buraya kadar gelmişlerdi.

Gail konuşmasına devam ettiği zaman sesi biraz boğuklaşmıştı.

— Fakat Merih, kadınların gidebileceği son gezegendi. Oysa ben, uzay boşluğuna atılmak, uzayın öncüsü olanların arasına katılmak istiyordum. Böylece, Merih'teki bir adamın Pluto'ya geleceğini ve sekreterlerinden biri hasta olduğu için yerine başkasını alacağını duyunca işe müracaat ettim. İşi aldım, fakat öyle zamanlar oldu ki...

Jed sözü tamamladı.

— İşi aldığına pişman oldun.

Bu kadın hakkındaki düşünceleri iyiye doğru gidiyordu. İlk tanıştıkları zaman ondan neden hoşlandığını da biliyordu. İkisi de aynı emeller peşinde koşmuşlardı.

— Evet. Başka biri hesabına çalışmayı tercih eder-

dim. Buraya geldiğime, burada olduğuma seviniyordum, ama nasıl bir işin içine girmiş olduğunu biliyordum.

Jed sordu.

— Düşün bakalım nasıl bir işe girişmiştin?

— Bil ...

Gail biraz daha sokulunca, omuzunun onun omuzuna dokunduğunu hissetti.

— Biliyorum. Yani, emin değilim. Bazen Konar'ın bir ... canavar olduğunu, yani insan olmadığını düşünüyorum.

Karanlık tünel serindi. Jed, tünelin hiç değilse sönük bir ışıkla aydınlatılmış olmasını tercih ederdi.

— Hımmm!, dedi. Eğer mümkünse daha açık konuş. Konar'ın canavar olduğunu, yani insan olmadığını söylemekle ne demek istedin? Eğer insan değilse, nedir?

— Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum. Aklıma gelen ilk kelime «Canavar» kelimesi oldu. Ona uygun bir isim. İnsan olmadığına gelince, tabiî bu saçma. Onun son derece zengin olduğunu muhtemelen biliyorsundur.

— Evet, dedikoduları duyuyorum.

— Son derece güçlü politikacı olduğunu?

— Bunu da duydum. Emir verilebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum. Komutan Echoff'a göre, sedece rica olan isteklerin altında başka şeyler var. Bazı hikâyeler duydum ve gerçek olduklarından eminim .Yalnız bir nokta var ki anlamıyorum. Eğer Konar, Dünya'da veya, Merih'te yaşamak isteseydi, krallar gibi yaşayabilirdi. Manikürcüler ve istediği kadar parfüm, şarap bulabilirdi. Bu kadar şeyi Dünya'da veya Merih'te bulabildiğine göre, Pluto,da ne işi var?

Jed, Gail'in cevap vermesini bekledi. Kadın cevap vermekte tereddüt ediyordu.

— Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bilmi-

yorum. Buraya geliş sebebini ben de çok kere merak ettim. Tabiî, sormak cesaretini gösteremedim. Fakat sormuş bile olmasaydım, buraya bilim dalına yardımcı olmak amacıyla geldiği hakkında geçerli bir hikâye uyduracaktı. Fakat vereceği cevabın doğru olmayacağını da biliyorum.

— Acaba buraya asıl geliş sebebi ne olabilir?

Bu sefer Gail daha da çok tereddüt etti.

— Gerçekten de bilmiyorum, Jed. Bilmiyorum. Yalnız bir şeyden korktuğunu biliyorum.

— Nedir?

— Ölmekten.

Bu tek kelime bile tünelin serinliğini arttırmaya yetti.

— Fakat onun buraya geliş sebebi ölümden korkusu olamaz. Bütün güneş sisteminde insanların en kolay ölebileceği yer Pluto gezegenidir.

Gail Tempe:

— Buraya geliş sebebinin ölüm korkusu olduğunu söylemedim ki, dedi. Sadece ölümden korktuğunu söyledim. Hem ölümden korkuyor hem de burada. Bu iki gerçeğin birbirine uymadığı muhakkak. Böyle de olsa, içimden bir his bu iki gerçeğin birbirine bağlı olduğunu söylüyor.

Jed konuşmak üzere ağzını açmışken vazgeçti. Bu kadına sormak istediği birçok soru vardı. Özellikle, Konar'ın kubbesindeyken başına gelenleri öğrenmek istiyordu. Fakat bu kadına ne dereceye kadar güvenebilirdi? Konar hesabına çalışıyordu. Malo ve Esther muhakkak ki Konar'ın hakimiyeti altında bulunuyorlardı. Muhtemelen Gail Tempe'de onun kontrolu altındaydı. Belki de burada bulunmaları için Konar'dan emir almıştı. Belki dönüşünde aralarında geçen konuşmaları kelimesi kelimesine Konar'a anlatacaktı. Tünelin dinleme tertibatıyla dona-

tılmış olması ve söylenen her şeyin Konar tarafından dinlenmesi ihtimali de vardı!

Jed, istemediği halde sesinin boğuk çıktığını fark etti.

— Kuşkuların bana mantıklı görünmüyor.

— Bana kızman için sebep yok, Jed.

— Özür dilerim, Gail. Sinirlerim son derece gergin. Belki de biraz korkuyorum. İçinde bulunduğum durum beni çaşırtıyor. Beni en çok şaşırtan, farkında olmadığım halde bu oyunda rol almış olmam. Pluto Üssünde kimse için önemli bir adam değilim. Böyle olduğu halde, şu veya bu sebeple önemli bir rol oynuyorum.

Gail'in sesine sıcak bir ifade geldi.

— Rolün ne olursa olsun başarıyla götüreceğinden eminim.

Jed, hem memnun hem de mutluydu.

— Teşekkür ederim.

— O gemi nereden gelmişti, Jed ?

— Allah kahretsin ki bilmiyorum. Nereye gitmiş olduğu nereden gelmiş olduğundan çok daha önemli.

Gail, birden Jed'in koluna yapıştı. Tırnakları gömleğin üstünden bile Jed'in canını yaktı.

— Tahrip edilmiş olduğuna inanmıyor musun?

— Echoff, yarıdan fazla araç ve adamını Pluto yüzeyinin araştırılması için gönderdi. Gemiden bir parça bulmuş bile olsalar,henüz haber vermediler. Oysa, bir şey buldukları takdirde haber vermeleri gerekirdi.

— Belki de gemi, patlamasından meydana gelen ısıdan ötürü tamamen eriyip tahrip olmuştur.

— Bu senin fikrin mi yoksa başka birisinin söylediğini aynen taklit mi ediyorsun?

Gail :

— Şey, Bay Konar bunun bir bakıma akla uygun olacağını söyledi,diye itiraf etti. Geminin tamamen tahrip olmasına sevindi mi yoksa üzüldü mü bilemem!

— Hımm! Kolay kolay inanmam. Birçok bombanın patlamasını görmüştüm. Bu bombanın patlayışını da gördüm. patlayan yalnız bombaydı. Bombayla geminin patlamasına benzemiyordu.

— Belki de haklısın. Bilmediğimi itiraf ederim, ama doğru olduğunu umuyorum. Nedense o gemi beni korkutuyor. Sanki sonu gelmeyecek bir tehdit altındaymışız gibi hissediyorum. Fakat geminin varlığı uzay boşluğunda hayat olduğunu ispat ediyor. Bundan da memnunum. Boşlukta komşularımızın olduğunu bilmek insanın içine ferahlık veriyor.

— Kötü komşular da olsa, için ferahlıyor mu?

— Komşularımızın iyi olacaklarına inanıyorum.

— Ben de böyle hissediyorum, Stormy.

— Stormy mi?

— Gail'in kısacası. Şaka ediyorum, küçük hanım.

— Pluto'ya geldiğimden beri ilk defa bir insanın şaka yaptığına tanık oluyorum. Senden hoşlanıyorum, Jed. Buradaki herkes son derece asık suratlı ve ciddî...

Jed birden sordu:

— Konar'ın bürosunda neler oldu?

Kadın hemen itiraz etti.

— Bilmiyorum.

— Tahmin et.

Gail'in tırnakları Jed'in koluna gömüldü.

Jed :

— Korkuyor musun, Stormy ? diye sordu.

— E ... evet.

— Neden korkuyorsun?

— Kesin olarak bilmiyorum. Belki de başına gelenlerden korkuyorum. Bayılmandan sonra Bay Konar ve Malo seni götürdüler. Bay Konar, büromdan çıkmamamı söyledi. Seni nereye götürmüş olduklarını ve ne yaptıklarını bilmi-

yorum. Seni çağırdığım zaman, senin üsse dönmüş olduğundan bile emin değildim. Bay Konar döndükten sonra bile ne yaptıklarını sormak cesaretini gösteremedim.

— Neden?

— Sorduğum takdirde hoş karşılanmayacağımı biliyordum. Jed, o adam canavarın biri. Seninle ilgilendiğimi hissetti. Seninle ilgimin fazla olduğunu anladığı takdirde bunu ikimizin aleyhine kullanacaktır. Ben...

Jed, fısıldadı.

— Sus.

Tünelde fısıltılı bir ses vardı. Bir yerlerde açılan kapı olmalıydı. Jed, sırtını duvara yapıştırarak tünelin aydınlanmasını bekledi. Fakat beklediği olmadı.Kulakları, hafif adımlarla yürüyen birini fark etti. Gail'i kendisine doğru çekti. Kadının böylesine yakınlığı başının dönmesine sebep oluyordu. Başka koşullar altında olsaydı... Bu düşünceyi kafasından silip attı. Onlar için belki de başka koşulların varlığı düşünülemezdi.

Adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Nihayet yanlarından geçip giderken nefesini tuttu. Adımlar çelik kapıya yaklaştı ve kapının önünde ses kesildi.

Tüneldeki her kimse kapının varlığını biliyor demekti. Konar'ın kubbesine, kim ve neden girmek istiyordu? Bu düşünce kafasında soru çanlarını harekete getiriyordu. Sanki sorusunun cevabı olarak, kalem kalınlığında hafif bir ışık göründü. Elektrik fenerinin ışığı önce çelik kapının, sonra duvarların üzerinde dolaştı. Işık kapıdan duvarlara doğru kayarken Jed, bir adamın siluetini gördü.

Bu adam Pop Ridgeway'di.

Jed, rahatlayarak nefesini bıraktı; tam konuşacağı zaman vaz geçti. Bu adam hakkında ne biliyordu? Burada bulunduğunu belli etmemeye karar verdi. Yaşlı maki-

nist homurdandı. Elektrik fenerini tünelin zeminine bıraktı. Yanında taşıdığı takım kutusundan birçok alet çıkardı. Jed, bu aletlerin ne olduğunu biliyordu. bu aletler, iki duvar arasındaki radyasyonu ölçmek için kullanılacaktı.

Gail Tempe, Jed'in kulağına fısıldadı.

— Kapının kilidini hiç bir zaman açamaz.

Yaşlı makinist yine homurdandı. Hafif bir çıt sesi duyuldu. Kapı ardına kadar açıldı. Aletlerini tekrar kutusuna koyan Ridgeway elektrik fenerini aldı ve kapıdan geçti. Kapı ihtiyar makinistin üstüne kapandı.

Gail, şaşkınlıkla:

— Fakat kapıyı açamazdı, dedi. Dünyanın en iyi kasa ustası bile kilidin nasıl çalıştığını bulup kapıyı açmayı başaramazdı!

— Açtı ya sen ona bak. Bu adam her şeyi yapabilecek yetenekte bir makinisttir. Aslında kapıyı nasıl açtığı benim için önemli değil. Asıl mesele, neden?

Tünel, Jed'in fısıltısını yansıttı ama sorusunun cevabını veremedi.

8.

Thal, bağıntı hamağında kıvrandı. Vücudunun her zerresinden ter fışkırdı. Eğer, Plier üssündeki psikoloji eksperleri bu adamın böylesine gerginlik içinde bulunduğunu görselerdi, hiç değilse bir kişi üzerinde duygusal dengenin kurulamamış olduğunu anlayacaklardı.

Thal itiraz etti.

— Kurulla nasıl bağıntı kurulacağını bilmiyorum!

Var:

— Ben sana öğretirim, dedi.

Var, silâhının namlusunu kaldırdı ve Thal'ın alnına dayadı.

— Eğer arzu edersen sana üçüncü bir göz açabilirim.

— H... hayır.

— Bu nokta üzerinde yine tartışacak mıyız?

— Hayır. Karar verdim.

Thal'a göre alnına dayanan silâhın namlusu bir gezegen kadar büyüktü.

Kaptan:

— İyi, dedi. Zekâ izleri göstermeye başladın. Gözlerini kapa.

Thal, içtenlikle itaat etti. Gözleri kapalı olduğu takdirde hiç olmazsa silâhı görmeyecekti.

Var:

— Bağıntı kurmayı başardığın en yüksek buuta çıkacaksın, dedi. Çıkabileceğin buutun beşinci seviyede olduğunu sanıyorum.

Kaptanın sesinde, her yüksek buut oyuncusunun otoriter ifadesi vardı.

Thal, kekeleyerek:

— E... evet, dedi. Ben sadece beşinci buut oyuncusuyum. Mamafih, gelecek Büyük Oyun Gününde...

— O zamana kadar hayatta kalmalısın. Eğer emirlerimi takip etmezsen o zamana kadar yaşayacağını sanmam. Kes sesini ve söylediklerimi yap.

Thal, kendisinden isteneni yapmaya çalıştı. Başarı sağlayabilmesi için beynin bazı belirli hücrelerinin yapısı, son derece yüksek frekansta bir akım vermek zorundaydı. Thal, beşinci buutta bağıntının nasıl kurulacağını biliyordu, ama kendisinden istenilen yapmakta zorluk çekiyordu.

— Bu uzay zamanı ben engelliyor, diye yakındı. Söylüyorum mümkün değil.

Gözlerini açtığı zaman Var'ın elindeki silahın namlusu ile göz göze geldi. Aceleyle gözlerini tekrar yumdu. Korkuyordu. Var'dan ve silâhından korkuyordu. Ayrıca, asıl korkusu kaptanın beyin hücrelerini neredeyse yakacak kadar zorlayan canavardı. Problemin bir çözüm yolu aklına geldi. Eğer yüksek frekansa çıkmazsa, canavardan bir korkusu kalmayacaktı. Gizlice, beşinci buuta çıkmamayı düşündü. Sonra korkusu yenilendi. Var, düşündüklerini okuyabilirdi.

Kaptan tekrarladı.

— Beşinci buuta çık.

— Fakat ne faydası olacak? Kurul üyeleri yüksek

frekansta dolaşıyor. Kulladığım seviyeye hiç bir zaman inmediklerini biliyorum. Zaten beşinci buutta onlardan biriyle hiç bir zaman karşılaşmadım.

— Onlarla bağıntı kurmanın gerektiğini düşünmedikleri sürece de karşılaşamazsın. Mamafih, her buutla bağıntı kurabilirler. Zaten bu sebeple kurul üyesi oluyorlar.

Var'ın sesinde, Thal'ın bunları bilmeyecek kadar aptal olduğunu anlatan bir ifade vardı.

— Eğer vereceğin önemli bir rapor varsa Deldek, seni alacaktır. Aksi takdirde, sana aldırış etmeyecektir. Kendi buut frekansına çıktın mı?

Thal yalan söyledi.

— ... evet!

Var'ın bu yalanı yakalayıp yakalamayacağını merak ederek korkuyla nefesini tuttu.

Kaptan:

— Nefes almaya devam et, diye emretti. Sizin gibi aşağı seviyedeki sığır sürüsünü daima gütmek gerekiyor. Böylesine önemli bir keşif için kurul bana neden Ef ve senin gibi iki ahmak verdi bilmiyorum.

Var, büyük bir içtenlikle kurula küfürler yağdırdı.

— Şimdi kendi seviyene ulaştığına göre Deldek ile bağıntı kurmanı istiyorum.

— Fakat Deldek kurulun en yüksek üyesidir.

Var:

— Kurulun haberleşme uzmanıdır, diye cevap verdi. Önemli bir rapor verecek olan herkesle bağıntı kurmak görevleri arasındadır. Bu uzaklıktan ancak Plier'in en ileri zekâsına ulaşabiliriz. Deldek her frekanstaki haberi derhal kabul edecektir. Bağıntı kurulması istendiği zaman serbestti. Ayrıca, vereceğimiz haberin önemini de anlayacaktır.

— Ya haberin yeteri kadar önemli olduğunu düşünmezse?

— Sana bildirir. Bu bakımdan ona güvenebilirsin. Deldek'i gördün, değil mi? Yüzünü hatırlıyor musun?

— Evet.

— Şu halde, beşinci buutta, Deldek'in zihninde canlandıracağın resmini tut. Ve...

Thal, biraz daha oyalamanın faydası varmış gibi:

— Evet? dedi.

Var:

— Oyalama numarası yapma, dedi. Son defa söylüyorum. Ya Deldek'le bağıntı kurarsın ya da bu silâhı kullanmak zorunda kalırım.

Thal istemeyerek beyin hücreleri vasıtasıyla yüksek frekansta akım gönderdi. Bu takdirde beşinci buuta çıkabilecekti. Beşinci buut oyuncusu olduğu için, telepatinin bütün ayrıntılarını bilmiyordu. Mamafih, beşinci buuta her zaman çıkabilirdi, ama canavar aklına geldikçe içindeki istek sönüyordu. Beşinci buut frekansına girmek garip bir tecrübeydi. Bu sahada, her zaman boşluk ortadan kalkar, bütün evren içindeki iki cismin birbirinden uzak olduğu söylenemezdi. Bu iki cisim birbirinden ancak frekans ile ayrılabilirdi. Böylece uzaklık, frekans farkından ileri gidemezdi. Işığın varlığı hissedilirdi, ama bu ışığı görmek mümkün olamazdı. Işığın yansıması bir bakıma kristal kadar berraktı. Bir yeri ya da bir şeyi düşünmek düşünen kimseyi o yere, ya da o şeye yaklaştırırdı.

Deldek'in zihin yapısını canlandıramadığını korkuyla fark etti. Hatta, Plier'i bile zihninde canlandıramıyordu. Gemilerinin altındaki gezegene doğru çekiliyordu. Plier'deki haberleşme şefini düşüneceği yerde kaptanla bağıntı kuran canavarı düşünüyordu.

Çaresizlikle düşüncelerini kontrol etmeye ve zihnini Pluto'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Ne kadar çalıştıysa başaramadı. Kendisini zorladıkça aşağı doğru daha çok çekiliyordu. Pluto yavaş yavaş zihninde büyüyor, beynini yakan ateşten bir top haline geliyordu. Çekiş birden güçlendi. Sonra boşluk pluto'ya doğru çöktü ve Thal, kendisini Pluto'da buldu.

Canavarı gördü. Daha da kötüsü canavar onu gördü.

Pleiri, şimdiye kadar hissetmediği büyük bir korkuya kapıldı. Canavar konuşmaya başladığı zaman bu korkusu son haddini buldu.

Yaratık:

— Bu güneş sisteminden uzaklaşın, dedi.

Bu haberleşmede lisan söz konusu olmamakla beraber, canavar Pleir dilinde konuşsaydı belki onun söylediklerini bu kadar rahatlıkla anlayamazdı.

Yaratık, Pleiri'ye hiç benzemeyen buz gibi soğuk bir varlıktı. Thal, bu gerçeği de korkuyla kavradı.

Thal, bir çığlık atarak bağıntıyı kesti ve hamaktan kurtulmak için çırpındı. Fakat bütün çabası boşunaydı, çünkü, hamağın kayışlarını koparması mümkün olamazdı.

Var, sordu:

— Deldek'le bağıntı kurdun mu?

— Oh, evet, oh evet, bağıntı kurdum. Deldek'e ulaştım.

Thal, aşağıdaki canavarla yine bağıntı kurmaktansa yalan söylemeyi tercih etmişti. O canavarın soğuk zihniyle bir daha karşılaşmaktansa kaptanın silâhıyla ölmek daha iyiydi.

— Evet, bağıntı kurdum, diye tekrarladı.

Var, düşünceli bir ifadeyle kendisinden seviyece düşük olan adamına baktı. Thal'ın her zaman yalan söyleyebileceğini kabul ediyordu, ama bağıntı kurduğu mu-

hakkaktı. Ekseri, Deldek gibi çok yüksek frekanslı birisiyle bağıntı kurulduğu zaman, bağıntı kuranın sarsıntı geçirmesi mümkündü.

— Hımmm- Raporu verdin mi?

Raporun verilmesi, bir saniyenin çok altında bir zaman alırdı.

Thal, sık sık nefes alarak:

— Evet, dedi.

— Ne söyledi?

Thal, ne söylemesi gerektiğine karar verecek kadar zamanı olmadığını biliyordu. Bu sebeple aklına gelen ilk şeyi söyledi.

— Bütün gezegeni imha etmemizi söyledi.

Zaten Deldek'in durumunda olsaydı, başka bir emir vermezdi. Deldek'in de böyle bir emir verebileceğini düşünmüştü. Var'ın nasıl bir tepki göstereceğini beklerken nefesini yine korkuyla tuttu.

Kaptan:

— İyi, dedi. Benim de niyetim buydu, ama sorumluluğu tek başıma yüklenmek istememiştim. Çok güzel bir karar. Fakat bir sorum var. Gezegendeki casusumuz hakkında ne söyledi?

Thal, rahatlıkla nefes almaya başladı. Söyledikleri kaptan tarafından kabul edilmişti.

— Evet. Casusumuzu oradan almamızı ve dünya üzerine bu yapıyı kuran yaratıklar hakkında mümkün olan bilgileri almamızı söyledi.

Bir saniye süreyle Var, şaşırdı. Ona kalsa bütün gezegeni casuslarıyla beraber tahrip ederdi. Bir Pleiri bu kadar önemli mi sayılırdı? Mamafih, emir emirdi.

Acele hareketlerle Thal'ı bağlayan kayışları açtı. Sonra üç Pleiri, aldıkları emirleri yerine getirmek üzere harekete geçti.

9.

Pluto üstündeki insanlar, gelecek bir zafer havasının sarhoşluğu içindeydiler. Dışarıdan gelen gemiyi tahrip etmişlerdi. Bu kadar basit bir iş bile sevinmelerine yetmişti. Fakat daha önemli olan, Uzay Boşluğuna meydan okumak üzere hemen hemen hazırlanmışlardı. Asıl zaferleri Uzay Denizindeydi.

Mamafih, üste esen zafer havasının yanı sıra büyük bir huzursuzluk kendini hissettiriyordu. Sanki, üs sakinleri görünmez bir akımın etkisi altında kalıyorlardı. Kimse itiraz etmemekle beraber, ters akım öylesine güçlüydü ki, hissedilmemesi mümkün olamazdı. Herkes, gerçeği bildiği halde gerçekten kaçınan kimseler gibi, bu hislerini saklıyordu.

Huzursuzluk evvelâ Komutan Echoff'da başlamıştı. Teftişlerini sıklaştırmıştı. Hemen hemen her saat başı üssü dolaşıyor, yapılan işleri kontrol ediyordu. Kısa zamanda her subay, Komutanın zehir gibi diliyle karşılaşmaya başlamıştı.

Normal olarak, subayların karşılaştıkları muamele şekli bir dalga gibi bütün üsse yayılıyordu. Askerî personel arasındaki disiplin çok sıkıydı. Her taraf kontrola tabi tutuluyor, bütün uzay elbiseleri elden geçirili-

yor, bütün araçlar hemen harekete hazır bir vaziyette bekletiliyordu. Bombalar, atış rampalarında hazırdı. Astronomlar normal görevlerinden çekilmişler ve Pluto'nun çevresini göz altında bulundurmak emrini almışlardı. Radar ağı sürekli olarak çalışıyordu.

Üs huzursuzluk içindeydi. Herkes, sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi hareket ediyordu. Bir an evvel Uzay Denizine çıkmak, başka dünyalar bulmak zorunluğunu kabul ediyorlardı.

Herkes sinirliydi. Kimsenin aşırı şakalara, konuşmalara tahammülü yoktu. Huzursuzluktan etkilenmeyen sadece robotlardı.

X - 81'le çalışan Jed Ambro, bu metal parçasının hiç bir şeyden rahatsız olmamasına kızıyordu. Robota karşı gösterdiği tepki, Pop Ridgeway'in dikkatini çekiyordu.

— Madeni adamı rahat bırak, evlât. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

— Keşke biz de ne yaptığımızı bilseydik!

Jed, içinden düşündü.

«Keşke Konar'ın kubbesinde ne yaptığını bilseydim!»

— Hayret mi ediyorsun, evlât? Şaşırmana lüzum yok. Bir şeylerin olacağı muhakkak, ama bize engel olamayacak. Ay'a ulaşmamızdan önce de bazı şeyler olmuştu. En iyi adamlarımızla beraber üç güzel gemi kaybetmiştik. Ay'a ulaşmamızdan sonra da bazı şeyler olmuştu. Merih'e gönderilen ilk gemi havada patlamıştı. Neden bana böyle acayip bakıyorsun, evlât?

Jed :

— Sanki kendin de oradaymışsın gibi konuşuyorsun, dedi.

Pop, nazik bir gülümsemeyle:

— Hayır evlât, dedi. Fakat doküманter filimleri öy-

lesine sık gördüm, kitapları o kadar çok okudum ki, bütün olayı ezbere biliyorum.

Jed, robota:

— Tamam, X - 81, dedi. Manevrayı yap.

Jed, Ridgeway ve robot, boşluğa meydan okumak üzere yapılmış, sülün gibi ince uzun, ilk yıldız gemisinin kontrol odasındaydılar. Küçük gemi tam hangar kapısının önünde, başını öne doğru uzatmış duruyordu. Gemi yakıtını almış, ilk deneme uçuşuna hazırdı. Tek gerekli şey hangar kapılarını açmaktı.

Boşluğa atılacak olan gemilerin yapılması, bu gemilerin yönetimi için gerekli tayfanın eğitiminden daha zordu. Gemi sert madenden yapılmıştı.Depolanmış güç gemiyi ok gibi gittikçe artan bir hızla uzaya fırlatacak kadar kuvvetliydi. Gemi, boşlukta karşılaşabileceği göktaşlarından kendi kendine kaçabilecek kapasitedeydi. Bütün bunlar otomatik olarak yapılabilirdi. Gemi rampasına konduğu takdirde kendi kendisine uçabilirdi, ama yapamayacağı tek şey, kendi kendini tamir etmekti.

Gemi, mikro-dalgalarla boşluk radyosu vasıtasıyla arızayı bildirebilir, yıldızların durumunu, ısıyı, yıldız salkımlarını, radyosyonu, frekans ve kozmik ışınların patlama zamanlarını bilginlerin işine yarayabilecek birçok ayrıntılı bilgiyi gönderebilirdi; kendi iç durumunu, sürvitesin nasıl çalıştığını haber verebilirdi; Fakat yapmayacağı bir şey vardı; karşılaşacağı birçok güçlüklerde zekâ kullanamaz ve kendi hareketlerini düzenleyemezdi.

Jed, makinistin talimatına uyarak manevra yapan X - 81'in hareketlerini izledi. Robot, kontrollar üzerinde oynuyordu.

— Neden doğrudan doğruya gemiye bir robot beyin yapılmadığını bir türlü anlamıyorum. Bütün gemiyi bir robot haline sokabilirdik.

— Bunun için de bir sebep vardı. Hatta sebepler desek daha doğru olur. İlk sebep, geminin bir gezegen bulması ihtimali. Radyo ile haber ulaştırır. Fakat ikinci adım ne olmalıdır?

Jed, kesin dille :

— İnip aratırma yapacak, dedi.

— Gemi inebilir, ama araştırma yapamaz. Araştırma görevi için robotlara ihtiyacımız zar. Ormanların arasında yollarını bulabilirler. Robot yapılmasının ilk sebebi bu.

— Sanki başka bir sebep daha varmış gibi konuşuyorsun.

İhtiyarın uzun süre sessiz kalması üzerine Jed, sorduğu sorunun ihtiyar makinist tarafından unutulmuş olduğunu düşündü.

— İkinci sebebi söyleyebilmek için kelime arıyorum, Jed. Bu sebebin, insanlığın şimdiye kadar gizlice arayıp bulmaya çalıştığı nesil ihtiyacı ile ilişkisi var.

— Peki neymiş bu?

— İnsanların gizlice araştırdıkları mı ? Yapacakları uzun araştırma yolculuklarında bir yardımcıya ihtiyaçları var.

Jed, gözünün ucuyla X - 81'i süzüyordu. X - 81, gemi inişe geçtiği zaman karşılaşabileceği üçlü bir engeli çözümlemeye çalışıyordu. Robotun bu problemi başarıyla yaptığını, geminin hareketini değiştirebildiğini gördü.

— Köpek yardımcımızdı, ama onu gerilerde bıraktık. At da yardımcımızdı .Ne köpeği unuttuk, ne de atı. Her ikisi de zihinlerimizde belirsiz bir anı olarak mevcut. Güvenebileceğimiz bir yardımcıyla omuz omuza çalışmak duygularımızı güçlendirir, Kendimizi daha büyük bir güvenlik içinde hissederiz. Yardımcımız doğa içinde bulunmadığından bunu bizim yaratmamız gerekirdi. Bu düşün-

celerle hareket ederek soğuk metal ve bilgimizi kullandık ve robot yaptık. Elekronik ilmini robotun beynine aktardık. Böylece ona kendi kendisine düşünmek imkânı verdik.

— Robotların bizlere yardımcı olarak kullanmamanı umarım.

— Asıl problemin özeti ve temeli bu. Robotlarımızı mümkün olduğu kadar yüksek yeteneklerde yapmaya çalıştık. Bizim beyinlerimiz kadar iyi bir beyin vermeye gayret ettik. Sonra bizde bulunmayan yetenekleri vermek zorunda kaldık. Oksjensizlik, yerçekiminin etkisinde kalmamak, sinir yapılarının bizim gibi karışık olmamasını sağlamak gibi. Böylece, bizden daha büyük bir şey yarattığımız zaman ümidimiz arttı. Benim inancıma göre, robotlar sadece bizim dostumuz olacaktır. Bütün umudumuz bu seçimin hiç bir etki altında kalmadan yapılmasıdır. Şu anda, uzay denizinin kıyısında olduğumuza göre, çıkacağımız büyük yolculuğumuzda bize arkadaş olabilecek yaratıklara sahibiz.

İhtiyar makinistin sesinde büyük bir başarı sevincinin izleri vardı.

Bir an sustuktan sonra tekrar konuştu.

— Ümitlerimizin gerçek olup olmadığını anlamak için tek yol var, o da bunları denemek. Robotları, en yüksek yeteneklerimize göre eğittikten sonra...

X - 81 :

— İşletme tamam, dedi.

Jed, sakin bir sesle sordu:

— Konar'ın kubbesinde ne yapıyordun?

Ridgeway, hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

— Konar'ın sana ne yapmış olduğunu bulmaya çalışıyordu. Gail ile beraber duvarın dibinde durduğunu-

zu gördüm, ama ... meşgul olduğunuzu düşündüm ve sizi rahatsız etmek istemedim.

İhtiyar adam, anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi:

— Seni suçlamıyorum, evlât. Gail'in son derece sevimli bir kadın olduğu muhakkak. Eğer senin yaşında olsaydım ve karanlık bir tünelde...

Jed,kızgınlıkla:

— Hiç bir şey yapmıyorduk, dedi.

Ridgeway, hayretle kaşını kaldırdı.

— Peki, ne bekliyordun?

— Vaktimiz yoktu. Dikkatimi başka şeylere çevirmeye çalışmasan iyi olacak.

— Evlât...

— Baştan savma cevap istemiyorum. İstediğim...

Jed, geminin hava kompartımanında ayak sesleri duyunca konuşmasını yarıda kesti. Gelenin kim olduğunu görünce hayretle ayağa fırladı.

— Stormy!

— Oh, işte buradasın. Her yerde seni arıyordum. Nihayet seni burada bulabileceğimi söylediler.

Gail'in yüzü gri bir renk almıştı. Gözlerindeki ifadeden bir şeyler kavramış olduğu belli oluyordu.

— Jed, seni bulduğuma sevindim.

Uçar gibi adımlarla Jed'e doğru yürüdü. Ayaklarının burnuna yükselerek dudaklarını Jed'in yanağına dokundurdu.

— Jed!

Konuşmak istemediği göz bebeklerinin irileşip küçülmesinden belli oluyordu.

— Gail! Neyin var?

— Ben...

Gail, bir türlü konuşmak istemiyordu.

— ...Jed, ben... Bay Konar seni görmek istiyor?

— Ha?

— Bunun için geldim. Yani demek istiyorum ki, seni çağırmak için beni gönderdi. Yani, seni hemen görmek istiyor. Ve Jed...

Jed :

— «Kanun benim» lakabını kullanan Konar'a söyle, cehenneme kadar yolu var!, dedi. Sivillerle kaybedilecek vaktim yok.

Gail'in gözlerinde neşeli bir anlam belirdi.

— Çok memnun oldum, Jed. Fakat Bay Konar'a bunu yapamazsın. Özellikle canı sıkıldığı zaman. Eğer gelmezsen, Komutan seni silahlı nöbetçiyle gönderecektir.

Jed, ciddî bir ifdeyle:

— Bir manga gönderse daha iyi eder, dedi. Konar'ın neden canı sıkılıyormuş?

— Bilmiyorum Bana söylemedi. Son derece sıkıntılı olduğunu ve bazı işlerin ters gittiğini biliyorum. Ve, Jed...

Jed, Gail'in söylemek istediği bir şeyi bir türlü söyleyemediğini biliyordu.

— Ne var? diye sordu.

Gail birden konuşmaya başladı.

— Onun hakkında bildiğini düşünüyor. Ya sebep olduğunu ya da sebep olacağını düşünüyor.

— Onun hakkında biliyor muyum? Ona sebep mi olacağım? Ne söylüyorsun? Bu sözlerinin manası nedir?

— Hatalı olan her ne ise, ne olduğunu bilmiyorum. Bütün bildiğim, Bay Konar'ın son derece korktuğudur.

Jed :

— Anlıyorum,dedi.

Aslında, hiç bir şey anlamamıştı. Hayal hisleri yine zihnine hakim olmağa başlamıştı.

— Henüz yanlış bir adım atmadım. Fakat Bay Konar'ı yakalayacak olursam, bir şeyler yapacağım. Yum-

ruğumu tam burnunun üstüne yerleştireceğim. Yanlış bir adım atmış da olmam.

Pop Ridgeway konuştu.

— Güzel konuştun, evlât.

Jed:

— Neden onun ayağına kadar gideyim? dedi. Eğer konuşmak istiyorsa buraya kadar gelsin.

Gail, korkmuş görünüyordu.

— Böyle konuşman güzel, ama Bay Konar'a bunu anlatamazsın. Eğer seni istiyorsa, ona gidersin. Lütfen! -

Ridgeway:

— Gitsen iyi edersin, evlât, dedi.

— Pekâlâ.

Jed, gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Hayal kurma hissi yine bütün benliğini sarıyordu. Henüz yüze çıkmış olmamakla beraber varlığını hissediyordu. Gail Tempe'in peşinden yürüdü ve hava kompartımanını geçti. küçük geminin dış kapısında durdu.

Uzay gemisi hangarda yatıyordu. Ana kubbeye giden kapılar açıktı. Hava kompartımanının dış kapısından Jed, bütün hangarı görebiliyordu. Ana kubbenin kapılarından, iç kısmının büyük bir parçasını görmesi mümkündü. Hem hangarda hem de büyük kubbede çalışanları görüyordu. Uzay Denizinde uçuş tecrübesi yapılacak olan küçük geminin hazırlıklarını tamamlamak için yoğun bir çalışma vardı.

Gail Tempe:

— Jed, son derece garip görünüyorsun! dedi.

— Bir şeyim yok.

İçinde bir yerde, iyon değişikliğinin gittikçe artan basıncını hissediyordu. Bu hissi dağıtmak için başını salladı. Hissettiği basınç dağılmadı. Aksine gittikçe çoğaldı. Kadının arkasından yürüyerek basamakları indi.

Zınk! İyon hücümu birden hafif bir sesle dalgalandı. Hissettiği basınç birden dağıldı. İyon hücumu dalgalar halide beynine yayıldı. Buna paralel olarak, Pluto birden ters döndü.

Hangarın döşemesi hareket etti. Tavanla döşeme yer değiştirdi. Bu değişikliğin sadece gözlerinde olduğunu biliyordu. Fakat gerçek gibi görünüyordu. Biraz ön tarafta bulunan Gail Tempe, , tavanda duruyordu. Bu gerçek Jed'i hiç de şaşırtmamıştı.

«Aslında bir hile falan olmaması gerekir,» diye düşündü.» Bu zayıf yer çekiminde, herkes tavanda yürüyebilir. Neden hiç denemediğimi bilmiyorum?»

Gerçeğin gerçek olmadığı,gerçek olmayanın ise gerçek olduğu bir rüyada yürüyor ve düşünüyordu. Gerçekle gerçek olmayan birden yer değiştirmiş gibiydi. İnsanların tavanda yürümelerini normal karşılıyordu. Her şeyin baş aşağı gelmesini mantıklı ve doğal kabul ediyordu.

Gail, korkulu bir sesle:

— Jed, garip bir halin var! dedi.

Gail konuşurken, Jed, gözlerinin yine yer değiştirdiğini ve her şeyin düzeldiğini fark etti.

— Jed, neyin var?

— Hiç bir şeyim yok. İyiyim. Birden başım döndü o kadar. Fakat şimdi geçti.

Gail'in gözlerinde inanmayan bir ifade vardı. Jed, bu ifadeye aldırmadı. Döşemenin tekrar ayaklarının altında olması hoşuna gidiyordu.

«Böyle daha iyi,» diye düşündü.

Zınk!

Başının derinliklerinden gelen bu sesi yine duydu. Bu seferki ses, kalın bir telin gerilip bırakılmasından çı-

kan sesi andırıyordu. Çelik yayın atomları gerilip kopmuş ve koparken de bu sesi çıkartmıştı.

«Bunu hatırlamalıyım,» diye düşündü. «Atomlar arasındaki bağ koptuğu zaman, bir ses çıkar. Bu ses, özel ses tonunun kesin notasıdır. Çok yüksek frekanslı olduğu halde işitilebilir uzaklıktadır. Acaba her atom frekansı değişik olabilir mi ? Çok ilginç... Gariptir ki her şey çok tuhaf görünüyor.»

Garipliğin nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Zınk !

Kafasının içinde sanki bir patlama beynine kuvvetli bir ışık hücumu oldu. Acı duymadı, fakat varlığını bildiği perde nihayet yırtıldı.

Soğuk bir ses beyninde konuşmaya başladı.

«İşte emirlerin!»

10.

Jed Ambro, perde yırtılıp kenara sıyrıldığı zaman kendisini yine Pluto üzerinde, çukurdaki X - 81'i eğitirken gördü.

Gemiyi görmüş olduğunu hatırladı. Bu dakikaya kadar geminin varlığını kesin olarak bilmiyordu. Gemiye dikkatle baktığı zaman zihninin uyuştuğunu hissetmişti. Aynı uyuşukluğu yine hissediyordu. Şimdi hatırlıyor ve olanların bir kısmını kavrıyordu. Başka koşullar altında, kendisine yapılanlar hiç hoşuna gitmeyecekti. Öfkeden kuduracaktı, ama şu anda öfkelenmediğini hissediyordu.

Zihni, bir kamera gibi hızla çalışıyordu. Hatırlayamadığı şeyleri hatırlıyor, başına gelenleri görüyordu. Hatırladığı şeyler öfkelenmesine sebep olmalıydı. Fakat, içinde bir yerlerde öfkesi varsa, başka bir perdenin altına saklanmıştı.

Normal olarak görüş fonksiyonu vardı. Gail Tempe'i görüyordu. Genç kadının gözlerinde gördüğü korku ifadesiyle ilgili değildi. Gail Tempe'in önemi yoktu. Jed Ambro'nun da önemi yoktu.

Komutan Echoff'un önemi yoktu. Dr. Gregory, bilimcilerin şefi, hiç bir önem taşımıyordu. Konar bir hiçti.

X - 81 diye bir varlık tanımıyordu. Uzay Denizinde yapılacak yolculukla ilgili değildi. Pluto Üssünün önemli bir durumu yoktu. Hatta, bütün güneş sistemi önemini kaybetmişti.

Jed Ambro için, yalnız iki şeyin önemi vardı. Beyninde duyduğu ses ve o sesin verdiği emirler. Önemliydi, çünkü ses önemli olduğunu söylüyordu. Ses, kendi arzusuna göre hiç bir şey yapamayacağını söylüyordu. Yapabileceği tek şey, verilen emirlere uymak olmalıydı. Jed Ambro, bu sese güvenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Beynindeki ses:

«Emirlere dikkat!», dedi.

Jed cevap verdi.

«Emredersiniz, efendim.»

Ses tekrar konuştu, ne yapacağını söyledi. Emirler verdi ve bu emirleri yerine getirmesi için gücünün ne olduğunu söyledi. Jed Ambro, bu gücü hissetmiyordu. Ses, gereken gücü vermişti ve bu gücü kullanarak verilen emirleri uygulayacaktı. Bütün bilgisi bu kadardı. Jed Ambro için önemli olan sadece bu sesti.

Ses Sordu:

«Ne yapacağını anladın mı?»

«Evet, efendim.»

«Şu halde, emirleri uygula.»

Ses, birden kesildi. Fakat sesin sahibinin kendisini seyrettiğini biliyordu. Bütün hareketlerinin kontrol altında olduğunu hissediyordu.

Ses, son derece soğuktu. Sanki, tüm boşluğun soğukluğunu emmişti. Jed, ses kadar soğuk, ilgisiz ve hissiz olduğunu düşündü. Zihninde iyi ve kötü diye bir düşünce yoktu. Doğru ve yanlış gibi, sözler de onun için bir anlam taşımıyordu. Bütün bunların hiç önemi yoktu. Asıl önemli olan emirlere uymaktı.

— Jed!

İlk defa, genç kadının haykırmakta olduğunu fark etti. Genç kadın, anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Aynı zamanda kolunu dürtüyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Kolunu çekmesi yanlış bir hareketti. Jed'i şaşırtıyordu. Bağırması da hataydı. Arzu etmediği halde başkalarının dikkatini çekebilirdi.

Genç kadından bir an önce kurtulması gerekiyordu.

— Gemiye git, dedi.

Sesindeki gücü fark ediyordu.

Acaba Gail Tempe, söylediklerini yapacak mıydı?

Gail konuşmak üzere ağzını açtı. Gözlerinde garip parıltılar yanıp söndü. Sonra konuşmadı, dudaklarını sımsıkı kapattı.

Gail döndü geminin içine doğru yürüdü. Uykudaymış gibi yürüyordu. Kalçaları sert bir şekilde sallanıyor, yumuşaklığını kaybetmiş gibi görünüyordu. Kollarını kazık gibi iki yana uzatmıştı. Yürüyüşü bir robotun yürüyüşünden daha sertti.

Jed, Gail'e bir daha bakmadı. Onun ne önemi vardı? Emirlerine uyup uymaması önemli değildi. Genç kadının verilen emre uyması garip miydi? Nasıl olsa, kendisinden taşan kuvvetin etkisi altında kalacaktı.

Kuvvet! Bir elektrik akımı söz konusu olduğu takdirde kuvvetin değeri yoktu. Elektronların bir yerden başka bir yere gitmesi de söz konusu değildi. Bir dalga hareket halindeydi. Hepsi bu kadar. Elektronlar, atomlar, muhtemelen üzerlerindeki dalga basıncı ile hareket eden moleküller tekrar sıraya giriyordu. Hayır. Kendi kendilerini sıraya koyanlar atomlar, elektronlar ve moleküllerdi. Bu mikroskopik yapılardan çok daha ince bir madde vardı.

dolaşıyordu. Bu daktilonun tuşları diğer daktilolarda olduğu gibi harf değildi. Bütün klavye matematik sembolleriyle doluydu

Jed, aralık duran kapıdan baktığı zaman bilgini gördü.

Sekreter:

— Oh, merhaba, Jed, dedi. Patronu mu görmek istiyorsun? Şu dakikada meşgul, ama biraz oturursan seni muhakkak kabul eder.

Dr. Gregory, kendisini görmek isteyen herkesi kabul ederdi.

Jed:

— Beni şimdi kabul edecektir, dedi.

Sekreterin yanından geçti. Adam yerinden kalkacak gibi oldu, ama oturdu. Tekrar daktilosunun tuşlarına vurmaya başladı Parmakları sanki kütük gibi sertleşmişti. Her zaman muntazam ve kusursuz yazarken kağıdın üzerinde çift vuruşlar belirmeye başladı. Sekreter bu hataları silmeye teşebbüs etmedi. Kağıda baktığı halde, kağıdı görmüyormuş gibi bir hali vardı.

Bilginin yanında iki adam vardı. Hemen hemen odayı kaplayan büyük masanın üstüne kağıtlar serilmişti. Sekreter müsvedde olarak hazırlanan bu kağıtları sonra daktiloya çekecekti.

Dr. Gregory, bir ziyaretçisi olduğunu anlayınca başını kaldırıp baktı.

— Oh, merhaba, Jed. Seni görmek istiyordum. Fakat birkaç dakika bekleyebilir misin?

Jed:

— Hayır, dedi. Bekleyemem.

Bilgin şaşırmış göründü. Yardımcılarından biri kaşlarını çatarak Jed'e baktı.

Jed Ambro, bu maddenin ne olduğunu bilmiyordu. Bunun varlığından asırlar boyu kuşkulanan bilginler bile ne olduğunu anlayamamışlardı. Bu dakikada, Jed, bu maddenin varlığını biliyordu.

Bu dizi sebebiyle, sahanın kurulduğu yönde uzanan boşluk, varlığını kaybediyordu. Taşan bir şey vardı! Hayır, taşma yoktu. Bu dizi nedeniyle, bir şey hem burada hem de orada bulunuyordu.

Bu da demekti ki, hem zaman, hem de uzay, varlığını kaybetmişti. Ya da, sahanın kurulduğu yönde varlığını kaybetmişti. Hayır. Bunun tam açıklaması böyle yapılamazdı. Herhangi bir yön yoktu: Aynı yerde hem «burası» hem de «orası» vardı. «Sonra» ve «Şimdi» aynı karışıklık içinde varlığını belli ediyordu. Fakat bu dakikada onların varlıkları önem taşımıyordu.

Yalnız aldığı emirler önemliydi. Bu fevkalâde durumu fark etmesi de önemli sayılamazdı. Çok buutlu satrançta uzun tecrübe edinmeden, ne olduğunu anlamasına imkân yoktu.

Ses:

«Baş bilgininizi istiyoruz.» dedi.

«Evet, efendim.»

Sağa doğru hareket etti. Pluto'da bulunan baş bilginin kim olduğu bilinmeyen bir şey değildi. Yalnız bir adam gerekli yetenekteydi.

Dr. Gregory bürosundaydı. İnce uzun boylu bir adamdı. Kalın camlı gözlüğünün arkasından dünyaya sanki hep kuşkuyla bakıyormuş gibi görünüyordu. Sanki gözlerinin gördüklerini zihnindekilerle karşılaştırıyor gibiydi. Gördükleriyle düşündükleri birbirini tutmadığı için daima şaşkındı.

Erkek bir sekreter dış büroda çalışıyordu. Parmakları, önündeki büyük bir daktilonun tuşlarında süratle

— Aklından geçen her ne ise, bekleyebilir! diye terslendi.

— Hayır, bekleyemez. Benim de bekleyecek vaktim yok. Haydi gel.

Son iki kelimeyi bilgine söylemişti.

Jed, gözlerinden taşan gücü hissetti. İki kanal birlikte açılmış gibi göründü. Kanallardan biri, kubbenin çelik duvarlarından geçip boşlukta bulunan bir maddeye doğru uzanıyordu. Kuvvet bu kanaldan geliyordu. Diğer kanal ise, seçtiği her şeye doğru bir kuvvet aktarıyordu. Jed Ambro, kendisini güç neşreden bir transformatör olarak görüyordu. Fakat gözlerinden taşan kuvveti bir bakıma kontrol edebiliyordu. Mamafih, dışardan gelen kuvveti kontrol etmesi mümkün olamıyordu.Bu kuvvet onu kontrol ediyordu.

Dışardan gelen kuvvet Jed'i kontrol ediyordu. Jed'den taşan kuvvet, dışardan gelen kuvvetle kontrol ediliyordu. Jed'in dudaklarından dökülen sadece dış kuvvetin arzu ettiği şeylerdi.

Dr. Gregory'nin uyuşuk bir görünüşü vardı.

Jed tekrarladı.

— Haydi gel.

Bilgin ayağa kalktı. Emir bekleyen bir asker gibi dimdik durdu.

Jed:

— Tecrübe gemisine git, dedi. Beni orada bekle. Benim haberim ve emrim olmadan hiç bir hareket yapma.

Dr. Gergory, başıyla anladığını işaret etti. Bürosunu terk etmeye hazırlandı.

Yardımcı yine itiraz etti.

— Durun bakalım! Burada neler oluyor? Sana emir vermek yetkisini kim verdi? Nasıl...

Jed:

— Kes sesini, dedi.

Yardımcının ağzı açık kaldı. Her iki yardımcı yerlerinden fırladı.

Jed:

— Yerinizden kımıldamayın, dedi

Yardımcılar oldukları yerlerde kaldı. Sadece göz adeleleri oynuyor, Dr. Gregory'yi gözleriyle takip ediyorlardı. Bilgin bürosundan çıktı. Jed döndü, bilginin arkasından yürüdü. Sekreter onlara bir göz attı. Duakları «Oh» demek için büzüldü, fakat sesi çıkmadı. Adam hâlâ yazıyor, fakat yazdığının farkında olmuyordu.

Jed, Dr. Gregory'yi seyretti. Bilgin, sanki yapacağı işin başkası tarafından engellenmesini önlemek için acele hareket ediyor gibiydi. Yanına yaklaşan bir teknisyeni elinin bir işaretiyle uzaklaştırdı. Dr. Gregory, doğruca hangarda bekleyen uzay gemisine doğru gidiyordu. Jed, bilginin peşinden gitmedi. Beynine fısıldayan ses buna lüzum olmadığını söylüyordu. Diğer emirleri uygulaması gerekiyordu.

Ses devam etti:

«İstediğimiz başkaları da var.»

Jed döndü. Yapması gereken başka... Zihnini kurcaladı, yapacağı işe uygun kelime arıyordu. Toplamak mı? Kelime bu muydu? Başını salladı. Yapacağı işi tarif etmek için kelime bulamıyordu. İnsan ve bilgin topluyordu. Son analizine göre, bilgi topluyordu.

Bilgiler bir yer tarafından isteniyordu. Burasının neresi olduğunu bilmiyordu. Verilen emirlere göre, sorması ve düşünmesi yasaktı.

Söylenen kelimeleri zihninden geçirdi: «Sebeb aramak yok, yalnız emirlere uymak...» Kelimelerin sonunu

hatırlayamıyordu. Son neydi Düşünmeye çalıştı, fakat kelimeleri bulamadı.

Ses:

«Ve ölmek», dedi «Senin görevin, yapmak ve ölmektir.»

Ses, kayıp kelimeleri tamamladığı için memnun görünüyordu. Alaycı bir ifade de taşıyordu. Jed, beynine işleyen sesin sevindiğini hissediyordu.

Bu düşünceyle içine bir huzursuzluk hakim oldu. Ellerinin ter içinde kalmış olduğunu fark etti. Düşünceler beyninden yıldırım hızıyla geçti. «Yanlış! Yanlış, yanlış, yanlış! Yanlış! Bir şey yanlış!»

Ses, neşeli bir ifadeyle:

«Doğru», dedi.

Jed, midesindeki soğukluğun arttığını hissetti. Huzursuzluk arttı ve beynindeki sıcaklık çoğaldı. Bir yerde fırtına kopuyordu. Kendi beyninde fırtına vardı. Beyninde şimşekler çakıyordu.

«Hatalı... hatalı... hatalı... çok kötü!»

Düşünceler ısısı beynini zorladı.

Birden titredi.

Alarm sesi ortalığı inletti.

«Ne yapıyorum?», diye düşündü.

Ses:

«Böyle düşüncelere son vereceksin!», dedi.

Sesteki alay ifadesi kaybolmuştu. Ses tonu soğuk, sert ve hakimdi. İşitildiği zaman itaat edilmesi gereken bir sesti.

Kafasındaki düşünceler birden silindi. Beynin uzak köşelerinde çakan şimşekler kayboldu, yerini derin bir karanlığa bıraktı. Mamafih, bu duyguların tamamen silindiği söylenemezdi. Yüze çıkmasa bile beyninin bir yer-

lerinde gizli olduğunu biliyordu. Düşünmemeye bütün gücüyle gayret ediyordu.

Ses konuşmaya devam etti

«Sadece etrafta dolaş. Gördüğün zaman hangi bilgiye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğiz.

Jed:

— Ha? Görünce mi? diye mırıldandı.

Ses:

«Sus!», dedi.

Jed, ses sahibinin, kendi gözleriyle gördüğünü, belki de duyduklarını onun da duyduğunu düşündü.

Aceleyle böyle düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Kubbenin içinde dolaşırken kimse ona dikkat bile etmiyordu.

— Hey, Jed!

Jed, dönüp baktığı zaman Pop Ridgeway'den sonra üssün en iyi makinisti olan Rex Carson'un seslendiğini gördü. Rex Carson, çok iri yarı bir adamdı. Büyük ellerine dayanan hiç bir somun düşünülemezdi. her iri yarı adam gibi o da neşeli bir kimseydi, fakat şu anda yüzünde ciddî bir ifade vardı. Jed'e daima bir dost gözüyle bakardı ve aralarındaki dostluk şimdiye kadar hiç bozulmamıştı.

Jed:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

Bu adamın ismini hatırlıyordu, ama aralarındaki dostluğu hatırlayamıyordu.

«Bu adamı istiyor muyuz?», diye düşündü.

Carson:

— Böylesine ciddî olman için sebep ne? dedi. Neyin var? Sanki beni hiç tanımıyormuşsun gibi davranıyorsun.

İri yarı makinistin yüzüne şaşkın bir ifade geldi.

Jed:

— Seni tanıyorum, dedi.

Sesi buz gibiydi.

Zihninden tekrarladı.

«Bu adamı istiyor muyuz?»

Carson:

— Sanki uykudaymışsın gibi dolaşıyorsun, dedi. Hasta mısın?

— Carson'un sesinde ilgi ifadesi vardı.

Jed'in beynindeki ses:

«Evet, bir makinist olarak teknik meseleler bakımından bize yararlı olabilir. Ayrıca, senden kuşkulanmaya başladı.», dedi.

Jed, Carson'a:

— Tecrübe uçuşu yapacak olan geminin kontrol odasına git, dedi.

— Ha? Görevdeyim,.

Jed:

— Kotrol odasında beni bekle, dedi. Kimseyle konuşma ve hiç bir soruyu cevaplandırma.

— Fakat...

— Haydi!

Carson, gözlerini kırpıştırdı. Dostça ifadeli yüzüne, bomboş bir anlatım geldi.

Uykuda gezermiş gibi hangara doğru uzaklaştı.

— Tabii, dedi. Tabii.

Jed'in zihnindeki ses, güldü.

«Bu yaratıkların hepsini teker teker yakalayabiliriz, kimsenin kimseden haberi olmaz», dedi.

Ses, neşeli bir ifade taşıyordu. İnsanların ne kadar aptal olduğunu düşünmüş olmalıydı. İnsanlar çevrelerinde olanlardan haberdar olmazlardı. Gezegen ayaklarının altında eriyip kaybolsa, insanlar bunun farkına varmayacaklardı. Yoksa farkında olurlar mıydı?

Ayaklarının altındaki gezegenin erimekte olduğunu ne kadar sonra anlayacaklardı? Bunu seyretmek bile başlı başına bir zevkti.

Ses, kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi:

« Fakat hem bu kadar aptal olur da hem de bu kadar bilimsel ilerleme nasıl yapabilirler ?» diye düşündü.

Sesin sahibi, kendi düşüncelerinden hoşlanmadı. Bu hoşnutsuzluğunu Jed'e aktardı.

«Göremediğimiz bir şey mi var? Böylesine kolay mı oluyor? Yoksa gerçekte bir tuzağa mı düşüyoruz?»

Jed düşündü.

«Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?»

Ses, terslendi.

«Toplamaya devam et!»

Jed Ambro, üs içinde dolaşmasına devam etti. Radyo operatörü Al Woodson çallanarak geldi.. Ona, tecrübe uçuşu yapacak gemiye gitmesi söylendi. Woodson, hiç itiraz etmeden gemiye gitti. Radyo transminyonu hakkında bilgilerinden istifade edilebilirdi. Her sınıftan bir teknisyen seçilene kadar tarama devam etti.

Jed, arkasından bir ses duydu.

— Benimle gel!

Jed, önce bu sesin beyni içinde konuşan başka bir ses olduğunu düşündü. Bir saniye sonra, konuşanın dışarda olduğunu anladı. Birden arkasına dönünce Malo ile burun buruna geldi.

Malo'nun elindeki silâhın namlusu Jed'in midesine çevrilmişti. Adamın yüzünde yaptığı işten hoşlanan bir insanın ifadesi vardı. Yüzünde hissiz bir ifade olan Konar, Malo'nun yanında duruyordu.

Kahve rengi yüzlü adam:

— Patron seni istemişti, dedi. Neden gelmedin?

11.

Jed:

— Şey..., diye kekeledi.

Kendi sesiyle konuştuğunu ve hareketlerini kontrol edebildiğini anlayınca şaşırdı. Beynindeki ses susuyordu. Ya tamamen çekilmişti, ya da bu yeni durumu inceliyordu. Jed yanılmıyorsa, ses, durumu inceliyordu.

Jed:

— Ben..., dedi.

Malo:

— Patron bekletilmekten hoşlanmaz, dedi.

Jed kekeledi.

— Ö... Özür dilerim.

Malo'nun sesini duyuyor, fakat dikkatini başka bir şey çekiyordu. Beyninin derinliklerinden gelen sertlik kaybolmuştu. Beyninin kontrolu kaybolunca Pluto tekrar dönmeye başladı. Derin bir nefes alarak kurtulmuş olduğunu hissetti.

Sesin etkisinden kurtulmuştu, ama Malo'nun elindeki silâh hâlâ midesine çevrilmiş duruyordu.

Malo:

— Özür dilemenin sana bir faydası olmaz, dedi. Pat-

ron seni istediği zaman her şeyi bırakıp koşarak gelmelisin. Anladın mı?

— Tabii. Fakat Bay Konar'ı görmek üzere gidiyordum. Biraz oyalandım o kadar.

Malo, kuşkuyla baktı.

— Biraz fazla oyalanmışsın.

— Mecbur oldum. Dr. Gregory'ye rasladım ve durup konuşmak zorunda kaldım. Bay Konar'ı görmek üzere gittiğimi ve bekletilmekten hoşlanmadığı için kendisiyle konuşamayacağımı söyleyemezdim.

Jed'in söyledikleri inandırıcıydı.

Hiç değilse Malo'yu inandırmıştı.

Konar, ifadesiz gözlerini Jed'e dikti.

— Hımmm! dedi. Gail nerede?

Jed, hatırlamaya çalıştığı zaman düşünceleri birbirine karıştı.

— Ne? Ah, evet. Gail.i bana göndermiştiniz. Şey, Pluto ilk defa tepetaklak olduğu zaman...

Konar:

— Ne? dedi.

Jed, aceleyle:

— Stormy'yi son gördüğüm zaman kubbenize doğru gidiyordu, dedi. Henüz gelmedi mi?

Birden heyecanlanmış gibi numara yaparak devam etti.

— Acaba başına bir iş mi geldi? Eğer başına bir şey geldiyse... O'na bir şey yaptınızsa...

Konar, Jed'in konuşmasını kestı.

— Gail'e bir şey yapmış olsaydık senin için ne fark ederdi?

Konar'ın yüzüne düşünceli bir ifade geldi.

— Döndüğünü görmemiş olacağım. Diğer tarafa geçtiğimiz zaman bunu öğreniriz. Aynı zamanda, Pluto'nun

tepetaklak olduğunu söylemekle ne demek istediğini de öğreneceğiz. Yürü bakalım.

Jed:

— Bütün bunlardan bir şey anlayamadım, dedi.

Kuvvetini yine buluyor muydu ? Bilmiyordu. Bütün bildiğini kendi kendisine hareket edebildiğiydi.

Jed, yürüyerek iki adamı geçti. Uzay boşluğundan gelen ses, başka şeylerle uğraşıyor olmalıydı. Jed, Malo'nun yanından geçerken, adamın bileğini kavradı ve silâhın namlusunu yan tarafa doğru çevirdi. Sonra bütün gücünü yumruğuna toplayarak kahverengi suratlı adamın midesine gömdü.

Malo inledi, gözlerinin akları göründü ve elindeki silâhı bıraktı. Silâh yere düşüp kaydı. Malo. şaşkınlıktan kurtulamamıştı. Şimdiye kadar kendisine vurulabileceğini hiç düşünmemişti. Dövüş ustasıydı, cinayette profesyoneldi ve her ikisinde de çok hünerliydi. Fakat Malo, Pluto'da bulunduğu müddet sırasında antremansızlıktan eski sertliğini kaybetmişti.

Malo'nun kahverengi suratı grileşti, gözleri cam gibi parıldadı; gözlerinin akları yine göründü. Omuzları dikleşti, sonra tekrar çöktü. Bütün vücudu omuzlarının hareketini takip ederek yere doğru süzüldü. Malo, yerde baygın yatıyordu.

Jed Ambro'nun içini vahşi bir sevinç bürüdü. Hiç değilse Malo'nun kendisine yaptıklarının bir kısmını ödemiş oluyordu. Malo'nun düşmesini izledi ve yere düşen silâha doğru atıldı. İçinde bulunduğu durumda silâh hayatî bir önem taşıyordu.

Boşluktaki sesin Sahibi, gezegen üstündeki insanla yeniden bağıntı kurmak üzere çabalıyor, fakat başarı sağlayamıyordu. Jed, kendi kendisine hareket edebiliyordu. Hareketleri son derece hızlıydı.

Boşluktaki sesin bağıntı kurabilmesi için zihnin boş bir anını yakalaması gerekiyordu, oysa, Jed Ambro'nun zihni makine gibi çalışıyordu. Hayatını kurtarmak için çabaladığını biliyordu.

Jed, silâha doğru atıldığı zaman Konar, bir tekmeyle silâhı uzaklaştırdı. Sonra silâhı uzaklaştıran tekmesini Jed'e indirdi. Tekme Jed'in başının yan tarafına isabet etti. Konar, ayağının burnunu değil, daha etkili olması için topuğunu kullanmıştı. Jed'in gözleri sulandı, başının kenarında şiddetli bir acı duydu, sonra gözleri karardı.

Jed, başının ucunda duran Konar'ın memnunlukla homurdandığını duydu. Adam, ayakkabısının topuğunu böyle ustalıkla kullanmasından dolayı seviniyor ve Jed'in duyduğu acıdan memnun oluyordu.

İkinci tekmesini hazırladı. Birinci tekmeden böylesine zevk aldığına göre ikinci ve üçüncü tekmeler zevkini arttıracaktı.

Konar'ın tekmesi Jed'in başına inmek üzereyken, Jed, Konar'ın bacağını yakaladı ve havaya doğru kaldırdı. Konar kıç üstü yere oturdu. Eğer dünya üzerinde böyle düşmüş olsaydı, yerçekiminden ötürü kemikleri birbirine geçebilirdi, ama Pluto'da yerçekimi çok az olduğu için düşüşü zararlı olmadı. Konar öfkesinden ku duracak hale gelmişti.

Konar, bütün gücüyle saldırdı. Jed, Konar'ın çenesisine sert bir yumruk vurdu. Konar, birden kollarını indirdi ve arka üstü düştü. Jed, başını silkeleyerek ayağa kalktı. Nasıl yaptığını bilmiyordu, ama iki adamı bir çırpıda haklamıştı. Fakat her şeyden önce silâhı eline geçirmesi gerekiyordu.

Silâh nereye gitmişti? Konar'ın tekmesiyle kayabileceği yerleri araştırdı. Sonra silâhın nerede olduğunu gördü.

Jed, Konor'la uğraşırken Malo ayılmış ve silâhı düştüğü yerden almıştı. Silâhın namlusu yine teknisyenin midesine çevrilmişti. Malo'nun gözlerindeki nefret parıltısı tetiği her zaman çekebileceğini gösteriyordu.

Konar, yavaşça yerinden doğruldu ve haykırdı.

— Ateş etme! Bırak bu işi ben yapacağım!

Malo şakınlıkla:

— Ha? dedi.

Şaşkınlığı gerçekti. Öldürmek işi kendisine aitti, patrona değil. Bu zevkin elinden alınmasına da razı olamazdı.

Konar, köpek gibi hırladı.

— Silâhı ver.

— Silâhı benden kimse alamaz. Onu kendi ellerimle öldüreceğim!

Tetiği çekmek üzere parmağını gerdi.

Jed'in bakışları Konar'dan Malo'ya kaydı. Bu arada, boşluktaki sesin sahibi bağıntı kurmayı başarmıştı. Jed, daha önce hissetmediği kuvvetin beyninde ve düşüncelerinde toplandığını hissetti. Boşluktan gelen kuvvet bütün beynine hakim olmuştu.

Malo'un tetiği çekmek üzere olduğunu gören Jed, yüksek sesle konuşmak için vakit olmadığını düşündü. Malo'nun tetiği çekmesini ancak düşünme gücüyle önleyebilirdi.

Malo'nun elinde silâh olmadığını düşündü. Boşluktan gelen güç, düşüncelerinden dışarı doğru aktı.

Bu düşünceyle, Malo'nun elinde artık silâh yoktu. Eli de yoktu. Hatta sağ kolu bile yoktu.

Bütün bunlar öylesine kısa bir zamanda olmuştu ki, saniyelerle bile tespit edilemezdi.

Malo, bir gariplik olduğunu kavradı. Evvelce silâhın olduğu boşluğa baktı. Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. Önce gözleri şaşılaştı, sonra tekrar düzeldi.

— Silâhıma ne oldu?

Sesinde şaşkınlık ifadesi vardı. Beyni henüz geçirececeği şoku kavrayamamıştı.

Jed:

— Silâhın yok, dedi.

Malo, kelimeleri duydu, ama anlamını kavrayamadı. Kavramı şimdi daha önemli bir problemle meşguldü.

— Kolum nerede?

Sesindeki sükûnet kaybolmuştu. Kelimeleri çığlık olarak ağzından dökülmüştü. Gözleri omuzuna kaydı. Kolunun kopmuş olduğu yerden fışkıran kanı gördü. Kalbinin her atışı kanın fışkırmasına sebep oluyordu. Malo, büyülenmiş gibi fışkıran kana baktı.

Birden koşmaya başladı. Peşinden şeytan kovalıyormuş gibi koşuyordu. Koşarken de canhıraş çığlıklar atıyordu. Şaşıran teknisyenler bir gariplik olduğunu hissederek başlarını kaldırıp baktılar.

Jed, Malo'nun kaçışını seyretti Uzay boşluğunda başka birisi de Jed'in gözleriyle seyrediyordu.

Beynindeki ses, suçlayan bir ifadeyle:

«Dozu kaçırdın.», dedi.

Jed:

«Bilmiyordum.», diye cevap verdi .

«Boşuna kayıp. Böylesine bir enerjiyle onu tamamen yok edebilirdin.»

«Ha?»

«Onu yok etmeliydin.»

Teknisyen omuzunun üstünden birinin soluk soluğa baktığını hissetti. Başını çevirince Konar'ı gördü. İri yarı adamın rengi grimsi yeşile dönmüştü.

Konar:

— Kuvvet sende, diye fısıldadı. Böyle olduğunu biliyordum, ama kendi zekâma güvenemiyordum.

Jed, Konar'ın dikkatini çektiğini fark etti.
Ses
«Onları uyardın.», dedi.

«Böyle davranmam şarttı. Kahverengi yüzlü adam beni öldürecekti.»

«Sersem! Senin ölümün bizim için ne fark ederdi?»
Jed, düşünerek cevap verdi.
«Bilmiyorum.»

Ses kesildi. Jed, ses sahibinin kendisine ne yapmaları gerektiğine karar vermek üzere düşündüğünü biliyordu. İstemediği halde heyecanla nefesini tuttu. İnsanlık neslinin gelecek tarihinin iğne ucu kadar sivri bir dengede bulunup bulunmadığını merak etti.

«Bir yerde birisi bizimle satranç oynuyor.», diye düşündü. «bir yerde birisi, satranç tahtası gibi kullandığı evrende bizi satranç piyonları gibi kullanıyor.»

Beynindeki ses fısıldadı.
«Evet.»
Jed hayretle düşündü.
«Dinliyor muydun?»
«Tabiî.»
«Ne yapacaksın?»

«Henüz bilmiyorum. Karar verilmedi. Birçok hareketler... Şimdiye kadar... Son imkânını buluyor. Anlayamadım...»

Seste öfke izleri vardı.
Jed :
«Bütün gelecek mi?»diye düşündü. «Çok fena.»
Sesteki öfke kuvvetliydi.
«Kes sesini!»
Teknisyen bekledi.

Konar'ın ölü gözü kadar fersiz gözlerine anlayışlı bir ifade geldi.

Jed:

— Ne kuvveti? diye sordu.

— Ne isim verildiği önemli değil. Tarih boyunca böyle bir gücün varlığı biliniyordu. Yapıcı veya yıkıcı bir kuvvet.

Adamın gözlerindeki anlayışlı ifade kuvvetlendi.

— Seni ilaçla uyuttuğum zaman bazı gerçekleri vermiştin. Fakat senin tahayyül ettiğini düşünmüştüm. Bildiklerimin doğru olduğuna inanamamıştım.

Konar'ın yüzü korkusundan yeşil bir renk aldı.

— Malo'ya yaptığını bana ... da yapmazsın...

Konar, aklından geçenleri kelimelerle ifade edemiyordu.

Jed sordu:

— Malo'ya mı?

— E ... Evet.

— Sahi, neden olmasın!

— Fakat...

— Malo'nun tetiği tutan paramağının arkasındaki beyin sendin. Ona emri veren sensin. O sadece senim elindeki bir oyuncaktı.

Teknisyenin sesi jilet kadar keskindi.

Ses :

«Arı kovanı alarma geçti.», dedi. «Alacağımız kadar bilgi aldık. Sana gelince ... gemiye git!»

Jed derin bir nefes aldı ve itaat etmek üzere döndü. Büyük kubbeyi geçerken ortalığı kaplayan sesizliği fark etti. Herkes ona bakıyordu. Yüzlerinde merak ve alarm ifadesi vardı. Bazıları hemen onun görüş noktasından kaçıyor, bazıları ise koridorların köşesinden bakıyorlardı.

Konar, kekeledi.

— Fa.... fakat...

Jed'in beynindeki ses emretti.

«Gemiye gitmesini söyle.»

Jed, Konar'a.

— Tecrübe gemisine git, dedi.

Konar'ın yüzündeki yeşil renk donmuş gibi kaldı.

— Ben...

Jed:

— Kımılda! dedi.

Konar birden acele adımlarlar uzaklaştı. Sonra koşmaya başladı. Diğerlerinde olduğu gibi hareketlerinde uyuşukluk yoktu.Konar, nereye gittiğini biliyor ve arzulu görünüyordu.

Herkes onun tarafından görülmek istemiyormuş gibi davranıyordu. Makinelerin çalışması bile durmuştu. Koca kubbede, büyük bir mezarın derin sessizliği vardı.

Ses, kendi kendisine güldü.

«Sırtlarından derilerini yüzüp alsak, ancak derileri yüzüldükten sonra farkına varacaklar. Sonra, ne yapacaklarına dair bir karar verinceye kadar sırtlarından yüzdüğümüz derileri kösele yapmış olacağız.»

Jed cevap vermedi. Bütün dikkatini kullanarak zihnini kapalı tutmaya çalıştı. Küçük tecrübe gemisinin, burnunu hangarın boşluğa açılan kapılarına dikmiş, yattığı hangara doğru yürüdü. İç kapıları kapatan kontrollarda durdu. Şalterleri indirdiği zaman, kapılar sesizce kapandı.

Kapalı kapıların ardından, alarma geçen insanların sesleri, alarm düdükleri duyuldu. Bütün kubbe birden harekete geçmiş gibiydi. Komutan Echoff'un aldığı bütün güvenlik tedbirlerine rağmen, kubbe çok geç alarma geçmişti.

Jed, Konar'ın peşinden uzay gemisine girdi. Gemiye girdiği zaman, gönderdiği adamların kendisini beklediğini gördü. Dr. Gregory, Jed'e baktı. Bilginin bakışları donuktu. Rex Carson'un gözlerinde de aynı donukluk vardı, ama iri yarı makinist, kocaman ellerini açıp kapatıyor, sanki kuvvetli parmaklarının kavrayabileceği birşey arıyordu. Al Woodson'un yüzünde ifadesiz bir gülümseme vardı. Konar döndü ve Jed'i gördü. Gözlerinde anlayışlı bir bakış vardı. Hemen teknisyenin görüş açısından çıktı.

Jed, ilerledi ve kontrol odasına girdi. Kontrol odasında Pop Ridgeway, robot X - 81 ve genç kadın vardı. Genç kadının yüzündeki şaşkın ifade ve korku izleri açıkça belliydi.

Jed, bu kadına burada beklemesini söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Beklemesini söylediğini hatırladı, ama bu çok belirsizdi. Bu kadın kimdi? Pek emin değildi. Bakışları robotun üzerinde durdu.

X - 81 sakindi.

Ses sordu :

«Bu robot neden burada?»

Jed:

«Gemi, robot idaresi için hazırlanmıştır.», diye düşündü. «Kontrolları çalıştırmak için ona ihtiyacımız var.»

Ses :

«Pekâlâ.», dedi.

Jed, X - 81'e :

— Kalkalım, dedi.

Robot X - 81 :

— Peki, dedi.

Kontrollara doğru yürüdü. Sonra, kalkmaları için birçok faktörün gerekli olduğunu düşündü. X - 81 kompartımana doğru yürüdü.

Ses sordu :

«Ne yapacak?»

Sesin sahibi endişeli ve kuşkuluydu.

Jed, beynindeki sesin sorusunu tekrarladı.

— Ne yapacaksın?

X - 81 :

— Uzaya açılan kapakları açmam gerekiyor, dedi.

X - 81, gemiden çıkarken hava kompartımanını kapamayı hatırladı. Uzay kapakları açıldığı zaman geminin hava kompartımanı açıksa, geminin bütün havası boşalırdı. Bu takdirde de gemideki insanlar boğulurdu.

X - 81, bunu hatırlamıştı. Jed bunu anlayınca heyecanlandı. Robot, hava kompartımanını kapamayı hatırlamıştı ve gemideki insanların boğulmasını önlemişti. Heyecanı birden geçti. Ölüp ölmemeleri ne fark ederdi?

Plastik pencerelerden bakan Jed, hangarın uzay kapaklarının açıldığını gördü. Büyük hangarın havası boşalırken gemi olduğu yerde sarsıldı. X - 81, geminin kapısında durup açılan kapılardan uzay boşluğuna doğru baktı. Jed Ambro, Pop Ridgeway'in de robotun hareketlerini dikkatle izlediğini gördü.

X - 81, Uzay Deniz'ine baktıktan sonra döndü ve hava kompartımanına girdi. Kapının tok sesle kapandığı duyuldu. Bir saniye sonra X - 81 kontrol odasına geldi. Başka emir beklemeden geminin kontrollarına yürüdü. Jeneratörler harekete geçtiği zaman küçük gemi titremeye başladı. X - 81 ikinci kontrola uzandı. Gemi birden havalandı ve hangarın uzaya açılan kapaklarından geçerek boşluğa atıldı.

Pop Ridgeway'in gözleri parıldadı. Konuşmuyordu, fakat gözlerindeki pırıltılar robotun bütün hareketlerini takdir ettiğini belirtiyordu.

Gerilerde kalan Pluto Üssünün alarm çanları ortalığı yırtıyordu. X - 81, sanki üsten bir atak bekliyormuş gibi gemiye son hızını verdi. Bir dakika kadar Pluto'nun

çekiminin etkin olduğu düşünülebilirdi, ama gemi uzay için yapılmıştı. Jüpiter'in çekimi bile gemiyi tutamazdı. Pluto boşluğa doğru kaydı ve gözden kayboldu.

Gemi yukarı yükselirken altın sarısı renkli top da gemiyi karşılamak üzere harekete geçti. İki gemi de uçuş hızlarını düşürdüler.

İki gemi birbirinin çevresinde birer uydu gibi dönerlerken küçük gemiden daha büyük gemiye insan nakli başladı.

12.

Küçük gemiden en son ayrılan Jed Ambro oldu. Ses, kalmasını emretti. Beynindeki kontrol henüz serbest bırakılmamıştı. Fakat altın sarısı gemiye girdiği zaman beyninin kontrolu serbest bırakıldı.

Beyni serbest kalır kalmaz geminin içinden doğru yükselen kahkaha seslerini duydu. Birisi zafer kahkahaları atıyordu. Teknisyen ne yaptığını o zaman kavradı. Korkunun pençeleri arasında kıvrandı. Judas'ın keçisi gibi, arkadaşlarını buraya kadar sürüklemişti: Pop Ridgeway, Dr. Gregory Rex Carson, Al Woodson ve Gail Tempe. Gail Tempe'i düşününce korkusu büyüdü.

Korkusu birden öfkeye döndü. Öfkenin kızgın alevleri bütün vücudunu yaladı. Jed ve diğerleri hava kompartımanından kabine girdikleri zaman, Jed, kabindeki adamın Thal olduğunu bilemezdi. Adamın yüzündeki ifade alaycıydı. Jed, Thal'ın söylediklerini yerine getirmişti. Bunu anlaması için başkasının söylemisine lüzum yoktu. Thal'ın yüzüne bakması yeterli oldu. Jed, vücut adelelerinin kasıldığını hissetti. Pleiri'nin üzerine atılmaya hazırdı.

Sonra kendisini tuttu. Böyle davrandığı takdirde öle-

ceği muhakkaktı. İinde kaynayan öfkesini de önlemeye çalıştı. Ayrıca, öfkesini belli etmesi de ölüm demekti. Öfkesine kapılıp da Pleiri'ye yumruklarıyla saldırmak istediği takdirde ölüme gitmiş olacaktı.

Öfkesini daha sonra kullanmak üzere beyninin en derin bir yerine sakladı. Öfkede her zaman için kuvvet vardı.

Teknisyendeki kontrol serbest bırakıldığı zaman diğerlerinde de serbest bırakılmıştı. İçindeki güç birden kaybolmuş, tamamen serbest kalmıştı.

Jed, diğerlerinin yüzündeki korku izlerini de gördü. Thal'a korkuyla, kendisine nefretle bakıyorlardı. Dr. Gregory'nin yüzünde acıma ve nefret ifadesi vardı. Gail Tempe, bakışlarını kaçırıyordu. Konar'ın yüzü ifadesizdi ve yüz adeleleri asabî bir tikle oynuyordu. Yalnız X-81 ve Pop Ridgeway ilgisiz görünüyordu. İhtiyar makinistin yüzü sakindi, ama yüzündeki merak izleri açıkça belliydi. Her nasılsa, bütün ilgisi altın sarısı geminin üzerindeydi.

İnsanların hiç biri başlarına gelenlerin farkında değildi. Tek düşünceleri genç teknisyen tarafından kandırılmaları üzerineydi. Fakat Jed'in beynindeki bütün perdeler açıktı, bütün sır meydandaydı. Gemiyi ilk gördüğü zamanla kayıp zaman arasında olanların hepsini anlıyordu. Pleiri'lerin dillerini anladığını da kavrıyordu. Geminin hangi güneş sisteminden geldiğini; Pleiades takım yıldızlarının yerini biliyordu. Pleiri'lerin geçmişte Dünya'ya indiklerini ve son gelişlerinde yeşil dünyada bir casus bıraktıklarını da biliyordu. Fakat casusun kimliğini bilmiyorlardı. Gözlerini Konar'ın tikle dolu yüzüne dikti. Altın sarısı geminin görünmesinden hemen sonra Konar'ı görmek üzere gittiği zaman adamın yüzüne haykırmıştı: «Kim olduğunu biliyorum!»

Casus Konar mıydı? Bu düşünceyle teknisyen kendi kendisine küfür etti. Bildiği bütün küfürleri sistemli bir şekilde sıraladı. Eline fırsat geçtiği zaman Konar'ı imha edebilirdi. Malo'nun kolu kaybolduktan sonra, bütün gücünü kullanarak Konar'a dönmesi gerekirdi. Bu takdirde canavarı sonsuzluğun eşiğine gönderebilirdi. Birden içi kuşkuyla doldu. Gözlerindeki güç, Konar'ı yok etmeye yeterli olacak mıydı?

Thal'ın gözleri insan grubunun arasında dolaştı. Jed, kimin arandığını hissettiği için kenara çekildi.

Thal'ın sesi bomba gibi patladı.

— Yekel tel gro set!

Jed, bu sesten nefret ediyordu. Kendisine emir veren ses, bu sesti. Aynı zamanda kelimelerin manasını anladığı için adamdan daha fazla nefret etti. Thal'ın bakışları Jed'in üzerinde durdu. Parmağıyla gelmesini işaret etti. Teknisyen işareti görünce bir adım ileri çıktı.

Thal :

— Tercümanlık yapacaksın, dedi. Irkdaşlarına onların diliyle tercümanlık yapacağını söyle.

Jed kendisine hakim olamadı.

— Cehenneme kadar yolun var!

— Cehennem mi?

— Senin dilinde Tella. Kusura bakma. Düşünmeden konuştum.

Jed, Thal'ın yüzündeki değişikliği görünce aceleyle eklemişti. Thal'ın yüzündeki ifade, Jed'i hemen ortadan kaldıracakmış gibiydi. Pleiri'nin görüşüne göre değeri, yalnız onların dilinden anlayabilmesiydi. Gemiyi ilk gördüğü zaman hipnotizma vasıtasıyla dillerini öğrettikleri bu adamın onların gözünde bir değeri olamazdı. Başka bir insan üzerinde aynı etkiyi kullanabilirlerdi.

Jed, gruba döndü.

— Dünya diliyle, büyük Pleiri, merhaba salaklar dedi.

Grubun yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

Gail Tempe :

— Onların dilini biliyor musun? diye sordu.

— Evet, fakat...

— Bu dakikaya kadar, bizim bu gemiye gelmemizde senin bir rolün olabileceğini ve bunu kendi arzunla yapabileceğini düşünmemiştim. Ama onların dilini bildiğine göre ,hep onlarla beraber çalışıyordun.

— Lütfen, Gail...

— Onlarla beraber çalışmıyorsan, dillerini nasıl öğrendin?

— Lütfen. Bana güvenmelisin.

— Bir haine güvenmek mi! Bir casusa güvenmek mi!

Gail'in sesinde acı bir ifade vardı. Konuştukça öfkesinin arttığı belli oluyordu. Kelimeleri Pluto'nun soğukluğundan daha etkili oluyordu. Ridgeway, Gail'in yanına gidip onu yatıştırmaya çalıştı.

Jed, hemen Thal'a döndü.

— Büyük Pleiri bu insanlara ne söylememi istiyor? Arzularınızı onlara iletmek benim için bir zevk olacaktır.

— Arzularım mı? Oh, evet. En bilgili kişiniz, lütfen.

Jed :

— Bu şeref bana ait, dedi.

— Ha?

Thal'ın yüzünde kuşku ifadesi belirdi. Sonra birden kahkahahayla gülmeye başladı.

— Sen mi? Dostum, seni tanıdığımı unutuyorsun.

Kahkahaları bütün kabini çınlatıyordu

— Hayır, sen değilsin.

Bakışları yine grubun üzerinde dolaştı. Sonra Dr. Gregory'nin üzerinde durdu.

— Ah, işte bu adam. Benimle gelmesini söyle. Sen de gel.

Thal, emrinin yerine getirilip getirilmediğini beklemeden sırtını döndü ve kabinin kapısını açtı.

Jed :

— Dr. Gregory, dedi. Sizi istiyor.

— Neden?

— Bilmiyorum. Fakat gitsek iyi olacak.

Thal, onları ana kabinin bitişiğindeki kabinde bekliyordu.Madenî bir masayı işaret etti.

— Şuraya yatmasını söyle. Sonra da kayışlarla bağla.

— Ona ne yapmak niyetindesin?

Pleiri :

— Benim bileceğim bir şey, dedi.

Madenî masanın önündeki tablonun ışığını yakmak üzere döndü. Önce hefif bir homurtu duyuldu, sonra bu homurtu yükseldi. Thal, bütün dikkatini madeni tabloya vermişti.

Pleiri'nin döndüğünü gören Jed, vücudundaki adelelerin yine gerildiğini hissetti. Geriden yapacağı bir saldırı Pleiri'yi ne olduğunu anlamadan yere yıkabilirdi. Jed, Thal'ın ensesine vuracağı darbeyi hazırlamak için ellerini oynatmaya başladı. Sıçramak üzere bacaklarını hafifçe büktü.

Gregory fısıldadı.

— Hayır, Jed.

— Neden?

— Başkaları da vardır.

— Onları da haklayabiliriz!

Jed, harekete geçmek için kıvranıp duruyordu. Ple-

iri'nin ince ensesinin parmakları altında kırıldığını hisseder gibi oldu.

Bilgin fısıldadı.

— Başının üstüne doğru bak.

Masanın baş ucundaki tablonun üstüne monte edilmiş bir ayna vardı. Ayna öylesine monte edilmiş ki, operatör hem masadaki hastayı hem de tabloyu görebilirdi. Thal, iki insanın hareketlerini aynadan izliyordu. Pleiri'nin yüzünde yine alaycı bir ifade vardı. Thal'ın sağ elinde ince elektrik fenerine benzeyen bir alet vardı... Bir silâh!

Jed, Thal'ın üzerine atılmak isteğini zorlukla yendi. Acaba Pleiri bu tuzağı özellikle mi hazırlamıştı? Neredeyse hazırlanan tuzağa düşecekti. Thal'ın elindeki silâhı severek kullanacağından en küçük kuşkusu dahi yoktu.

Jed, bilgine hitap ettiği zaman sesi kaba bir ifade taşıyordu.

— Masanın üzerine yat! Hâlâ ne bekliyorsun? Ne yapacağın söylendi ya!

— Masaya yattığım takdirde bana ne olacak?

— Kim bilir?

Bilgin hiç itiraz etmeden söyleneni yaptı. Jed, plastik kayışları doktorun bileklerine bağlarken adamın dudaklarının sessizce kımıldadığını fark etti.

Thal, kurduğu tuzağın başarısızlıkla sonuçlandığını görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Başka fırsatlar çıkacak, başka tuzaklar hazırlayacaktı.

Jed'e :

— Kenara çekil, dedi.

Thal. kontrol tablosundan bir demet elektrikli teli aldı. Thal, bilginin elbiselerini parçalayarak, kablolardan beş adedini başına, ikisini ensesinde, birini gırtlağına

ve iki telide ayak başparmaklarına bağladı. Sonra kontrol tablosundaki şalteri indirdi. Pano üzerinde gökkuşağı renkleri vardı. Jed bu renklerin insan gözüyle görülemeyeceğini düşündü, ama Pleiri'nin bu renkleri gördüğünü anladı.

Masaya sıkıca bağlanmış olan Dr. Grgory acıyla kıvrandı ve kurtulmak için çabaladı. Geçici bir titreme bütün vücudunu sardı.

Thal, bilginin acı çekmesiyle ilgili değildi. Ölçü aletleri üzerindeki ışıkları dikkatle kontrol ediyordu. Arada sırada panonun üzerindeki aynaya bir göz etıyordu. Jed'i kontrol ettiği ve silâhını her zaman hazır tuttuğu belliydi.

Dr. Gregory'nin dudakları kımıldadı.

— İmdat...

Jed, ona doğru bir adam attı.

Thal :

— Yaklaşma, dedi.

— Fakat acı çekiyor!

— Acı çekerse ne olur?

— Ölebilir!

— Ölürse ne olur?

Jed ,dilinin kuruduğunu hissetti. Dudaklarını kanatıncaya kadar ısırdı. Adaleleri gittikçe geriliyordu.

Dr. Gregory birden gerildi, sonra gevşedi.

Jed :

— Öldü! dedi.

Thal omuz silkerek:

— Hayır, sadece bayıldı, dedi. Bayılması da bir şey değiştirmez. İster ayık olsun ister baygın, istediğimiz bilgileri alabiliriz. Baygınken daha kolay bilgi alabiliriz. Baygın olduğu zaman yalan söyleyemeyeceği için alacağımız bilgiler daha doğrudur.

— Ondan bilgi almak için mi onu masaya bağladın?

— Normal değil mi? Aksi takdirde sizin gibi insan denen hayvanlarla vakit kaybeder miydik?

— Biz hayvansak, bildiklerimiz ne işinize yarar?

— Bilmediğimiz birkaç küçük gerçeği öğrenebiliriz.

Dikkatini masada kıvranan Dr. Gregory'ye verdi. Dr. Gregory, yine acıyla inliyordu.

Thal :

— Vermeyi arzu etmediği bilgileri alıyoruz, dedi. Baygınken bile bilgi almamızı önlemeye çalışıyor.

— Ne hakkında bilgi istiyorsunuz?

— Kayıtları incelemeden bir şey söyleyemem.

— Şu halde beyninde olanları kaybediyorsun?

— Tabiî. Beyne elektrik ve yardımcı elektrik akımları veriyoruz. Bütün sinir sistemi ve hormonları etki altında kalıyor. Bu hareketler beyinde bazı problemleri canlandırıyor. Beyin, bu problemleri cevaplandırmak için bütün bildiklerini kullanacaktır. Böylece, en gizli bilgilerini bile verecektir.

Thal, aslında böyle teknik bilgilerle ilgili değildi. Bütün ilgisi insan denen yaratığın acıyla kıvranmasındaydı.

Thal :

— Öleceğini sanıyor, dedi. Ölümü meydana getirmesi için enerjiyi arttırmam gerekir.

Kontrol tablosuna yürüdü. Dr. Gregory'nin iniltisi çoğaldı. Thal, gözlerinde garip parıltılarla doktoru seyretti.

Kabinin bir yerine saklı olan hoparlör harekete geçti ve bir ses duyuldu.

— Eğer perdeyi açıp bakacak olursanız bazı ilginç olaylar görebilirsiniz.

Thal, birden büyük bir ilgi gösterdi. Bir düğmeye bastı. Metal bir perde kayarak açıldı. Açılan perdenin ar-

kasında koyu boşluk ve parlayan güneş göründü. Başka bir cisim daha meydana çıktı. Görünen cisim, insanları altın sarısı gemiye getiren tecrübe gemisiydi. Bu gemi insanlık yarışının en büyük eseriydi. Üzerindeki yorucu çalışmalar, teknik tecrübeler onu Uzay Denizine açılacak yeteneğe ulaştırmıştı.

Hoparlörden heyecanlı bir ses duyuldu.

— Beni seyret, Thal! Beni seyret, Var!

Jed,bu sesin, önemli bir iş yapacağını amirlerine bildirmek isteyen birine ait olduğunu düşündü.

Başka bir ses:

— Seyrediyoruz, Ef, dedi. Devam et.

Jed, ne olduğunu göremedi. Bütün görebildiği, tecrübe gemisinin birden mantar gibi açılmasıydı. Geminin patladığına hiç kuşku yoktu.

Hoparlörden duyulan ses, daha büyük bir heyecanla haykırdı.

— Yaptığımı gördünüz mü?

Thal anlayışlı bir ifadeyle:

— İyi bir atış, Ef, dedi. O gemi hiç bir zaman Pleir'e gidemeyecek!

Teknisyen ne olduğunu çok iyi biliyordu. Pleiri'ler sahip oldukları bir silâhı tecrübe gemisini hedef olarak kullanıp denemişlerdi. İçinde büyük bir acı hissetti. Tecrübe gemisi bütün insanların rüyasında yaşayan bir semboldü. Tecrübe gemisi şimdi Uzay Denizinde birçok parçalar halinde yüzüyordu.

Hopalörden duyulan ses bir çocuk kadar neşeliydi.

— Teşekkür ederim, Var. Teşekkür ederim, Thal.

Thal, bu silâhın elinde olmadığına pişman olmuş gibi bir ifadeyle döndü ve elindeki işe baktı. Masanın üzerinde, Dr. Gregory, sessizce yatıyordu. Pleiri doktorun nabzına baktı.

— Hâlâ sağ, dedi.

— Ondan aldığınız bilgiyi ne yapacaksınız?
Thal :
— Buna kurul karar verecek, dedi. Sizin gibi yaratıkların nasıl geliştiğini öğrenmek oldukça ilginç olsa gerek.
Jed, merakla sordu:
— Neden gelip de bize sormadınız?
— Bize saldırmanızı mı bekleseydik? İnmemize izin verildikten sonra saldırıya uğrayıp öldürülmemizi mi beklemeliydik. Pleiri'lerin davranışları ve çalışmaları sizinkilere uymaz.
— İnsanlar hakkındaki bilgileriniz oldukça zayıf.
— Tamamen aksine. Sizler hakkında en küçük bilgimiz dahi yok. Fakat kurul, sizlerin izlenecek kadar önemli olduğunuzu düşündü. Zaten bu sebeple bir casus gönderdi.
— Dünya'ya mı? Dünya'da bir casusunuz mu var?
— Tabiî. Gezegeninizde ilk atom patlaması tespit edildiğinden beri sizleri gözlüyoruz. Bu patlamadan sonra uzay yolculuğu denemelerine girişeceğinizi tahmin etmiştik. Ana gezegenimize de gelebileceğinizi düşünerek böyle bir yolculuk yapmanızı istemiyorduk. Belâ gelmeden bastırılması gerektiği için, Kurul, kendi güneş sisteminizden çıkmanızı istemiyordu.
Jed :
— Hımmm! dedi. Kötü olurdu. Yani, sizin huzurunuzu kaçırmak.
— Tabiî, bizim huzurumuzu kaçırmanız tehlikeli olacaktı. Buna hiç bir zaman izin veremezdik. Sizin Uzay Denizine açılmanızı önlemek için gerekeni yapmamız kurul tarafından emredildi. Tabiî gerekeni yapacağız.
— Peki, bize engel olmak için ne yapacaksınız?
— İstediğimiz bilgilerin elde edilmesi bittikten sonra gezegeni yok edeceğiz.

— Pluto'yu havaya mı uçuracaksınız?

— Bu gezegene verdiğiniz isim olmalı, evet.

— Fakat kubbenin içinde insanlar var!

— Evet. Sizin gibi insanların orada olduklarını biliyoruz.

— Bu takdirde ne...

Jed, sorusunu tamamlamadı, çünkü cevabının ne olacağını biliyordu.

Thal omuz silkti.

— Ne fark ederdi?

Jed'in içi yine korkuyla doldu. Robot X - 81, insanların Uzay Denizine çıkmalarını engelleyen bazı sebepler olduğunu söylediği zaman ne demek istediğini şimdi anlıyordu. X - 81, hududun altın bir ışıkla çizilmiş olduğunu söylemişti. Robot, geminin altın sarısı rengine mi değinmek istemişti? Jed, X - 81'in şimdi içinde bulundukları gemiyi kasdettiğini çok iyi anlıyordu.

— Bize ne yapacaksınız?

Thal yine omuz silkti.

— İstediğimiz bilgiyi aldıktan sonra, Pleir'e dönerken sizi boşuna taşımakta mana yok.

— Bizi belki Dünya'ya bırakırsınız, değil mi?

Thal bir kahkaha attı.

— Aldığımız ayrıntılı bilgileri kurula bildirdikten sonra belki bir casus daha bırakırız. Henüz karar verilmedi. Fakat siz yaratıkları tekrar dünyanıza indirmek planlarımız arasında yok. Bizim hakkımızda çok şey biliyorsunuz.

— Casusunuz kim?

— Sizinle beraber gemiye geldi. Çok sadık bir Pleiri. Yıllardan beri aranızda yaşıyordu ve kimse kimliğini anlayamadı. Yazık ki sizler hakkında yeterli bilgi veremedi. Bize, dünyanızın uzay yolculuğuna hazır olduğunu bil-

dirince, bu özel yolculuğu yapmamız gerekti. Kurulun onu bu başarısından dolayı mükâfatlandıracağı muhakkak.

Jed :

— Muhakkak, dedi.

Thal'ın boynunu kırmaktan vazgeçti, çünkü, casusun boynunu kırmak zevkinden mahrum olacaktı.

— Casuslardan nefret ederim, dedi. Yani demek istedim ki...

Thal:

— Ha..., dedi.

Teknisyen aceleyle:

— Düşünmeden konuştum, dedi.

— Düşünmeden konuştuğundan eminim. Casusumuzun kim olduğunu öğrenmek ister misin?

Jed, Pleiri'nin yüzündeki ifadeyi beğenmedi. Bunun için de cevap vermedi.

Thal:

— Şu anda Var'la konuşuyor, dedi.

Panel üzerindeki bir düğmeye dokundu. Bir perde canlandı.

Thal başıyla perdeyi işaret etti.

— İşte, dedi.

Ekranda iki çehre görünüyordu. Çehrelerden biri Pleiri'ye aitti. İkinci çehre Jed'e birçok bakımdan yabancı değildi. Bazı bakımlardan çok değişik bir çehreydi. Bu çehre, Pop Ridgeway'e aitti.

13.

Jed Ambro:

— İnanamam, dedi. Eğer Dünya'da güvenebileceğim bir insan varsa o da...

Thal, Jed'in konuşmasını kesti.

— İnsan değil, dedi. Pleiri.

Yüzüne memnun bir ifade geldi.

Jed :

— Peki, bizi bu kadar zamandan beri nasıl aldatabildi?, diye sordu.

— Çok basit. Bir casus tarafından incelendiğinizi bilmiyordunuz. Aranızda bir casus olabileceğini hiç düşünmediniz ve düşünmediğiniz için de aramadınız. Aynı zamanda, o bir Pleiri'dir. Aramızdaki ırk farkı o kadar büyük,, ki bir karşılaştırma bile yapılamaz. En küçük çocuğumuz bile en zeki bir insanı aldatabilir.

Thal, söylediklerinin bıraktığı etkiyi görerek eğleniyordu.

Jed :

— Bu konuda söylenecek hiç bir şey yok, dedi.

— Evet, söylenecek bir şey yoktur.

— Ne zamandan beri Dünya'da bulunuyordu?

— Radyasyon sayaçlarımızda ilk atom patlamasını

kaydettiğimizden beri. Bu patlama sizi gözetlememize sebep oldu.

— O zamandan beri Dünya'da mı?

— Evet.

— Fakat ilk atom patlaması üç asır önce olmuştu.

Thal:

— Yüzünden anladığıma göre yalan söylediğimi düşünüyorsun, dedi.

— Şey...

— Bir Pleiri ne kadar zaman yaşar dersin?

— Tahmin bile edemem.

Thal, Pleir yıllarını Dünya zamanına çevirerek zihninden acele bir hesap yaptı.

— Sizin yıllarınıza göre beş yüz yaşındayım.

Söylediklerinden Jed'in etkilenmediğini görünce şaşırdı.

— Hemen hemen ölümsüzüz. Siz insanları ihtiyarlatan ve normal olarak kabullendiğiniz ömrü uzatmasını bildik. Ayrıca, bizim dünyamızda mikrop denen şey de yoktur.

Thal, kendisinden aşağı seviyedeki bir yaratığı eğiten bir öğretmen gibi konuşuyordu.

Jed:

— Ne kadar ilginç, dedi.

Sol yumruğu kısa mesafeyi aşarak Thal'ın midesine, bileğine kadar gömüldü.

Jed'in hareketi tamamen refleksti. İçinde biriken öfkesini engelleyememiş, yay gibi gerilen adeleleri beyninin verdiği emirlere uymamış ve yumruğu kendiliğinden hareket etmişti.

Thal'ın yüzündeki gurur ifadesi kayboldu. Gözleri şaşkınlığından iri iri açıldı. Yumruğun etkisi bütün sinir sistemini sarsmıştı.

Thal, yumruğun nereden geldiğini görmemişti ve karşısındaki insan denen yaratıktan böyle bir davranış beklemiyordu. İki elini midesine götürdüğü zaman sağ elinde sakladığı silâh yere düştü.

Bir boksör, rakibinin iki elini birden midesine götürmesinin hata olduğunu anlardı. Ama Thal, insan dezildi ve kavga etmesini bilmezdi. Bütün oyunun kuralları daha önceden verilmiş bir satranç oyuncusuydu. Satranç oynarken de kavgacı değildi. Öldürücü ve sarsıcı bir darbenin acısını çıkarmak için hiç tereddüt etmeden öldüren bir yaratıktı. Ayrıca, midesini iki eliyle tutarak çenesini meydanda bırakmaması gerektiğini de bilmiyordu.

Bu kuralı, Jed'in yumruğu şimşek gibi çene ucuna inince öğrendi. Hassas sinir sistemi ikinci bir sarsıntı geçirdi. Bu sefer çenesini tutmak istedi.

Eğer Thal, boksun kurallarını bilmiyorsa, Jed hiç bilmiyordu. Bütün bildiği mümkün olduğu kadar süratle vurması gerektiğiydi. İlk yumruğu tamamen isteği dışındaydı. İlk yumruktan sonra Pleiri'nin şaşkınlığından yararlanarak ikinci yumruğu çenesine yapıştırmıştı. Yumruklarında duyduğu nefretin ve korkunun gücü vardı. Thal'ın çenesine ikinci yumruğu yapıştırdı. Ondan sonra sağlı sollu yumruklarla, çeneye, mideye, gırtlağa vurmaya başladı.

Son bir yumruk bütün şiddetiyle Thal'ın çenesine indi. Pleiri, son bir nefes aldı, sonra artık nefes alamıyormuş gibi göründü. Sanki nefes almayı unutmuştu. Kolları iki yanına sarktı ve kalıp gibi yere yıkıldı.

Jed, Thal'ın elinden düşen, elektrik fenerine benzeyen incecik silâhı yerden aldı. Tüpün üstündeki küçük bir çıkıntı tetik görevini yapıyordu. Silâhı yere doğrulttu ve tetiğe bastı. İnce bir ışık fışkırdı. Işık gözle bakıldığı zaman fazla parlak değildi, ama bazı radyasyon ışınları ile

takviye edildiği anlaşılıyordu. Döşemede kahverengi bir halka göründü ve plastikten, üzerine asit dökülmüş gibi dumanlar çıkmaya başladı. Bir delik meydana geldi. Teknisyen tetiği bırakana kadar delik beş santim derinleşti.

Silâhın namlusunu bu sefer Thal'ın üstüne çevirdi. Tetiği çekip Thal'ın acıdan kıvranarak yanacak olan vücudunu seyretmek istedi. Bu isteğini zorlukla önledi. Baygın bir düşmanını öldüremezdi.

Jed, etrafına bakınarak Pleiri'yi bağlayacak bir şeyler araştırdı. Bakışları, Dr. Gregory'yi madenî masaya bağlayan kayışların üzerinde durdu. Beyin yıkama makinesinin şalterini kapadı ve doktorun kayışlarını çözdü. Bir dakika sonra Thal sucuk gibi bağlanmıştı. Hâlâ baygın olan Thal'ı aletlerinin bulunduğu panonun altına sürdü.

Dr. Gregory, inleyerek oturmaya çalıştı. Jed, hemen doktorun yanına koştu.

— Bir şeyiniz yok ya, efendim?

— Bil... bilmiyorum. Beynimin her atomunun dağıldığını ve en gizli köşelerindeki bilgilerin arandığını hissediyorum. Bütün hayatım boyunca öğrendiğim formüller şuur altından çekilip alındı.

Bilgin başını ellerinin arasına alarak acıyla inledi. Jed, doktorun masadan inmesine yardım etti, ama adamcağızın bacakları lastikten yapılmış gibi bükülüyor, tutmuyordu. Tekrar masanın üstüne çöktü.

— Benimle uğraşma, diye fısıldadı.

Bakışları bulanıktı. Gözlerini ağır ağır Jed'in yüzüne dikti. Sonra bakışlarını kabinin içinde dolaştırdı.

— Onlardan biri buradaydı!

Vücudu görünür bir şekilde titredi.

— Nereye gitti? Ne oldu?

Beynine verilen radyasyonun etkisindeydi. Başını sallayıp yine inledi.

— İyi değilim.

Jed:

— İyileşeceksiniz, dedi. Birkaç dakika içinde kendinizi toparlayacaksınız.

Jed, kızgın tavadan ateşin göbeğine atıldığını biliyordu. Gemide başka Pleiri'ler de vardı. Bildiği kadarıyla her hareketi görünmeyen bir ekranda izleniyor, bütün sesler gizli mikrofonlarda dinleniyordu.

Dr. Gregory:

— Benim için bir şey yapmaya çalışma, diye fısıldadı. Git ve yapılması gerekeni yap.

Teknisyenin hâlâ bir hain olduğunu düşünmüş bile olsa, ona bir bakıma güveniyordu.

Jed, «Yapılması gerekeni yap!», diye düşündü.

Kelimeleri söylemesi kolaydı, fakat anlamı neydi? Cevabı da kolaydı. Gemiyi Pleiri'lerden al.

Yapılacak tek şey, gemiyi ele geçirmekti. Bir an için geminin alınması çok basit görünüyordu zor olmayacaktı. Bir Pleiri'yi alt etmişti. Diğerlerini de haklayabilirdi. Aynı zamanda, elinde onların bir silâhı vardı. Yumrukları ve silâhla gemiyi ele geçirmek kolay olacaktı.

Delice düşünceleri bir saniye sürdü. Sonra işin güçlüğünü ve tehlikeyi hatırladı. Geminin alınması kolay olsun veya olmasın, gemiyi ele geçirmeliydi.

Dr. Gregory'ye:

— Masaya uzanın, dedi. Eğer birisi bakarsa, yerinizden kımıldamayın. Beyin yıkama işleminden ötürü hâlâ baygın olduğunuzu düşünsünler.

Dünyanın en bilgili adamı, kendisinden çok daha aşağılarda olan bir teknisyenden emir alacak kadar kötü durumdaydı.

— Pekâlâ, dedi. Yerimden kımıldamam.

Jed, arkadaşlarının bulunduğu kabinin ara kapısına doğru yürüdü.

Gregory:

— İyi şanslar , diye fısıldadı.

Jed, dünyadaki bütün şanslara sahip olması gerekeceğini düşündü.

Ara kapıyı açıp arkadaşlarının bulunduğu kabine kaydı... ve kulağının arkasına yediği darbeyle yere yıkıldı. Düşerken de kendisine kimin vurduğunu gördü. Rex Carson, kapının yanında durmuş ilk gelene vurmak için hazırlanmıştı.

Jed:

— Dur! Hata yapıyorsun, demeye çalıştı.

Fakat sözleri ağzından inilti halinde döküldü ve anlaşılmadı.

Bir adamın haykırdığını duydu.

— Gebert onu!

Hayal meyal Konar'ın haykırdığını fark etti. Cardon'un yanında duran Konar, yumruklarını sıkmış zangır zangır titriyordu.

— Pis haini öldür!

Konar'ın ayağı kalktı. Jed, tekmenin tadını bir kere daha tattı. Genç teknisyen kıvrılarak Konar'ın tekmesinden kaçmaya çalıştı. Carson'un yumruğu başını sersemletmişti. Motor sinirleri beyninden aldığı emirleri yerine getirmiyordu. Ayağa kalkmak istedi, fakat bacakları tutmadı. Hata yaptıklarını haykırmak istedi. Fakat kelimeler ağzından sadece inilti halinde çıktı.

Thal'dan aldığı silâhı elinden bırakmamıştı. Parmakları arasında sıkı sıkıya tuttuğu silâhı doğrultamıyordu.

Bu arada Konar'ın tekmelerinden de kurtulamıyordu. Konar birden yana doğru itildi. Gail Tempe, yerdeki adamla Konar'ın arasına girdi.

Gail, Konar'ın yanında bebek gibi kalıyordu. Konar, genç kadını bir tokatta kenara atabilirdi, fakat, genç kadının ufak tefek olmasına rağmen, öfkesi büyüktü.

— Pis köpekler!

Konar:

— Fakat bir hain, dedi.

Genç kadın:

— Sen de pis bir köpeksin! dedi.

Carson:

— Bizi sattı, dedi. Bizi nasılsa büyüledi ve bu gemiye kadar sürükledi. En iyi arkadaşımın böyle hain olmasına içerliyorum.

Genç kadın konuştuğu zaman kabinde sanki şimşekler çaktı.

— Böyle davranması için zorlanmış olabileceğini hiç düşünmediniz mi?

Carson tereddüt etti.

— Hayır, ama...

Gail'in söylediği bu söz kendisi için tamamen yeniydi ve kabul etmeye hazırdı.

Gail Tempe, ellerini kalçalarının üzerine koymuş, başını geriye atmış, onlara meydan okuyormuş gibi duruyordu.

— Gerçekten de böyle bir şey olabileceğini düşünmediniz. İkiniz de bilinçli düşüncelerden yoksunsunuz!

Jed, Konar'ın genç kadını neden bir tokatla kenara savurmadığını merakla düşündü, sonra adamın şaşırmış olduğuna karar verdi.

Zorlukla doğruldu, sırtını duvara dayadı.

— Teşekkür ederim, Stormy.

Jed'in konuşması Gail'in öfkesini silip süpürmüştü. Dönüp Jed'e baktığı zaman küçücük bir kızı andırıyordu.

— Jed! Jed! Bir şeyin yok ya?

Jed, gülümsemeğe çalıştı. Carson'un yumruğuyla çenesinin dağılmış olup olmadığını düşündü.

— Bir şeyim yok, Stormy.

Gail kuşkuyla baktı.

Jed, Konar'a

— Yerinden kımıldama! dedi.

Elindeki silâhı ileri doğru uzattı. Silâhı gören Konar'ın göz bebekleri iğne topuzu kadar küçüldü. Durduğu yerde donmuş gibi kaldı.

Rex Carson, suçlayan bir ifadeyle:

— Neden bize bunu yaptın, Jed? diye sordu.

— Çünkü elimden başka türlü hareket etmek gelmezdi.

Altın sarısı gemi ilk defa göründüğü zaman olanları anlatmaya çalıştı. Söylediklerini anlayan sadece robot X - 81 oluyordu. Fakat robotun elektronik beynindeki etkinin nasıl olabileceğini kestirmek güçtü. Belki de kelimelerin, piponun kırılan sapı kadar etkisi yoktu.

X - 81, gözlerini dikmiş Jed'e bakıyordu.

Carson'un gözleri ışıldadı.

— Pekâlâ, Jed. Sana inanmak istiyorum. Fakat şimdi ne yapacağız?

Genç teknisyen:

— Gemiyi ele geçireceğiz, dedi.

Bitişik kabindeki hoparlörden bir ses duyuldu.

— Thal! Thal! Derhal kabinime gel!

Jed aceleyle:

— Hemen orada olacağız, dedi.

— Seninle konuşmadım. Neden sen cevap veriyorsun?

— Thal meşgul. Cevap vermemi söyledi. Tabiî, emriniz olursa, yanımda başka bir dünyalıyı da getirmemi istedi.

— Başka bir dünyalı mı? Neden?

— Bu adamı incelemenizi istiyor. Garip bir tavrı var. Yüksek anlayışınızla, bu adamdaki garipliğin ne olduğuna karar verebileceğinizi söyledi.

Hoparlör bir saniye kadar sustu. Jed, nefesini tutarak bekledi.

Hoparlördeki ses tekrar duyuldu.

— Pekâlâ.

Jed, derin bir nefes aldı. Hoparlör düğmesinin kapandığını belirten çıtırtı işitildi.

Carson sordu:

— Kimdi bu?

— Geminin kaptanı, Var. Benimle gel.

İri yarı makinist anlamaz göründü.

— Ha?

— Silâhın var mı?

Carson yumruklarını sıktı.

— Genellikle silâh olarak bunları kullanırım.

— Şu halde beraber gel. Kaptan bu yumrukları görmek istiyor.

Carson'un yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.

— Memnuniyetle.

Bitişik kabindeki Dr. Gregory, gözlerini aralıyarak onlara baktı. Dudakları kıpırdadı.

— İyi şaslar, diye fısıldadı.

Madenî panonun alt tarafında, sucuk gibi bağlanmış olan Thal'ın bulunduğu yerdeki örtü parçası biraz kaba-

rıklık yapıyordu. Jed, bir saniye kadar durarak örtüyü düzeltip Thal'ı iyice sakladı.

Rex Carson, aptal aptal Jed'e baktı.

— Yani, onlardan birini halen temize havale mi ettin?

— Evet.

— Yahu, neden söylemedin? Senin samimiyetine inanmam için bu yeterdi.

— Bana fırsat vermedin ki.

— Kusura bakma. Fakat bir şeyi anlamanı istiyorum. Bundan sonraki benim.

Carson, sözünü tamamladıktan sonra iri yumruklarını sıkarak gösterdi.

Bitişik kabinin kapısı Jed'in abanmasiyle açıldı. Thal'dan aldığı silâhı sağ avucunun içinde saklayarak kenara çekildi. Arkasından gelen Carson'un soluklarını ensesinde hissediyordu.

Kaptan başını kaldırıp Jed'e baktı.

Var'ın yüzü Thal'ın yüzünün benzeriydi. Jed, Pleiri' lerin, bir tabaktaki bezelya taneleri gibi birbirlerine benzediklerini düşündü. Var'ın da kafatası yapılışı, gözlerinin iriliği, sakinliği ve otoriter tavırları tıpkı Thal'a benziyordu.

Var, hem masa hem de kontrol tablosunu andıran bir kürsünün arkasında oturuyordu. Biraz ilerisindeki boşlukta bir kişilik hamak görünüyordu.

Var :

— Gir, dedi.

Sonra bakışları Carson'un üzerinde durdu.

— Thal'ın kontrol etmemi söylediği yaratık bu mu?

Jed:

— Evet, dedi.

Ridgeway, kaptanın oturduğu kürsünün yanında oturuyordu.

Jed'le Carson'un kabine girişleri üzerine bakışlarını Jed'den kaçırdı. Yaşlı makinist, sanki bu kadar yıldır casusluk yaptığı bu insanlardan utanmış gibi görünüyordu. Jed, iki yaratığı yanyana görünce, Ridgeway'in de çıkıntılı kafasını, iri gözlerini ve sükunetini Pleiri'lere benzetti.

Fakat Ridgeway'in değişik bir ifadesi vardı. Var'ın yüzündeki otoriter ifade, Ridgeway'in yüzünde yoktu. Tamamen tersine, Pop Ridgeway'in yüzünde insancıl bir ifade vardı.

Jed'in Thal'dan aldığı silâhı tutan eli terlemişti. İçinde büyük bir zafer havası esiyordu. Silâhını doğrultup tetiği çekmesi yeterli olacaktı ve ... Işının çarpması ile kaptanın cızırdayarak yanıp yanmayacağını merakla düşündü. Muhtemelen kaptan buhar haline gelecekti.

Silâhı tutan elini kaldırdı, fakat aklına gelen bir düşünceyle durdu. Silâhı, Var'ın üzerinde kullandıktan sonra Ridgeway'e de çevirecek miydi? Bir casus, bir hain olmasından ötürü değil, kontrollarla aralarında durduğu için, onu da öldürmeli miydi? Kuşku içinde bocaladı. Yaşlı makiniste karşı içinde derin bir saygı hissi vardı. Zorunlu olmadığı takdirde, Pop'ı vurmak istemiyordu.

Var, ilk defa gülümsedi. Kaptanın gülüşünde alaycı bir ifade vardı.

Jed, elindeki silâhla bir tebessümü nasıl silebileceğini düşündü. Eli hareketsiz kaldı.

«Gerçekten de kaptanı öldürmek istiyor muyum?», diye düşündü.

Bu düşünce, normal olarak kendi düşüncesi olmalıydı. Şaşkınlık ve büyüyen kuşkuyla tereddüt etti. Sanki, iki Jed Ambro varmış gibi hissediyordu. Jed'in biri, sırıtık suratlı kaptanı öldürmek, diğeri öldürmemek istiyordu. İki Jed Ambro arasındaki uyuşmazlık büyüdükçe bütün vücudundan tek boşandığını hissetti. Arkasında

duran Carson'un yine soluduğunu duydu. Sanki Jed'in içindeki uyuşmazlığı hissetmiş gibi, yaşlı makinistin yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Bu ifade göründüğü gibi hemen kayboldu.

Jed, yine elini kaldırmak istedi, fakat elinin kımıldamadığını fark etti.

Var'ın yüzündeki alaylı ifade gittikçe genişledi.

— Neden vurmuyorsun?

— Ha? Ne? Ben...

Var kışkırttı.

— Hadi, ne bekliyorsun!

— Fakat...

— Beni yok etmek için her türlü sebep var. Senin baş düşmanınım. Eğer gerekirse, seni hiç tereddüt etmeden ortadan kaldırırdım.

Jed, kolunu kaldırmak için çabaladı. Silâhını doğrultabilse, adamın yüzündeki alaylı ifadeyi hemen silecekti. Bütün gayreti boşunaydı, kolunu kaldıramıyordu. Jed'in çabasını gören kaptanın yüzündeki alaycı ifade genişledi.

Jed, beyninde müthiş bir baskı hissetti. Beyni, sanki demir bir pençenin eline geçmişti. Kaptanın beyin kontrolunu yaptığını çok iyi anlıyordu.

Kolunu kaldırmaya çalıştı. Ne kadar çalışırsa çalışsın yerinden kımıldamıyordu.

Var :

— Daha fazla gayret et, dedi.

Kapana kısılmış fareyle oynayan bir kediye benziyordu. Ayrıca, farenin kurtulma çabasını gördükçe zevkleniyordu. Thahl'ın içindeki sadist hisler Var'da da mevcuttu.

Kaptan :

— Beni vur, dedi. Thal'dan aldığın silâhı üzerime boşalt. Benim cayır cayır yanışımı seyret.

Jed'in gözlerinin önünde siyah benekcikler uçuyordu.

Vücudundan soğuk bir ter boşandı.

— Ya ... pamam, diye fısıldadı.

— Şu halde, Thal'dan aldığın silâhı masanın üstüne bırak.

Jed'in adeleleri hemen karşılık verdi. İleri doğru yürüdü, kolunu kaldırdı ve elindeki silâhı Var'ın oturduğu kürsünün üstüne bıraktı. Sonra bir adım geri çekildi. Var, silâhı aldı.

Sanki yapılmış bir gizli şaka hoşuna gitmiş gibi güldü.

— Ah, bu silâhı Thal'a geri verdiğim zaman hoşuna gitmiyecek.Fakat bir ders alması gerekiyordu. Bunun için de, onu yenmeni ve bu silâhı ondan almanı istemiştim.

Jed, fısıldadı.

— Bunu siz mi yaptırdınız?

— Tabiî. Thal beni aldatmaya kalktı. Pleir'in haberleşme şefi Deldek'le bağıntı kurmuş olduğuna beni inandırmak istedi. Aslında, Pluto'daki canavarla bağıntı kurmuş paniğe kapılmıştı. Ona bir ders vermek için, kendisinden düşük seviyedeki bir yaratık tarafından dövülmesine imkân verdim.

Var, öfkeyle devam etti.

Eğer onu öldürmüşsen, kendisinden yüksek bir satranç oyuncusunu aldatmanın cezasını çekmiş olacak,

Thal'ın başına gelmiş olanlar kaptanı ilgilendirmiyordu. Elindeki silâhı kürsünün üstüne bıraktı.

Pop Ridgeway, ilgi ifade eden sesle:

— Ah, dedi. Yeni bir model. Ben uzaklardayken Pleiri'de oldukça büyük ilerlemeler kaydedilmiş. Bu yeni silâhı hiç görmemiştim. Şuna bir göz atabilir miyim?

İzin beklemeden uzandı ve küçük silahı aldı.

Bir saniye sonra silâhın namlusunu kaptanın yüzüne çevirdi.

— Bir adeleni dahi oynatır, iznim olmadan düşünürsen kafanı omuzlarından ayırırım.

Yaşlı makinistin sesi sert ve ciddîydi. Sesinin tonundan söylediğini yapabileceği anlaşılıyordu.

Var, kımıldamadı. Durduğu yerde sanki donmuştu. Gözleri silâhın namlusuna dikilmişti. Gözlerini Pop Ridgeway'in yüzüne kaldırmaya bile cesaret edememişti. Var, son derece şaşırmakla beraber kendi kendisini kontrolu öylesine güçlüydü ki yerinden dahi kımıldamıyordu. Fakat, göz bebeklerinde aleve benzer parıltılar dolaşmaya başladı.

Yaşlı makinist:

— Thicon'u benim üzerimde kullanmaya kalkma, de-

Alevler gittikçe kuvvetlendi.

di.

Yaşlı makinist dolgun ve otoriter bir sesle:

— Dokuz buutlu bir oyuncuyum, dedi.

Kaptanın gözlerindeki alev birden kayboldu. Var, ilk defa kımıldadı. Sanki, birden ufalmış gibi büzüldü.

Ridgeway:

— Thicon kanalıyla düşünce enerjisini benim üzerimde denemeye kalkarsan, bu enerjinin yine sana döneceğini anlayacaksın, dedi.

Var, kül rengini almış dudaklarının arasından fısıldadı.

— Bi ... liyorum. Dokuz buutlu oyuncu olduğunu bilmiyordum, Büyük Usta.

Ridgeway sert sesle:

— Aksi takdirde bu güneş sisteminde bunca yıldır nasıl yaşayabilirdim?, diye sordu.

— Bilmiyorum. Ben de bunu merak ederdim.

Ridgeway, başıyla Jed'i işaret etti.

— Onu Thicon'dan ayır.

— Fakat tehlikelidir. Pluto'da bir canavar var. Bu insanın Pluto'daki canavar olması ihtimali var.

— Söylediğimi yap.

— P... Peki, Büyük Usta.

Jed, kontrolun beyninden kalktığını hissetti. Bildiği kadarıyla, Var, baskıyı kaldırmak için hiç bir harekette bulunmamıştı. Demek ki, beyin kontrolu tamamen düşünce seviyesinde yapılabiliyordu. Her Pleiri, dış bir etki olmadan bu kontrolu kurabilirdi. Sadece düşünmesi, frekansı arttırıp düşürmek için yeterli oluyordu. Derin bir nefes alan genç teknisyen yine kendi hareketlerine sahip olduğunu anladı.

Ridgeway'le Var'ı seyretmeye başladı. İki yaratığın aynı ırktan olmalarına rağmen, birbirlerinden hoşlanmadıkları açıkça belliydi.

— Fakat... fakat...

Var, konuşmaya çalıştığı her an kendi kelimeleri içinde boğuluyordu. Bu arada gözlerini silâhın namlusundan bir milim bile ayırmamıştı.

— ... fakat... fakat siz de Pleiri'siniz.

Var'ın ses tonuna bakılacak olursa, Ridgeway'in çok büyük bir yasağı çiğnemiş olduğu anlaşılıyordu.

Ridgeway:

— Ben, senden farklıyım, dedi.

— Şey...

— Ben, Pleiri değilim...

— Ne?

— Artık Pleiri değilim. Bu güneş sistemine geldiğim zaman, Pleiri olduğum kuşkusuzdu. Ben de her Pleiri gibi gururluydum. Ama artık Pleiri değilim. Onları terk ettim. Onların ırkından çıktım. Pleir vatandaşlığını istemiyor ve vatandaşlarımı inkâr ediyorum.

Kaptanın yüzü değişik ifadelerle karmakarışıktı, ama

inanmazlık ifadesi hepsinden kuvvetliydi. Duyduklarına inanmak istemiyormuş, böyle bir şey olamazmış gibi bakıyordu.

— İmkânsız, yapamazsınız! diye itiraz etti.

— Yaptım bile.

Var, sanki itiraz etmek istermiş gibi elini kaldırdı. Sonra, itirazının işe yaramayacağını anlayarak vazgeçti. Fakat elini tekrar indirdiği zaman, kürsünün üstünde bulunan bir sıra düğmeye çok yakın koymuştu.

Var, eline bakmadan:

—Fakat neden? diye sordu.

— Sebepler var.

— Fakat Pleir'de büyük başarınızdan ötürü ödül alacaksınız. Bu dünyada işiniz bittiğine göre Pleir'de bir kahraman olarak dönüyorsunuz.

Elini tekrar kaldırdı, bu sefer düğmelerin daha yakınına koydu.

Ridgeway:

— Pleir'de bir kahraman olmak istemiyorum, dedi. Yeryüzünde, insan bir makinist olmak istiyorum.

— Bir ne? Pardon, Büyük Usta, fakat bu terimi bilmiyorum.

— Bir makinist, elleriyle çalışan bir insan.

Var'ın yüzüne tiksintili bir ifade geldi.

— Elleriyle çalışan biri mi? Çıldırmış olmalısınız. Özür dilerim ,Büyük Usta. Düşünmeden konuştum.

— Tamamen aksine, bütün hayatım boyunca ilk defa akıllıca davranıyorum. Ellerimle çalıştığım zaman aldığım zevki, Pleir'de sadece düşünerek oyun oynamaktan aldığım zevkle karşılaştırdığım zaman ellerimin çalışması daha ağır basıyor. İnsanın her iki yeteneğe de sahip olması gerekiyor, Var. Her iki zevki de almalısın ki ne demek istediğimi anlayabilesin. Çok buutlu oyun

oynayabildiğin gibi ellerinle de çalışmasını öğrenmelisin. Bu hayatî önem taşıyan unsuru ancak Dünya'da öğrenebildim.

Ridgeway'in sesine yalvaran bir ifade gelmişti. Sanki Pleiri'nin kendisi anlamasını rica ediyordu. Var'ın eli bir kere daha kımıldadı ve düğme dizisine biraz daha yaklaştı.

Yaşlı makinist konuşmasına devam etti.

— Daha önemli sayılabilecek başka bir şey de var. Bu insanlara karşı sevgi beslemesini öğrendim.

Var :

— Oh, dedi.

Karşısındaki Pleiri deli bile olsa, hâlâ tehlikeliydi. Silâhın namlusu kafasını gösterirken kaptan işi şansa bırakmamaya karar verdi.

— Bir pleiri olmaktan daha önemli olan nedir?

Ridgeway:

— İnsan olmak, dedi.

— Neden?

— Sadece kahramanlık! Her şeyden önce, kendi sistemleri içinde en ileri yaratıklar. Bu biçimsiz boşlukta, sistemlerindeki çekim gücüne karşı koymaları bile büyük bir başarı! Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmeyebilirler, ama bilmemeleri durumlarını değiştirmez. Öyle bir doğada yaşıyorlar ki, düşünceleri bile düzgün değil. Sonuç olarak, düşünceleri daima küçük daireler halinde dönenip duruyor.

Var, ağır ağır başını salladı. Sadece bu kısmını açıkça anlayabiliyordu. Canavarın düşünceleriyle karşılaşıp, ondan yakayı sıyırdıktan sonra kendi düşüncelerinin bile doğru bir hat üzerinde gitmediğine şahit olmuştu. Bu sistemde düşüncelere doğru bir yön vermek imkânsızdı.

— Evet, bu şartlar altında olan bir yaratık güç-

lüklerle karşılaşır. Fakat onların karşılaştıkları güçlükler, onları sevmemizi gerektirmez. Kendi durumlarının güç olması, yine kendi şansları değil mi?

Ridgeway:

— Uzay uçuşunu nasıl başardılar biliyorum, dedi.

Var, acıyla:

— Belki yardım görmüşlerdir, dedi.

— Yardım mı? Kimden?

— Sizden.

Ridgeway son derece şaşırmıştı.

— Hayır, hayır. Onlara yardım ettiğimi söyleyerek yüksek yetenekte olmadıklarını ispatlayamazsın. Onlara birçok ipuçları verdiğim doğrudur. Hatta, elektronik beyin maddesini yapmalarında da yardımcı oldum. Fakat onlara sadece, zamanla kendi kendilerine bulacakları ipuçları verdim o kadar. Bütün güçlükleri yine kendileri çözümlediler. Kimseden yardım almadan geceli gündüzlü çalışmalarıyla başarıya ulaştılar.

Jed, konuşmaları dinlerken kalbinin ağzına geldiğini hissetti. Redgeway'in bir Pleir casusu olduğunu öğrendiği zaman geçirdiği sarsıntı büyük olmuştu, ama, Dünya'lı bilginlerin yabancı yıldızlardan gelme bir yaratıktan yardım gördüklerini duyunca sarsıntısı daha da büyük oldu. Buluşları tamamen kendilerine ait değildi. Birçok ipuçlarıyla doğru yöne gönderilmişlerdi. Bu Pleiri'nin nasıl sabırla çalıştığını, yapılan buluşlardan kendisine hisse çıkarmadan bir kenarda kaldığını, daima içine kapanık yaşamak zorunda bulunduğunu düşündükçe hayreti büsbütün artıyordu.

Var'ın yüzünde acıma ifadesi vardı. Eli, kürsünün üstündeki düğme dizisinden ancak birkaç santim uzakta duruyordu.

Jed, omuzunun üzerinden Carson'u gördü. İri makinistin yumrukları hâlâ sıkıydı. Jed, ilk defa iri makinistin sağ elinde saklı olan sustalı bıçağını açmış olduğunu gördü.

Ridgeway:

— İşte, insanların arasına karışmak istememin nedeni de bu, dedi.

Var, omuz silkti. Bu deli Pleiri'nin düşündüklerinin ne önemi vardı? Eli düğmelere çok yakındı. Düğmelerden birine dokunacak olsa, çevresini görünmez, radyasyona karşı dayanıklı bir perde saracaktı. Bu perde, Ridgeway'in elindeki silâhın etkisiz olmasını sağlayacaktı.

Kaptan elini kaldırdı.

Vomp!

Var, eline baktı. Eli, plastik kürsünün üstüne çakılmıştı. Carson'un sustalı bıçağının sapı, elinin tersinden görünüyordu. Ağız kısmı, Var'ın elinin üstünden girmiş, plastik masaya saplanmıştı.

Jed Ambro omuzunun üstünden baktı. Carson'un elini indirmek üzere olduğunu gördü.

Carson'un yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ve kayboldu.

— Belki şu yakışıklı oyunları satrançta onlarla başa çıkamayız, ama iş kavgaya döküldü mü, onların en iyisinden daha iyiyiz, dedi. Ancak bıçağı gırtlağına atmalıydım. Öyle de yapacaktım, ama elinin hareketini durdurmanın daha önemli olduğunu düşündüm.

Ridgeway:

— Hayatî bir önemi vardı, dedi. Kürsünün üstündeki şalteri görmemiştim.

Var'ın sol eli kürsünün üstündeki düğme dizisine git-

ti. Jed, iri makinistin harekete geçtiğini hissetti, fakat kendisi daha yakındı, şimşek hızıyla atıldı ve sol yumruğunu kaptanın çenesine indirdi.

Var, geriye doğru kaydı. Sağ eli bıçakla beraber kürsüden kurtuldu. Kaptan düştüğü yerde hareketsiz kaldı.

Pop Ridgeway:

— İyi bir yumruk, dedi. Siz insanlara bazı haklar tanımamız gerekiyor. İş kavgaya gelince çok başarılısınız. Yani, biz insanlar demek istedim. Biz...

Bitişik odadan gelen çığlık sesiyle sustu.

Jed:

— Gail, dedi. Rex, sen ve Pop burada kalın ve kaptanla meşgul olun. Onu sıkıca bağlayın. Eğer, beceremezseniz elinizdeki silâhı kullanmakta tereddüt etmeyin.

Ridgeway:

— Yakalanmamış tek Pleiri bile bırakamayız, dedi. Bir Pleiri, bu geminin silâhlarıyla hepimizden üstündür. Hatta, bir Pleiri, sadece Thicon'la içimizden birini kontrolu altına alıp hepimizi imha edebilir.

— Bu gemide kaç kişi var?

— Böyle bir yolculuk için, bu büyüklükteki bir gemide normal olarak üç tayfa vardır.

— Şu halde ikisini enseledik. Üçüncüsü nerede olabilir?

— Bilmiyorum.

Bitişik kabineden gelen çığlık tekrarlandı.

Jed:

— Belki de üçüncü Pleiri burada olanları fark etti ve işe karıştı, dedi. Benimle gel, Pop. Kaptanı Carson'a bırakacağız. Silâhı da yanına al, ihtiyacımız olabilir.

Jed, bitişik kabinin kapısını açtı. Gail Tempe, kabindeydi! tekme, yumruk, sille tokat birisiyle boğuşuyordu.

Jed, «Üçüncü Pleiri!», diye düşündü ve onlara doğru atıldı.

Jed, genç kadının boğuştuğu adamın üçüncü Pleiri olmadığını gördü. Gail Tempe, Konar'la boğuşuyordu.. Konar, Jed'in kabine geldiğini görünce Gail'i itip kendisinden uzaklaştırdı, Dr. Gregory'in yatmakta olduğu masayı dolaştı ve masanın arkasındaki kapıdan çıktı.

Gail Tempe soluk soluğa kalmıştı.

— Hayır, Jed,dedi. Bir şeyim yok. Sadece birkaç sıyrık ve ezik, o kadar.

— Ne oldu?

— Senin bayıltıp panonun altına sakladığın Pleiri'yi serbest bırakmaya çalıştığını gördüm.

— Ne?

Gail, başıyla masanın altını işaret etti. Thal'ı bağlayan kayışlar açıkça görünüyordu, ama Thal meydanda yoktu.

Teknisyen fısıldadı.

— Konar, Pleiri ile birleşti mi?

Gail başıyla evetledi.

Ridgeway:

— Şimdi bir yerine iki Pleiri ile uğraşmamız gerekiyor, dedi. Aynı zamanda, dövüşmek zorunda olduklarını da biliyorlar.

İlk defa olarak yaşlı makinist umutsuz gibi göründü.

— Yolun sonuna geldiğimizi sanıyorum, diye ekledi.

Diğer insanlar da Gail'in bulunduğu kabine geldiler. Dr. Gregory, yerinden doğrulmuş oturmaya çalışıyordu. Robot X-81, kabine girdi. X-81, sadık bir köpek insanların peşinden gidiyor ve onların hareketlerini izliyordu.

Jed'in bakışları Robot X - 'in üzerinde durdu. Aklına bir fikir geldi. Bu fikirle beraber ümit ışıkları da be-

lirmişti. Sonra, yüzünü buruşturarak düşündüğünün saçma olduğunu zannetti.

— Gal'ba aklımı kaçırdım, dedi. Çok saçma bir fikir!

Ridgeway sordu:

— Saçma olan nedir?

— Aklıma gelen fikir.

— Söyle. Eğer hayatta kalmak istiyorsak, yeni bir şeyler düşünmeliyiz. Aksi takdirde, hepimizin sonu gel miş demektir.

Jed, konuşmak üzere ağzını açtığı zaman, düşünceleriyle beraber ümidi de dudaklarından dökülüyordu.

14.

Thal, Ef'in uyuduğu odaya daldığı zaman öfkeden kuduruyordu. Ef, küçük tecrübe gemisini havaya uçurduktan sonra görevinden ayrılmıştı. Yardımına ihtiyaçları olmayacağını biliyordu.

Thal, Ef'in yatmakte olduğu yatağı ters çevirdi.

Ef, müthiş bir öfkeyle ayağa fırladı.

— Ne hakla beni uyandırıyorsun? Görevde olmadığımı biliyorsun. Uyku saatimde beni rahatsız edemeyeceğini de biliyorsun. Kuralları unutmuş olduğunu söyleyemezsin.

— Acil durumlarda dinlenme olmadığı da kurallarda yazılıdır.

Bu söz durumu değiştirmişti.

— Acil durum mu? Nasıl bir durum? Var, insanların gemiye alınmasından ve gemilerinin havaya uçurulmasından sonra görevden çekilebileceğimi söylemişti. Gemiyi kendi elimle havaya uçurdum. Sakın bana...

— İnsanlar isyan etti..

Ef, arkadaşı sanki aklını oynatmış gibi Thal'a baktı.

— Demek insanlar isyan etti, ha? İsyan ettilerse ne olur? İki Peiri, bin insanı kontrol edebilir.

Ef, tehlikede oldukları düşüncesini kafasından silip attı. Eğer iş kötüye gidecek olursa... En iyisi hiç sözünü bile etmemeliydi. Hatta, düşünmesi bile saçmaydı.

Thal :

— Doğru, dedi. İki Pleiri, bin insanı kontrol edebilir. İki Pleiri, yalnız sen ve ben.

— Ha? Var'a ne oldu?

— Yakaladılar.

— Tella! Ama nasıl olur? Yedi buutlu bir oyuncuydu.!

Thal, aslında kaptana ne olduğunu bilmediğini söyledi.

— Fakat bana ne olduğunu biliyorum. İnsanlardan biri elinde sakladığı bir sopayla bana vurdu.

— Eğer insanlardan biri yardımıma gelmemiş olsaydı, hâlâ masanın altında bağlı yatıyor olacaktım.

Peşinden gelmiş olan Konar'ı işaret etti.

Konar, hem sırıtıyor hem de terliyordu. Sırıtıyordu, çünkü,şimdiye kadar peşinden koştuğu fırsatı yakalamıştı. Araştırmaları, Pleiri'lerin varlığını ortaya koymuştu. Onların hiç bir insanda bulunmayan güçleri ve yetenekleri olduğunu öğrenmişti. Ayrıca insanların Uzay Denizi'ne açılmak için gizlice gemi yaptıklarını da öğrenmişti. Önündeki problem, Pleiri'ler ile nasıl bağıntı kurması gerektiği üzerineydi. Pluto üzerinde kurulacak üssü haber aldığı zaman bu fırsat çıkmıştı. Eğer gemilerin terrübeleri olumlu sonuç verecek olursa, bu gemilerden birini alıp Pleir'e gitmeye karar vermişti. Oraya gidebildiği takdirde ölümsüz bir insan olabilirdi.

Her ne kadar kurduğu plan istediği gibi yürümemişse de, Pleiri'lerin gemisindeydi ve iki Pleiri'yi ölümden

kurtarmıştı. Konar hayatlarını kurtarmış olduğu Pleiri'lerden yararlanmayı tasarlıyordu.

Ef, karşısında duran insana baktı ve ondan hoşlanmadı. Burun deliklerini oynatarak, pis bir koku almış olduğunu belirtmek istedi. Bakışları birden sertleşti. Konar, telâşlandı. Pleiri'nin yüzündeki ifade hoşuna gitmemişti.

Ef, bakışlarını Thal'a çevirdi ve Konar'ı tamamen unutmuş göründü. Mamafih, insanı unutmamıştı. Yalnız, Konar problemini çözümlemiş ve ilerde kullanmak üzere geriye atmıştı.

Konar ne olduğunu hissetti. Ef'in ulaştığı çözümün ne olduğunu merak etti. Yine şakır şakır terlemeye başladı.

Ef:

— Bu insanlar nerede? diye sordu.

Thal, arkasını işaret etti.

— Kontrol odasında veya geminin bir yerinde.

— Kapılar kapalı mı?

— Tabiî. Kapıları açık bırakacak kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?

— Hayır, böyle bir şey düşünmedim.

İnsanlarla kendi arasındaki kapının kapalı olması içini rahatlatıyordu.

— Bize ulaşamazlar. Bu iyi. Fakat biz de onlara ulaşamayız. Bu da kötü.

Durumun ne kadar kötü olduğundan emin değildi. İnsanlara ulaştıkları takdirde durum çok daha kötü olabilirdi.

— Fakat kontrol odasındalar, değil mi?

Thal, terslendi.

— Söylemiştim.

— Şu halde ana Thicon ellerinde!

Ef'in gözlerine şaşkın bir bakış geldi.

— Ya Thicon'u bize karşı kullanırlarsa?

Şaşkınlığı büsbütün arttı.

— Onları kontrol odasında bırakmamalıydın!

Thal, öfkeyle:

— Tella, nasıl engel olabilirdim? dedi. Canlı olarak kaçtığıma dua etmeliyim. Nasılsa Thicon'un nasıl kullanılacağını bilmiyorlar.

Bu düşünce ile sevinmişti, ama sevinci uzun sürmedi.

— Hayır, kullanabilirler! Thicon'un nasıl kullanacağını biliyorlar! Casusumuz bizim aleyhimize döndü. Bu insan...

Konar'ı işaret etti.

— ... casusumuzun diğerleri ile birlik olduğunu görmüş.Casusun Thicon'dan haberi var ve nasıl kullanacağını biliyor.

Ef:

— Ne yapacağız? diye sordu.

Soruyu sorarken muhtemel bir çözüm yolu düşündü. Fakat bu çözüm yolu, Thicon'un kendi üzerinde kullanılması kadar korkutucuydu.

Thal :

— Ne yapacağımı bilseydim, hemen yapardım, dedi. Mamafih, sen bir şeyler düşündün.

Ef, aceleyle inkâr etti.

— Hayır.

— Bana yalan söyleme. Bir çözüm yolu düşündün. Yüzünden okuyabiliyorum.

Ef, haklı olarak itiraz etti.

— Bu gemide düşünmek zorululuğunda değilim. Ben sadece dört buutlu bir oyucuyum.

Thal :

— Dört buutlu bir oyuncu bile ekseriya düşünür ve çözüm yolu bulur ,dedi. Nasıl bir çözüm yolu buldun? Bu bir emirdir.

— Şef...

Ef, topuklarının üzerinde döndü ve depo odasına gitti. Thal, onun büyük bir kutu çıkardığını gördü.

— Oh! Üzerinde çalıştığın ve büyük bir gizlilikle sakladığın keşif!

Thal, ilgisini kaybediyor ve kızmaya başlıyordu.

— Ben de üzerinde çalışabilecek bir çözüm yolu bulduğunu sanmıştım.

Ef:

— Belki bunun üzerinde çalışılabilir, dedi.

Ef, bu sandığın içindekiler üzerinde çalışmadığı zamanlar, sandığı daima kilit altında tutardı. Arkadaşlarının sandığın içine göz atmalarına hiç bir zaman izin vermezdi.Var ve Thal, bu barbar sistemdeki nöbetleri süresinde, onun bir eğlence olarak kabul ettiği çalışmalarına ses çıkarmazlardı.

Ef, sandığı açtığı zaman, Thal çok küçük ve karışık yapılı bir alet gördü.

— Hımmm! Görünüşüne göre bu alet...

Sonra fikrini değiştirdi.

— Hayır. Mümkün olamaz. Dört buutlu bir oyuncu böyle bir keşif yapamaz. Ayrıca, yasaktır. Kurul, buna teşebbüs eden birinin başını koparır. Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?

— Kork ... korkuyorum. Ayrıca keşfim hakkındaki sırrı saklayacağını söylemiştin.

Thal, birden patladı.

— Şu halde, yüksek buutlu mekanik veya elektronik bir satranç oyucusu!

Birden kendisinin de Ef kadar korktuğunu fark etti.

— Böyle bir âletin varlığını bilmekle ben de kafamı kaybedebilirim!

Pleir üzerindeki kanunlar çok kesin ve şiddetliydi.

Tüm nüfus, erkoklerin satranç oynama yeteneğine göre değerlendirilirdi. Yiyecekten kadına kadar her şey, ikametgâh, uşak ve arzu edilen her şey, büyük oyunun sonucuna göre Kurul tarafından onaylanırdı. En yüksek derece dokuz buutlu oyuncülardaydı. Kurul, daha yüksek dereceleri yasaklamıştı. Dokuz buut, Kurulun seviyesiydi. Kurul, mekanik veya elektronik bir oyuncak yapmayı, hatta düşünmeyi bile yasaklamıştı. Böyle bir seviyede oynayabilen bir alet yapmayı başaran Pleir'e hakim olabilirdi.

Thal, önce sarardı, sonra rengi kül gibi oldu. Var'la beraber gemilerinde böyle bir şeyin yapılmasına izin verdikleri için başlarına neler gelebileceğini düşününce, yüzü yeşil - gri bir renk aldı. Ef'le beraber aynı gemide olmaları bile ölümlerine sebep olabilirdi.

Thal, aceleyle söz verdi.

— Böyle bir keşif yaptığını kimseye söylemeyeceğim.

Thal konuşurken, beyninin arka tarafında bir acı hissetti.

— Çabuk ol! dedi. Thicon'u çalıştırdılar bile!

Ef:

— Biliyorum, diye fısıldadı. Ben de beynimde bir acı hissettim.

Yüksek buutlu Thicon ilk frekansı gönderdiği zaman Ef'in yüzü gerildi.

— On buutlu oyuncumu mümkün olduğu kadar çabuk kuracağım, dedi. Asıl önemli olan, aletin hâlâ tecrübede oluşu. Bu bakımdan bunun... Ahhh... Bu defa biraz daha sert geldi!

Kontrol odasındaki Thicon'dan başka bir akım gelince yüzünü ekşitti. Beyni acıyla zonklamaya başlamıştı.

Çaresizlik içindeydi. Dört buutlu bir oyuncu bile, Thicon'un çalışlığını biliyorsa, ona bir müddet için karşı koyabilirdi. Fakat Thicon'a karşı koymak acılı oluyordu.

Acıyı durdurmak kolaydı. Yapılacak iş, Thicon'un frekanslarına uymaktı. Bu takdirde de Thicon'u çalıştıranın emri altına girmiş olurdu.

Ef'in parmakları aceleyle kutunun içinde dolaştı. Küçük aletleri birbirine monte etti ve ayarladı. Alet son derece ufaktı. Çünkü son derece yüksek frekansta parçaların çok küçük olması gerekiyordu. Alet çok önemsiz ve işe yaramaz görünüyordu. Fakat çalıştığı zaman, küçüklüğüne rağmen yapacağı iş büyük olacaktı.

Aletin kontrol edebileceği frekans önemsiz değildi. Yeteri kadar güçlüydüler ve asıl önemli olan doğru menzildeydiler, çünkü canlı varlığın beynini kontrol edeceklerdi. Eğer, operatörün amacı kontrol etmek değilse, yüksek frekansı alan beyin bir jelaten yığını haline gelirdi.

Ef, çok çabuk çalışması gerektiğini biliyordu. Thicn'dan gelen frekans akımlarına daha fazal karşı koyamayacağını hissediyordu. Bütün vücudundan ter boşanmaya başladı.

Thal :

— Çabuk ol! dedi.

— Mümkün olduğu kadar çabuk çalışıyorum.

— Mümkün olduğundan da çabuk çalış!

Ef:

— Kes sesini! diye haykırdı. Yapıyorum ... ah...

Kutunun içinden hafif çıt sesi duyuldu. Ef'in beynindeki acı derhal kayboldu.

Thal, sordu:

— Ne oldu?

— Çalıştırdım.

Thal, nefret taşan bir sesle:

— Öyleyse kullanmaya başla! dedi.

15.

Ana kabinde, Pop Ridgeway, Thicon'un konrollarıyla oynuyordu. Var'ın masasına oturmuştu. Kaptan, sucuk gibi sarılmış yerde yatıyordu. Carson, Gail Tempe ve diğerleri de kabindeydi. Carson, iri yumruklarını sıkıp gevşetiyordu. Dr. Gregory, halsiz bir tavırla bir koltukta oturuyordu. Rengi bembeyazdı ve yüzünden ter damlıyordu. Çenesini avuçlarının içine almıştı. Başını kaldırıp baktığı zaman gözlerinde bulanık bir ifade vardı.

İnsanların tamamen tersine, X-81 sakindi. Robot neler olduğunu anlamamış ve yapıcılarının tehlikede olduklarını kavrayamamış gibiydi. Belki X-81'in tehlike bilgisi yoktu, belki de aldırış etmiyordu. Mamafih, insanların en küçük hareketlerini bile gözden kaçırmaz görünüyordu. Arada sırada, görüş ışını yanıp sönüyordu.

Jed, arada bir robota göz atıyordu. Eğer yapılanların hepsi başarısızlıkla sonuçlanırsa, son çaresi X-81 olacaktı. Şimdilik elinden geldiği kadar Pop Ridgeway'e yardımcı olmaya çalışıyordu. Yardımının çok az faydası olacağını biliyordu. Sadece Pleiri ve büyük bir usta Thicon'u anlayabilir ve çalıştırabilirdi.

Thicon plastik bir toptan ibaretti. Plastiğin bazı

yerleri iki santim kalınlığı bulunuyordu. Topun içinde karmakarışık teller ve son derece küçük aletler vardı. Jed, görünüş bakımından plastik topun beyni andırdığını farketti. Bir pleiri beyni ile insan beyni arasında ne gibi ayrımlar bulunduğunu bilmiyordu. Çünkü, yıldızlar arası ırkların beyin yapıları hiç bir zaan birbirini tutmuyordu.

Ridgeway:

— Thicon'un ayarlanması ve kontrolu tamamen onu kullanan kimsenin beyni vasıtasıyla yapılır, dedi.

Plastik topun bir kısmı ışıldamaya başladı. Ridgeway'in yüz adeleleri gerildi.

— Böyle bir alet kullanmayalı yıllar oluyor. Modeli değiştirmişler ve muhtemelen benim zamanımdan beri birçok değişiklikler yapmışlar.

Yüzündeki gerginlik birden kayboldu. Gözleri kapanmaya başladı. Sanki kendi içine kapanmış kendi dünyasına gömülmüştü

Gözlerini tekrar açtı. Şimdi göz bebeklerinde minik parıltılar vardı.

— Onlara ulaşıyorum, ama etki henüz zayıf. Bir şey yapıyorlar, ama ne olduğunu söyleyemem.

Gözlerindeki parlaklık kayboldu..

— Acele etmem gerekiyor. Ah... bu sefer Ef'e dokundum. Bak nasıl buram buram terliyor!

Dinleyen ve seyreden teknisyenin gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Altın sarısı geminin görünmesinden beri içinde meydana gelen baskının ilk olarak kalktığını hissetti .Demek ki Pleiri'lerin hakkından gelebilecekler ve boşluktaki «Geçme Yasak» tabelasını ortadan kaldıracaklardı.

— Onları yakala, Pop diye fısıldadı.

— Yakalıyorum.

Yaşlı makinistin yüzünde sevinçli bir ifade vardı. Yüzü birden acıyla burkuldu. Keskin bir çığlık attı. Plastik topa sert bir tokat vurdu.

— Ef, kurtuldu. Daha yüksek buuta çıktı ve daha yüksek frekans kullanıyor, onu yakalayamıyorum! Sonumuz geldi, Jed!

Pop Ridgeway, sanki acı çekmesine sebep plastik topmuş gibi, ışıklı topu yakaladığı gibi fırlatıp attı. Plastik top, geminin metal duvarına çarparak dağıldı.

Ridgeway ayağa kalktı, sonra Var'ın masasına kapaklandı. Gözlerinin akı meydana çıktı ve ağzı köpürdü, hareketsiz kaldı.

Aynı anda Jed, beyninin kuvvetli akımla sarsıldığını hissetti.

Bu kuvvetli akım, Ef'in yüksek frekanslı makinesinden geliyordu, ama Jed'in bunu bilmesi mümkün olamazdı. Bütün bildiği, birçok iğnenin beynine saplanarak kendisine sonsuz bir acı vermesiydi.

On buutlu frekansın çarpmasıyla Jed, ömründe tatmadığı acıyı ilk defa tadıyordu. Bacaklarının tutmadığını fark etti. Yuvarlanırken, Gail ve Carson'un da sarsıldığını gördü. Onlarda kendisi gibi yuvarlandılar. Gail, yere yuvarlandıktan sonra sürünerek Jed'e doğru gelmek istedi. Bu halinde bile ondan bir yardım görebileceğini umuyordu. Dr. Gregory, oturduğu koltuktan yere kaydı, bir kere kıvrandı, sonra hareketsiz kaldı. Beyni yıkandıktan sonra, bütün hayat onun için zaten önemini kaybetmişti.

Jed, donuk bakışlı gözlerini kabinde gezdirdi. Bütün insanlar yerdeydi. Sonlarının gelmesi için dakikalar, belki saniyeler yeterli olacaktı.

Yalnız X - 81 etki altında kalmamıştı. Robot ne olduğunu anlamamış gibi yerdeki insanlara baktı. Aslında anlamıştı, ama ne yapacağına karar verememiş görünüyordu. Bir saniye kadar düşündü, sonra yürüdü.

Jed, X-81'in üzerine doğru eğildiğini fark etti. Robotun ifadesiz gözlerinde ilgi sezer gibi oldu.

— Efendim...

Jed, rokotun ne söylediğini anlamakta güçlük çekti. X - 81 şimdiye kadar «Efendi» kelimesini kullanmamış ve kendisine böyle hitap etmemişti.

— E ... evet.

— Efendim, neyiniz var?

— Ben...

Bir robota ne olduğunu nasıl anlatabilirdi, Beynindeki acıyı düşünerek, bunun ne olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi.?

Robot X - 81:

— Efendim neden yatıyor. İnsanların uyku saati değil ki, dedi.

Jed:

— Ölmek için yatıyoruz, X - 81, diye fısıldadı.

— Ölmek için mi? Efendim, bu ne demek?

— Uzay Denizinin hakimi olmak isteyen adamların başına gelen bir şey... Benimle uğraşma, X - 81. Beni rahat bırak. Çok acı ...çekiyorum.

— Acı ne demek?

— Ben...

Sorunun anlamı yok gibiydi. Acıyı tarif etmek için ne zamanı ne de arzusu vardı. Fakat robot kendisine «efendim» demişti. Bu kelimenin bir anlamı var mıydı? Jed, bunu bilmiyordu. Hiç bir şey bilmiyordu. Fakat bu

robot hakkında düşündüklerini hatırladı. Aynı zamanda, robottan nasıl yararlanmaya karar verdiğini de hatırladı.

— Onları yakala, X - 81, diye fısıldadı.

Robot, sanki kendisinden istenen bir şeyin ne olduğunu anlamamış gibi etrafına bakındı.

— Neyi yakalayacağım? Anlamadım. X - 81 yakalamanın ne demek olduğunu...

Şaşkınlıkla sustu.

Jed, son gücünü topladı.

— Thal ve Ef, diye fısıldadı. Onları yakala.

— Thal ve Ef?

— İki pleiri!

— Oh!

Nihayet Robot X - 81 anlamıştı Ayağa kalktı. Yine tereddütle durdu.

— Efendim, yakala ne demek?

Jed fısıldadı.

— İmha et. Onların imha et... tamamen.

Konuşurken son enerjisini de kullanmıştı. Karanlık her tarafını kapladı. Karanlığın acıdan mı yoksa ölümden ötürü mü olduğunu bilmiyordu. Sadece karanlıktı. Sonra karanlık... kuvvetli bir ışığa döndü. Beyninin derinliklerinde hem karanlık, aydınlık vardı. Fakat aydınlığın seviyesi karanlıktan çok daha derindi. Işık garipti. Karanlık birden arttı, yavaş yavaş kayboldu.

Gözlerini açtığı zaman X - 81'in üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

— Efendim...

Jed, doğrulup oturdu. Kafasının içindeki sonsuz acı kaybolmuştu. Kabinin döşemesinde yatan diğer insanlar kımıldamıyordu.

Değişen bir şey vardı. Bunun ne olduğunu kavramak için düşündü. Gemide normal olmayan bir sessizlik vardı.

— Efendim...

— Bir şeyim yok, X - 81.

Jed, bu değişikliğin ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordu. Sessizlikten çok daha değişik bir şey vardı. Ne olduğunu anladı. Yaşlı makinist kabinde yoktu. Ridgeway, düşüp kaldığı yerde yoktu....

Jed:

— Hımmm! diye mırıldandı.

Kapı açıldı. Ridgeway kapının eşiğinde göründü. Jed'e gelmesi için işaret etti. Jed, titreyerek ayağa kalktı ve Ridgeway'in arkasından gitti. X - 81, sadık, fakat biraz şaşkın bir köpek gibi Jed'i takip etti.

Jed, sordu:

— Ne var?

Ridgeway, yumuşak sesle:

— Gel de gör, dedi.:

Büyük kabinin döşemesinde üç kişi vardı. İkisi Pleiri, biri insandı. İnsan, Konar'dan başkası değildi.

Jed, yerdekilere bir göz attı, sonra bakışlarını kaçırmak istedi. Yerdekilerin görünüşleri çok çirkindi.

Konar hâlâ yaşıyordu. Canlılığın, iri adamı ağır ağır terk ettiği belliydi. Konar'ın böyle ölümü tercih edeceğini düşündü.

Konar, anlamsız kelimeler mırıldanan, donuk gözlü bir yaratıktan farksızdı.

Ridgeway:

— Pleiri'leri kendi çıkarı için aramıştı, dedi. Hak ettiği cezayı buldu. Fakat...

Kaşları çatıldı.

— Nasıl oldu?

Jed, şaşırmıştı. Bir şeylerin olduğu muhakkaktı.

— Bilmiyor musun?

— Hayır, bilmiyorum. Ben de baygındım. Ayıldığım zaman buraya geldim. Bunları buldum.

Ridgeway de şaşırmış görünüyordu.

Jed'in bakışları yine iki Pleiri üzerinde durdu. Ef'in kutusu vücudunun altında kalmıştı. Yuvarlandığı zaman kutu altında kalmış olmalıydı. Ef'in yüzünde çektiği acının izleri vardı.

Ridgeway, mırıldandı.

— Acaba nasıl oldu?

Jed, göz ucuyla X - 81'e baktı. Robot, boşluk perdesinden uzakta parıldayan yıldızları seyrediyordu. Jed' in iyi olduğu kanısına varınca,ilgisini başka şeylere vermişti. Jed. seslendiği zaman duymamış göründü. Genç teknisyen ikinci defa seslendi

Yerdeki cesetleri işaret etti.

X - 81:

— Evet, Efendim, dedi. Söylediğiniz gibi, ben yaptım.

Jed:

— Ben de bunu düşünmüştüm, dedi.

Ridgeway, sordu:

— Ne oldu?

Jed:

— Bu X - 81'in işi, dedi.

Yaşlı makinist robota baktı. Gözlerine birden anlayışlı bir ifade geldi.

Jed:

— Var'a bir şey oldu, dedi. Gezegenlerindeki yüksek Kurulla bağıntı kurmaya çalışıyordu. Bağıntı kurup emir almayı tasarlamıştı. Beyninin yüksek ferkanslı haberleşme merkezine bir şey oldu. X - 81...

X - 81:

— Evet, Efendim, dedi. Onu da ben yaptım. Eğer

Kurulla bağıntı kuramayacak olursa, oraya kadar gitmek zorunda kalacaktı. Ya da o anda böyle düşündüm.

Robot ilgisiz görünüyordu. Problem ve çözüm yolu açıkça belliydi.

Jed, içinin anlayamadığı bir sevinçle dolduğunu hissetti.

— Biz mi? «Biz» kelimesini kullandın.

Robot:

— Evet, dedi. Biz insanlar.

— Yani kendini de in:anlar katagorisine mi katıyorsun?

X - 81:

— Tabiî dedi, İnsan değilsem, neyim? Doğru, madenden yapıldım, ama beynim insan beyni. Eğer kalbim olsaydı, o da insan kalbi olacaktı. İnsanların arzularından değişik arzum yok. Bütün bunlar beni insan yapmaz mı?

Robot,, omuz silkermiş gibi iki ellerini yana doğru açtı. Bu hareketinde bile insancıl bir hava vardı. Ayrıca, artık bu konuyu tartışmanın gereksiz olduğunu belirtmek istiyor gibiydi.

Jed ve Pop Ridgeway bakıştılar. Yüzlerinde büyük bir sevincin izleri vardı. İnsanlık nihayet kendisine büyük yardımları dokunabilecek bir dosta sahipti. Köpek ve at, geçmişte üzerlerine düşen görevi yapmışlardı. Şimdi insanlık Uzay Denizinin kıyısına gelmişti ve yeni bir yardımcıya ihtiyaçları vardı. Bu yardımcıları da X - 81, robottu!

İnsanların başka bir şeyleri daha vardı. Bu altın sarısı gemi! Artık uzaya uçmak için kanatları vardı!

Jed, geminin Pluto'ya dönmesi halinde bilgilerin ne kadar şaşıracaklarını biliyordu.

Fakat genç, teknisyenin kafasında cevabını veremediği, çözüm yolu bulamadığı büyük bir proble vardı.

— X-81...

— Evet, Efendim.

— Belki sadece bir kazadır...

Başıyla yerdeki cesetleri işaret etti.

— ...Ef, Thicon'un dokuz buutlu frekansından daha yüksek bir frekans kullanıyordu. Hiç değilse, on buutlu frekans veren bir makine kullanıyordu. Fakat sen... sen, Ef'i etkin altına alabilmen için on buutun üstüne çıkmalıydın ve...

— Evet, Efendim.

— Şu halde düşünebiliyor, çalışabiliyor, enerji akımını on buuttan yükseklere aktarabiliyorsun, ha?

— Yapabiliyorum, Efendim.

— Fakat nasıl olur? Ridge beyin maddesinin böyle yeteneği yoktu.

— Ona neden sormuyorsunuz, Efendim? Cevabını biliyor. Ayrıca, bu cevabı unutmaya çalışıyor.

Robot, başıyla Pop Ridgeway'i işaret etti.

Yaşlı makinistin yüzünde garip bir ifade belirdi.

— Ben ... Aslında unutmuştum ve itiraf etmekten kaçınıyordum. Fakat gerçek şudurki...

Yüzündeki şaşkın ifade derinleşti.

— Bir asır kadar önce, insan olmayan bir yaratığa ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz zaman, ben şey ... ben ...

Jed:

— Ridge'in seçkin beyin maddesi! diye haykırdı. İsmin Ridgeway. Ridge'le Ridgeway aynı adam mı?

— Hayır. Fakat bu fikri Ridge adında birine verdim ve keşfi o yaptı. O zamanlar beyin eşitliğini yazıp hazırlamıştım. Hazırladığım projede, yapılacak sentetik beynin yüksek frekanslarda çalışmasını da sağlamak istemiştim. Günün birinde Pleiri'lerle karşılaşacağımızı biliyordum. Bu bakımdan...

— Şu halde, kendi buluşun hem senin hem de bizim canımızı kurtarmak için tam zamanında imdada yetişti.

Pop:

— Öyle görünüyor, dedi.

X - 81, yine görüş ekranına gitmişti. Ekranın önünde durmuş, boşluktaki yıldızları inceliyordu. Pop Ridgeway de X - 81'in yanına gitti. Jed, ağır adımlarla yaklaştı ve X - 81'in yanında durdu. Hep beraber önlerinde uzanan boşluğun yıldızlarını, galaksiyi, nebulaların kıvrılıp bükülüşünü seyrettiler. Bütün bunlar insanların birbirlerine miras olarak bırakacakları değerli şeylerdi.

Jed, metal kolu omuzunda hissetti. Göz ucuyla baktığı zaman X - 81'in metal kollarını yanındaki iki adamın omuzuna koymuş olduğunu gördü. Jed, kolunu X - 81'in omuzuna attı. Pop Ridgeway de Jed'i taklit etti. Robot, insan ve evvelce Pleiri olduğu halde insanlığı tercih etmiş olan yaratık, bir tablo gibi boşluk perdesinin önünde durdu.

Jed,üç kişinin, bir vücut olduklarına inanıyordu.

Büyük bir galaksiye girmek üzereydiler...

Kabinin kapısında bir gürültü işitti. Gail ve Carson kapıda durmuş onlara bakıyordu. Carson'un yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Gail'in yüzünde sevimli bir ifade vardı, gözleri pırıl pırıl yanıyordu. Gail,onlara doğru yürüdü. Jed'in sol kolunun altında kendisine bir yer buldu. Sanki oraya aitmiş gibi Jed'in kolunun altına yerleşti.

Carson, Pop Ridgeway'in yanında duruyordu.

Beş kişi, sessizce önlerindeki sonsuz boşluğa bakıyordu.

SON

kap; Ünal Çöteli

İnsanlar, açıldıkları boşlukta bir engele mi rastlamışlardı? Gezegenden gezegene sıçrayarak Pluto'ya kadar gelmişlerdi ve Uzay Deniz'ine açılmak üzereydiler. Şimdi kendi Güneş sistemlerinin ötesindeki yıldızlara gitmeye hazırlanıyorlardı. İnsanların bilmedikleri, Pluto'nun ötesindeki boşlukta kendilerini tehdit edecek büyük tehlikeydi... Bu tehlike, insanların daha ileriye gitmelerini önleyecekti.

Jed Ambro'nun görevi, insanların boşluğa atılmalarında kullanacakları robotu eğitmekti. Boşluktaki tehlike tarafından yönetilen et ve kemikten bir robot haline geleceğini bilemezdi...

Kapak baskısı
ARDFİS MATBAASI 22 45 46

Fiatı 750 Kuruş